

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

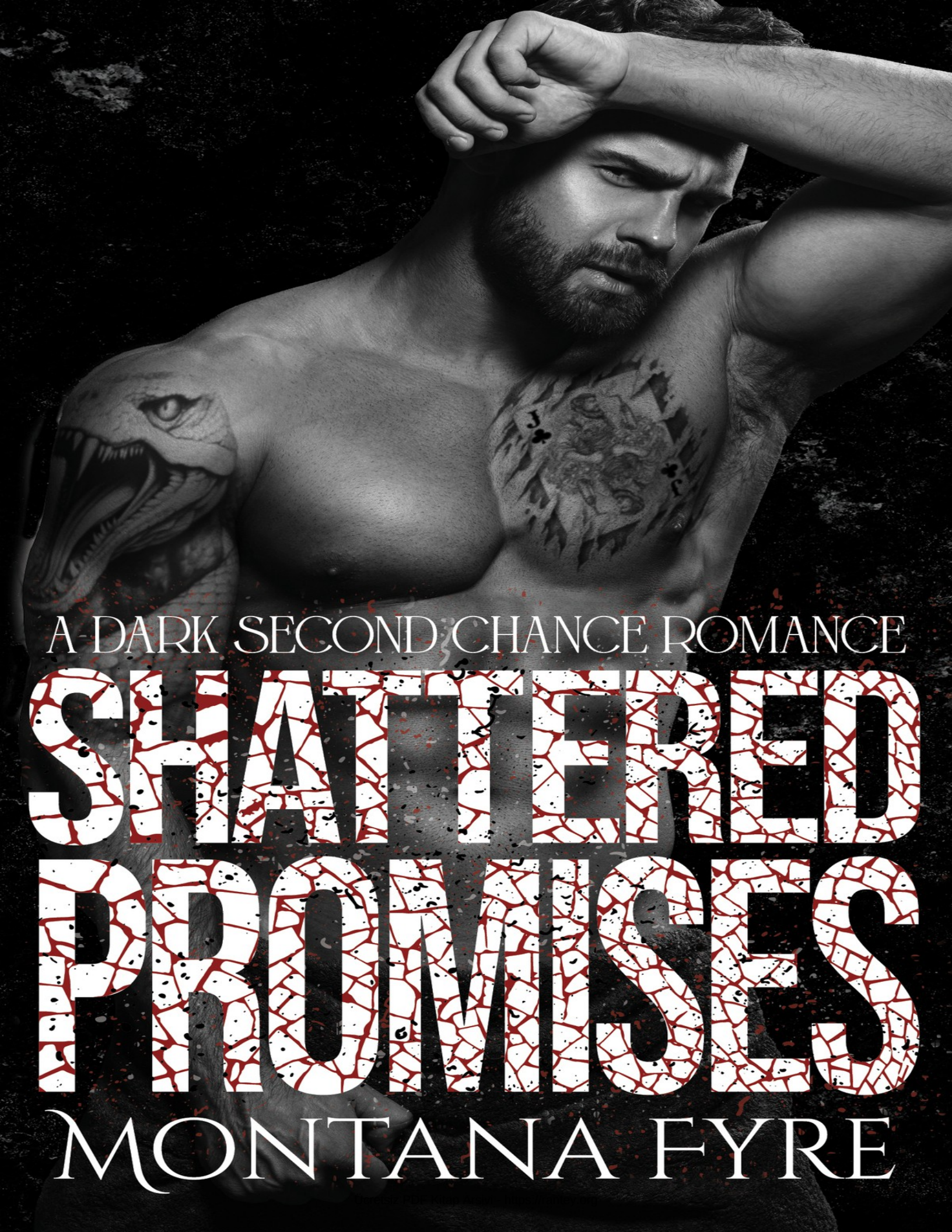
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK SECOND CHANCE ROMANCE

SHATTERED PROMISES

MONTANA FYRE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

PARAMPARÇA VAATLER
KARANLIK BİR İKİNCİ
ŞANS
ROMANS

TAINTED LOVE
ÜÇÜNCÜ KİTAP

MONTANA FYRE

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

[Teşekkür İçerik Notu](#)

[Önsöz](#)

1. [Mia](#)
2. [Ace](#)
3. [Mia](#)
4. [Ace](#)
5. [Mia](#)
6. [Ace](#)
7. [Mia](#)
8. [Ace](#)
9. [Mia](#)
10. [Ace](#)
11. [Mia](#)
12. [Ace](#)
13. [Mia](#)
14. [Ace](#)
15. [Mia](#)
16. [Ace](#)
17. [Mia](#)
18. [Ace](#)
19. [Mia](#)
20. [Ace](#)
21. [Mia](#)
22. [Ace](#)
23. [Mia](#)
24. [Ace](#)
25. [Mia](#)
26. [Ace](#)
27. [Mia](#)
28. [Ace](#)
29. [Mia](#)
30. [Ace](#)
31. [Mia](#)
32. [Ace](#)
33. [Mia](#)
34. [Ace](#)
35. [Mia](#)
36. [Ace](#)
37. [Mia](#)

38. [Ace](#)
39. [Mia](#)
40. [Ace](#)
41. [Mia](#)
42. [Mia](#)
43. [Ace](#)
44. [Mia](#)
45. [Ace](#)
46. [Mia](#)
47. [Ace](#)
48. [Mia](#)
49. [Ace](#)
50. [Mia](#)
51. [Ace](#)
52. [Mia](#)
53. [Ace](#)
54. [Mia](#)
55. [Ace](#)
56. [Mia](#)
57. [Ace](#)
58. [Mia](#)
59. [Ace](#)
60. [Mia](#)
61. [Ace](#)
62. [Mia](#)
63. [Ace](#)
64. [Mia](#)
65. [Ace](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Ederiz](#)

[Montana Fyre tarafından da](#)

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2024 Montana Fyre tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Tüm sorular yazara yöneltilmelidir.

Yazarın manevi hakları ileri sürülmüştür.

Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN (Ebook) : [978-0-6459052-4-3](#)

Birinci baskı, 2024

Montana Fyre tarafından ön kapak tasarımı. Kitap tasarımı Montana Fyre tarafından yapılmıştır.
Kardeşimin Editörü tarafından düzenlenmiştir.

www.montanafyre.com

[ellum ile Oluşturuldu](#)

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Uzun bir süre bu kitabın gün ışığına çıkacağını düşünmemiştim.

Mia'nın hikâyesi karanlık ve yazması inanılmaz zordu. Yaşadığı travmanın ortaya çıkardığım her parçası, onun bunun üstesinden nasıl gelebileceğini görmemi daha da zorlaştırdı. Bu yüzden geri çekildim. Biraz zaman ayırdım, iki kitap daha bitirdim ve sonra bir gün yazdıklarımı tekrar okumaya karar verdim. O noktada kitabın %60'ı bitmişti ve okudukça hikayelerini bitirmek için doğru yerde olduğumu daha iyi anladım.

Sözü daha fazla uzatmadan, bizi buraya getirdikleri ve Ace ile Mia'nın nihayet hikâyelerinin anlatılmasına yardımcı oldukları için teşekkür etmem gereken bazı insanlar var.

Harika kocama, kayam, güvenli yerim, yaptığım şeyi yapabilmemin nedeni. Devam eden sevginiz ve desteğiniz olmadan Montana Fyre'in var olmasına imkan yok.

Tüm kitap bebeklerimi düzenleyen ve bunca zaman sonra hala tüm Avustralyalılıklarımı düzelten editörüm Ellie'ye.

The Next Step PR'dan Kiki, Megan ve Anna'ya, her zaman danışma kurulu oldukları ve ne yazacağım konusunda fikrimi her değiştirdiğimde programımı yeniden düzenledikleri için.

Hayali arkadaşlarımla mağaranın derinliklerinde olduğum için 3-5 iş günü yanıt verme süreme katlanan arkadaşlarıma ve aileme... yani karakterlerime.

Ve okuyucularıma, her gün sevdiğim şeyi yapmamı sağlayan insanlara. Başarmama yardımcı olduğunuz her şey için ve zihnimde kira ödemededen yaşayan karakterleri sevdiğiniz için sonsuz minnettarım.

Bunu siz olmadan yapamazdım x

OceanofPDF.com

*Hayatta kalanlar ve onların iyileşmesine yardımcı
olanlar için [OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)*

Acının kalbimi çirkin bir Şeye dönüŐtürmesine izin vermeyeceğim. Size hayatta kalmanın güzel olabileceğini .

- CHRISTY ANN MARTINE

OceanofPDF.com

İÇERİK NOTU

T Bu kitap, bunlarla sınırlı olmamak üzere, bazı okuyucuların rahatsız edici bulabileceği karanlık temalar içermektedir:

V!olence

BDSM K!dnapping

Degr@dition Unsurları

Şiddet Cinsel

Saldırı İnsan

Ticareti R@pe

T0rture Ch!ld

A/buse PTSD

D!sordered Eat!ng

Dub/N0n C0n

Su!c!de'nin Düşünceleri

Bu kitaba devam etmeden önce lütfen ruh sağlığını göz önünde bulundurmanızı tavsiye ederim. Mia'nın hikâyesi bir hayatta kalma ve güç hikâyesidir, ancak bu kendi ruh sağlığınız pahasına .

OceanofPDF.com

PROLOGUE

ACE

SEKİZ YIL ÖNCE

Bugün o gün.

Sanki hayatım boyunca bu günü beklemişim gibi geliyor, oysa gerçekte sadece iki yıl oldu.

İki yıl boyunca sürekli endişelendim.

Güvende emin olmak için iki yıl gözetim altında tutulacak.

İki yıl boyunca mümkün olan her yerde onu uzaktan korudum.

Ama bugün onu bir zamanlar evimiz dediğimiz cehennem çukurundan kurtaracağımız gün.

Tommy yanımda huzursuzca kaşınıyor, bıçağı sert darbelerle kolunu aşağı yukarı sürüklüyor ama kan akıtacak kadar sert değil. Üvey kardeşimin tedirginlik seviyesini her zaman kollarındaki yara izleri ve dövmelemlerden kıpkırmızı damlayıp damlamadığına bakarak anlayabiliyorum.

Fabrika'ya ilk adım attığımız andan itibaren ikimiz de eskisi gibi olmadık. O ana kadarki hayatlarımız başlı başına korkunçtu ama genç yaşta bu kadar kötülük görmek hemen herkesin içindeki insanlığı yok etmeye yetiyor.

Tommy elinden geldiğince beni hep korudu. Bana verilmesi gereken cezaları aldı, pişman olacağım bir şey söylemeden önce sözümü kesti ve o evde öleceğimden emin olduğumda beni dışarı çıkardı. Köhne bungalovdaki her şey çürüyordu, içindeki insanlar da dahil ve yedi yaşındayken ön kapıdan adımımı attığım andan itibaren tek istediğim oradan kaçmaktı.

Ama çıkarken onu yanımıza alamadık. O çok gençti. Yapmak zorunda kalacağımız şeyleri yaşamak için çok savunmasızdı.

kendimize bir hayat kurmak için. Bu yüzden ayrıldık. Gecenin bir yarısı onun için geri döneceğimize söz vererek kaçtık ve tam da bunu yapıyoruz.

Mia benden sadece bir yaş küçük olmasına rağmen her zaman kırılgan olmuştur. Sanırım altı yaşındayken anne ve babanızı bir trafik kazasında kaybettiğinizde ve olabilecek en akıl almaz cehennemin içine itildiğinizde böyle oluyor. Onu el üstünde tutan insanların olduğu sevgi dolu bir aileden, yatağını yaptığında çarşafalarını düzgün bir şekilde toplamadığı için düzenli olarak aç bırakıldığı bir eve gitti.

Üç odalı eve tıktırdıkları on çocuktan sadece birkaçıydık, bizi sadece her ay çeki tahsil etmek için evlatlık veriyorlardı ama üçümüzün, özellikle de Mia ve benim bu kadar yakın olmamızdan hoşlanmıyorlardı. Bizi ayırmak, birbirimizden uzak tutmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar ama biz her zaman bir yolunu bulduk ve son iki yılı ondan uzakta geçirmek bir uzvumdan yoksun yaşamak gibiydi.

Mia sokaklarda hayatta kalamazdı ve ondan uzakta olmak nefes almamızı zorlaştırsa da bunun en iyi seçeneğimiz olduğunu biliyordum. Kaçmak. Hayatlarımızı bir araya getirmek. Yaşayacak bir yer bulmak. Onu kurtarmak. Sadece istediğimden daha uzun sürdü.

Tommy bir mafya ailesi için çalışmaya başladı ve ben de on beş yaşında piyasadaki en genç dark web hacker'ı oldum. Kimse kaç yaşında olduğumu bilmiyordu ve Tommy bundan emin olmak için uzak durdu.

Saint James ailesi ona iyi davrandı, Fabrikada olmasına izin verdiğimiz şeylerden sonra ikimizin de hak ettiğinden daha iyi davrandılar, ama mantıklı olarak, istesek bile bunu durduramayacağımızı biliyorum. Lağım çukuruna ilk adım attığımızda ben dokuz, Tommy ise on iki yaşındaydı. İkimizin de orayı kapatacak gücü yoktu ve biz kaçtıktan sonra operasyonu başka bir yere taşıdılar. Kızları o binada eğitmeye devam etmek onlar için çok riskliydi çünkü her şeyi biliyorduk ve genç olsak da bizi hafife almamaları gerektiğini biliyorlardı.

Dışarıda olduğunu bildikleri ama bizi bulamadıkları hayaletler olduk ve özellikle Mia'yı kurtarma zamanı geldiğinde tam da böyle olmasını istedik.

Gözlerim yine karanlık sokakta geziniyor. Son koruyucu ailemizin evinden bir blok ötedeyiz ve bu yakınlık bile bir huzursuzluk yaratıyor. Yakınına her geldiğimizde aklıma gelen anılar mide bulantısı yaratmaya yetiyor.

ama Şu anda bunun beni alt etmesine izin veremem. Tek bir amacımız var ve önemli olan tek Şey o.

"Bir Şeyler doğru gelmiyor," diye mırıldanıyor Tommy, bıçağı derisi parçalanıp kan bıçağın etrafında birikene kadar etine daha sert bastırıyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Bu tür Şeylere karşı her zaman keskin bir gözü olmuştur ve yaşına rağmen Frost Industries'deki organizasyonda bu kadar sağlam bir rol bulmasının nedeni de budur. Eğer bir Şeylerin yanlış olduğunu söylüyorsa, ona inanmaktan mutluluk duyarım çünkü neredeyse her zaman haklıdır.

Bakışlarını arabanın önüne çevirmeden önce omzunun üzerinden arkamızdaki sokağa bakıyor. Özellikle bu gece için aldığımız eski püskü bir külüstür ama işimizi görecektir. Camlar biraz bulanık olsa ve kumaşın üzerinde hafif bir vücut kokusu olsa bile. "Bu sokak. Gecenin bu saatinde hiç bu kadar sessiz olmaz."

Kaldırıma ve çevremizdeki evlere bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. Haklıydı. Saat gece yarısından hemen önce, ki bu genellikle Chicago'nun pisliklerinin gündüz yaşadıkları deliklerden dışarı çıkmaları için uygun bir zamandır. Bu sokakta üç uyuşturucu satıcısı ve bir rehinci dükkânı var, yani iş çıkış saati. Bu gece hariç. Bu gece ölü, ve Şimdi düşünüyorum da, buraya park ettiğimiz iki saat boyunca bir kişi bile gördüğümü sanmıyorum.

Bridge ailesiyle yaşadığım onca yıl boyunca bu sokağı hiç bu kadar sessiz görmemiştım ve yeni bir tedirginlik dalgası üzerime çöktü.

Biliyorlar mı? Nasıl bilebilirler bilmiyorum. Mia bu gecenin o gece olduğunu biliyordu. Ona mesaj iletmek her zaman kolay olmadı ama yaşlarımız yakın olduğu için birkaç kez okuluna girip mesaj iletebildim ve onun için geleceğimize dair güvence verebildim. Ama bilmelerine imkan yok. Onlara söylemediği sürece.

Tommy'ye dönüp bakıyorum, yüzü tamamen pasif ama kollarındaki kıpkırmızı izler gerçekten nasıl hissettiğinin kanıtı. "Ne yapacağız?"

"Şimdi içeri giriyoruz." Cümlesini tamamlayamadan kapıyı iterek açtı.

Onu takip ediyorum ve ağır kapı ani hareketle inliyor. Bu araba gerçekten boktan bir Şey.

Ben arkamızı kollarken Tommy belinden silahını çıkarıp önümüze doğrultuyor. Gece havası keskin ve sessiz. Hem de çok sessiz.

Çok uzun yıllar geçirdiğimiz ve çok fazla dehşet gördüğümüz eve doğru attığım her adımda, üzerime ağır dalgalar halinde korku çöküyor ve karnımda mide bulantısı birikiyor.

Ya çok geç kaldıysak? Ya o gittiyse? Bu düşünceler mantıklı değil. Mia'yı hiç hak etmediği bir hayattan kurtarmak için masum bir Salı gecesini seçtiğimizi bilmelerine imkân yok.

Arkamızdan gelen lastik gıcırıltıları dikkatimizi önümüzdeki caddeden uzaklaştırıyor ve yemin ederim her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

Bir minibüs ve iki cip bize doğru hızla geliyor ve ben kıpırdamayı düşünmeden Tommy beni yere yatırıyor, iri vücudu üzerime düşüyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Bir an sonra silah sesleri havayı doldurur. Tommy, "Buradan çıkmamız gerek," diye bağırır.

"Yapamayız. Mia'yı bırakamayız." Çılgına döndüm. Panik, nefes almak imkânsız hale gelene kadar bedenimi yiyip bitiriyor. Onu artık burada bırakamayız. Zaten çok uzun zaman oldu. O kadar uzun süredir korunmasız ki, onu bıraktığımızdan beri katlanmak zorunda kaldığı dehşeti düşünmek geceleri uykularımı kaçırıyor.

"Onun için geri döneceğiz," diye söz veriyor. "Ama eğer ölürsek onun için iyi olmayız."

Ben cevap veremeden Tommy beni arabaya doğru sürüklüyor, eski hurda yığınının kurşunlara karşı kalkan olarak kullanıyor ama sadece SUV'ların durduğunu çok geç fark ediyorum. Minibüs sürmeye devam etti.

İki genç çocuğa karşı daha fazla ateş gücüne ihtiyaç duymamış olabilirler. Kendi kendime mantık yürütüyorum, ama bu düşünce aklımdan geçerken bile bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyorum.

Bu çok planlı geliyor. Çok tesadüfî.

Tommy, "Arabaya bin," diye bağırıyor ve ben de hemen itaat ediyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve kendimi koltukların üzerine atıyorum, kırık camlar kollarıma battığında nefesim kesiliyor. Tommy arkamdan biniyor, motoru hızla çalıştırıyor ve hiç düşünmeden yola koyuluyor.

Arabada bıraktığım sırt çantasını karıştırıyor, umutsuzca Mia'yla iletişim kurmak için sakladığım, yatak odasındaki gevşek döşeme tahtalarından birinin altında sakladığı telefonun aynısı olan kullan-at telefonu arıyorum. Ondan gelen bir sesli mesaj gördüğümde midem bulanıyor ve daha tatlı sesi hattı doldurmadan çok geç olduğunu anlıyorum.

"Ace," diye telefonda hıçkırıyor. "Geleceğini biliyorlar. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Yemin ederim onlara söylemedim. Bilmelerinin imkânı yok ama biliyorlar." Kelimeler boğazında düğümleniyor ve kalbim onun için sıkışıyor. Onu ağlarken görmekten ve duymaktan hep nefret etmişimdir ama şu anda nefes almakta zorlanıyorum. Hat birkaç saniyeliğine sessizleşiyor ve sonra çığlık atıyor, sesi içimi herhangi bir bıçağın kesebileceğinden daha derin kesiyor. "Hayır, lütfen hayır. Lütfen beni götürmeyin. Gitmek istemiyorum." Her kelime daha da derinden kesiyor, ta ki uzun feryatları hattan aşağı süzülene kadar.

"Kapa çeneni, seni küçük fahişe," diye homurdanıyor üvey babam ve sesinin tınısı bile tüylerimi diken diken ediyor. "Şimdi ağlayacak bir şeyin olduğunu düşünüyorsan, gideceğin yere varana kadar bekle."

"Hayır!" diye bağıyor. "Gitmek istemiyorum. Lütfen beni ."

Yüksek sesli bir tokat hattı dolduruyor ve midem bulanıyor. Ama kalbimi milyonlarca parçaya ayıran onun son çığlığı oluyor.

"Ace!" diye bağırdı ve sonra hat kesildi. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Onu çıkaracağıma söz verdim.

Ona zarar vermelerine asla izin

vermeyeceğime söz verdim. Ve başarısız oldum.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

MIA

İ her zaman böyle değildi.

Bir zamanlar hayallerim ve motivasyonlarım vardı, beni zor günlerin üstesinden gelmeye iten şeyler, biraz daha dayanabilirsem sahip olabileceğimi bildiğim bir geleceğe dair düşünceler.

Ama o hayaller uzun zaman önce öldü. Geleceğinden çalınan kızla, olabileceğini bildiği kadına dönüşme şansı bulamayan masum kızla birlikte öldüler.

O kadar uzun süredir hayatta kalma modundayım ki, mutlu olmanın, tamamlanmış olmanın, güvende olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum, çünkü kendimi kırık dökük olmaktan başka bir şey olarak göremiyorum. Gördüğüm şeylerden ve bana yapılanlardan sonra olmaz.

Bu düşünceyle gözyaşlarımı geri kırıyorum, midem yükselmesine izin vermeyi reddettiğim safra ile ağırlaşıyor. Etrafta bu kadar insan varken olmaz. Yabancılar.

Tanıştığım her yabancı beni bir şekilde incitti. Üvey ailem. Beni satın alan insanlar. Beni eğlence için kullananlar ve sanki bir insana bağlı değilmişim gibi bedenimi kullananlar. Ace ve Tommy beni güvende tutacaklarına söz verdiklerinde.

Gözlerimi kısarak ve bedenimi küçük tutarak daha da içime kapanıyorum. Bu insanları tanımıyorum ve en az birinin insan kaçakçılığıyla bağlantısı var, bu yüzden ülkenin en kötü şöhretli suç ailesinden kurtarılmış olsam bile nefes almama izin veremem. Lombardi ailesi Clara ve benim kaçırılmamıza çok kızacak. Özellikle de

Clara bizi güvenli bir şekilde çıkarmak için iki varisi vurdu. Böyle bir şeyi unutacaklarından şüpheliyim.

Minibüsün arkasına bir göz atma şansım oldu. Arabayı Storm Saint James kullanıyordu. Kaçmak için sekiz metrelik bir taş duvara tırmanmak zorunda kaldım ve beni diğer tarafta yakalayan oydu. Erkeklerin elleri genellikle tüylerimi diken diken eder, ama o nazikti ve bana sadece kesinlikle gerekli olduğu yerlerde dokundu. Beni yere yatırıp minibüsün yanına gri gözleri çok nazikti.

Rayne Saint James yolcu koltuğunda oturuyor ve gördüğüm gazete haberlerinde görüldüğü kadar heybetli. İkinci sahibimin ara sıra bana okumam için bir şeyler getiren nazik bir hizmetçisi vardı ve bu bazen gazete kadar basit bir şeydi. Saçları ve gözleri aynı siyah tonunda ve ona bakmak neredeyse bunaltıcı, bu yüzden duvardan geçmeme yardım ne pahasına olursa olsun bakışlarından kaçındım.

Elijah Russo vebadan kaçır gibi kaçmak istediğim kişi, çünkü beni en yüksek teklifi verene satmayı planlamıyorlarsa, onun ya da ailesinin hedefi olma riskini göze alamam. Amcası Angelo eskiden Fabrika'ya satmak için kızlarla gelirdi ve daha kapıdan içeri girmeden dayak yemiş ve kırılmış olurlardı. Elijah'ın yeşil gözleri çoğunlukla telefonuna kilitlenmiş durumda, ama arada bir minibüsü incelemek için yukarıya kayıyor. Kirli sarı saçları ellerini defalarca karıştırmaktan dağılmış durumda ve Clara'yı ne zamandır aradıklarını merak ediyorum. Sizi bulmak için her şeyi bırakmaya hazır insanların olması güzel olmalı.

Bir sızı göğsümü dolduruyor. Minibüsteki diğer iki adamın benim için öyle olması gerekiyordu. Beni kurtarmaları gerekiyordu. Aslında söz vermişlerdi. O evde çürümeme izin vermeyeceklerine yemin ettiler. Ama yalan söylediler. Tıpkı hayatımdaki diğer herkes gibi.

Tommy Clara'yı sıkı sıkı tutuyor. Dağınık, koyu sarı saçları onu tanıdığım zamankinden biraz daha uzun, ama mavi gözleri rahatlamaya benzer bir şeyle parlıyor. Kollarının ona sarılışı, yüzünün boynuna gömülüğü, bu tür bir bağın özlemine duymama neden oluyor. O da aynı sıkılıkta tutunuyor ve eğer mutluluğu , belki de Clara için hissederdim. Onu çok kısa bir süredir tanıyorum ama o evde yanımda birinin olması fikri tanışır tanışmaz rahat bir nefes almam için yeterli oldu. Koyu kahverengi saçları hâlâ dağınık bir at kuyruğu şeklinde

Tommy'yi içine çekerken koyu kahverengi gözleri kapalıdır.

İtiraf etmeliyim ki, onun bir yuva kuracağını hiç düşünmemiştim. Hiç öyle bir tipe benzemiyordu. Ama birbirlerine sarılma şekilleri ne kadar yanıldığının kanıtı.

Ve sonra Ace var. Aşkın ne olduğunu anlamadan önce sevdiğim çocuk. Altı yaşındayken koruyucu aileye geldiğim ilk gece beni kucaklayan, ailemi yeni kaybetmişim ve benden sadece bir yaş büyük olmasına rağmen tek ihtiyacımın birinin beni olduğunu biliyor gibiydi. Beni koruyucu ailemizden korudu, incinmeyeyim ya da aç kalmayayım diye suçu üstlendi, zorlandığımda ödevlerime yardım etti ve koruyucu babamızın arkadaşlarının geceleri içeri girmediğinden emin olmak için kızların yatak odasının kapısının önünde kamp kurdu. O her zaman benim kahramanımdı. Ta ki beni kurtarmayana kadar.

Sarı saçları hatırladığımdan daha kısa ama hala tanıdığım çocuk gibi vahşi. Yeşil gözleri hala aptal bir kız öğrenci gibi karnımda kelebekler uçuşmasına neden oluyor, her ne kadar şu an bundan çok uzak olsam da. Bir zamanlar tanıdığı kızın kırık bir kabuğundan başka bir şey değilim.

Minibüs durdu ve midem bulandı. Muhtemelen beni bir yere bırakıyorlar, beni Tanrı'dan daha fazla parası olan ve hayatımı cehenneme çevirebilecek bir sonraki hasta herife satmaya hazırlar. Ama ön pencereden dışarı baktığımda büyük bir jet fark ediyorum. Daha önce birkaç uçuşa katılmışım ama normalde uçağa binerken ve inerken gözlerim ve ellerim bağlı olurdu. Beş yaşındayken ailemin beni götürdüğü Disneyland gezisi dışında, ilk kez kendi ayaklarımla bir uçağa adım atacağım.

"şekerim, seni uçağa bindirelim ve yerleşelim," diyor Ace . Sesi son konuştuğumuz zamankinden daha kalın ama takma adımı kullanışında yürek parçalayıcı derecede tanıdık bir şeyler var.

Bir anıyı hatırlamaya zorlarken gözlerimi sıkıca . Bana neden böyle seslendiğini ilk kez tanıştığımız ilk gün sormuştum.

"Çünkü seni görür görmez, tanışabileceğim en tatlı kız olduğunu anladım."

Ama kalbim göğsümde rahatsız bir şekilde çırpınsa da, bu sevgi sözcüğünü tekrar duymaktan zevk almama izin veremem.

"Mia?" diye üsteliyor ve ben şaşkınlığımdan sıyrılıyorum. İnsanların bana karşı bu kadar nazik olmasına alışık değilim. Yıllarca sert emirlerle ne yapmam gerektiğinin söylenmesine alışkındım ve belki de şu anda tek cevap verebileceğim şey bu.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ve tereddütle elimi onunkiyle birleştiriyorum. Şimdi ne kadar sert görüldüğüne rağmen sıcak ve nazik. Hatırladığım o sakın çocuk çoktan gitmiş, yerine gözlerinin arkasında çok fazla hayalet olan dövme bir adam gelmiş.

Bana zayıf bir gülümseme veriyor ve beni yavaşça asfalta indirmeden önce arka kapıya doğru çekiyor. Kalçalarındaki elleri içime eşit panik ve rahatlık gönderiyor. İkisi birbirine çok zıt duygular, ama bir şekilde içimde savaşıyorlar.

Beni jete doğru yönlendiriyor ve tereddüt etmeden basamakları çıkmama yardım ediyor, elini şefkatli bir jestle sırtımın küçük kısmına bastırıyor, ama tek yaptığı bana birbirimizi son gördüğümüzden beri bana dokunan tüm erkekleri hatırlatmak. Elinin altındaki deri bu düşünceyle ürperiyor ama her zaman yaptığım gibi nefes alıp veriyorum. Son sekiz yılda bir erkek bana her dokunduğunda, bunu bölümlere ayırdım. Zihnimin içinde başka bir yere giderim ve bitene kadar orada kalırım. Benim güvenli yerim.

Kulübenin girişinde duruyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Vay anasını, bu şey çok büyük. Koyu gri deri koltuklar hem lüks hem de çok rahat görünüyor ve muhtemelen gözlerimi uyuyacak kadar uzun süre kapatamayacak olsam da, yorgunluk bilincimin sınırlarını zorluyor.

Ace beni kabinin ortasına götürüp büyük koltuklardan birine oturtuyor ve emniyet kemerini hızla belime bağlıyor. Sert vücudu gergin ama bana gösterdiği şefkat karnımda kelekler uçuşmasına neden oluyor.

Tommy uçuş görevlisiyle bir şey hakkında tartışıyor ama ne olduğunu anlamak için gözlerimi Ace'den yeterince uzun süre .

Geçmişte kendimi onun gözlerinde kaybolmuş bulduğum çok oldu ama hiçbir zaman koparmaya cesaret edemediğim bu bağ kadar anlamlı gelmemişti.

Eve dönüymüş gibi hissediyorum ve bu beni korkutuyor.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

ACE

T Baktığım okyanus mavisi her zaman beni dizlerimin üzerine çökertme gücüne sahip olmuştur. Çocukken bu duygunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve onu kaybedince farkına vardım.

Mia onu ilk gördüğüm andan beri benim her şeyimdi ve onu tekrar elimin altında görmek neredeyse kahredici. O kadar kırılmış görünüyor ki. Hatırladığım kıvılcım gitmiş ve gözleri hâlâ her zamanki gerçek dışı renginde olsa da, içlerindeki hayat çekilmiş ve geride kalan boşluk, kendi kalbimi göğsümden söküp bir adak olarak ona vermek istememe neden oluyor, benden alındığından beri katlanmak zorunda kaldığı her ne boksı ona katlanmasına izin verdiğim için bir kefaret olarak.

Sarı saçları uzun ve dağınık, başının üstündeki dağınık at kuyruğunda bile yıllardır kesilmediği belli oluyor.

Yine de boğazıma safra kaçmasına neden olan şey onun vücudu. Çok şişman ya da çok zayıf olduğu için değil, sağlıklı olduğu sürece kadınının nasıl görüldüğü umurumda değil, ama sorun tam da burada. Mia sağlıklı olmaktan çok uzak ve vücudu da bunun en büyük kanıtı.

Elimi sırtının alt kısmına bastırdığımda, omurgasının doğal olmayan bir şekilde avucumun içine doğru çıkıntı yaptığını fark ettim. Ve sonra kemeri beline doladığımda ve parmak uçlarım çok belirgin olan kalça kemiklerinin üzerinde gezinirken bir kez daha. Son sekiz yılda neler tahmin bile edemiyorum ama en azından iyi beslenmemişti ve bu da

Hayatının sonuna kadar her lokmasını zorla yedirmek zorunda kalsam bile.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Gmbrdyorum, kelimeler boğazımı yakarken onları safrayı geçmeye zorluyorum. Onu almalarına izin verdiğim için son sekiz yılın her saniyesinde kendimden nefret ettim ama hiçbir zaman ş anda ettiğim kadar nefret . En azından onu bulmadan önce öldüğünü ve artık acı çekmediğini ya da korkmadığın tahmin edebiliyordum. Ama bu ölümden çok daha kötü.

Başını sallıyor ve bakışlarını pencereye çeviriyor. Onu ve Clara'yı bulduğumuzdan beri neredeyse tek kelime etmedi ve her sessizlik anı beni biraz daha huzursuz ediyor.

Karşısındaki kendi koltuğuma yerleşip kemeri kalçalarımaya geçiriyorum, gözlerimi önümdeki kadından ayırmadan. Bir deri bir kemik olmasına rağmen, açlığın bile ondan çalamadığı kadınsı kıvrımları var ve ne kadar berbat olsa da, her birini keşfetmek istiyorum.

O alınmadan önce, onu alıp götürmek ve ona büyürken hayalini bile kuramadığı bir hayat vermek gibi büyük hayallerim vardı. Ona hep istediğı ama hiçbir zaman istemeye cesaret edemediğı yavru köpeğı, umut etmeye cesaret edemediğı çocukları ve bu gezegendeki herkesten daha çok hak ettiğı mutluluğı vermek istiyordum. Ama en önemlisi, ona sevgi vermeyi hayal ettim. Dolgun dudaklarında güzel bir gülmsemi olmadan asla bir gün geçirmemesi için sonsuz miktarda.

Ama korkarım ki artık nasıl gülmseyeceğini bilmiyor, bunu ondan aldılar ve ne kadar denersen deneyeyim, tüm yaşadıklarının kefareti olarak dünyayı onun etrafında nasıl yakıp yıkarsam yakayım, o pembe dudakların köşelerden yukarı doğru kıvrıldığını ve gözlerinin mavisinin güneşli bir günde okyanus gibi parladığını asla göremeyebilirim.

Koridorun karşısında Storm'un gözleriyle karşılaşırım, kaşları endişeyle birbirine kenetlenmiş. Bu adamdan pek hoşlanmıyorum, ama bunun daha çok dünyada sahip olduğum tek aileyi çalması ve aynı zamanda işimi elimden almasıyla ilgisi olabilir. Ama Chicago dark web'inin kilit oyuncularını alaşağı edip beni işsiz bırakmasının üzerinden yıllar geçti. Neyse ki müşterilerimin çoğı eyalet dışında ve yurt dışında ama yine de bu adamı sevmek zorunda değilim.

Gözleri benden Mia'ya gidip geliyor, sanki aramızda neler olduğunu anlamaya çalışıyor. Birbirimize neredeyse tek kelime etmedik. O çok korkmuş durumda ve ben de damarlarımda atan öfkenin

Konuştüğüm kelimelerle ortaya çıkacak ve onu daha çok korkutacak. Hayatında çok fazla korku yaşadı ve ben buna bir yenisini eklemeyi reddediyorum.

Güzel sarışın uçuş görevlisi gelip birkaç dakika içinde kalkacağımızı söylüyor ama Mia bacaklarını altına çekerken gözümü ondan ayırmıyorum. Keşke onu kucağıma alabilseydim, izin vereceğini bilsem şu anda onu kucağıma alırdım ama ona her dokunduğumda irkiliyor.

Jet birkaç dakika sonra ileri doğru yuvarlanıyor ve Mia'nın kendi üzerine daha fazla kıvrılmasını kaçırmıyorum. Uçmaktan mı korkuyor? Yoksa parmak eklemlerinin dizlerinin etrafında beyazlaşmasına neden olan başka bir şey mi var? Ama uçak havalanırken ve nihayet Chicago'ya dönerken pencereden dışarıyı seyreliyor.

Zihinsel olarak, geri döndüğümüzde yapmam gereken şeylerin bir listesine başlıyorum. Yeni bir daire bulmam gerekiyor çünkü Mia'nın son sekiz yıldır yaşadığım rutubetli dairede yaşamasına asla izin vermeyeceğim. Bir noktada, bu neredeyse kendime verdiğim bir cezaya dönüştü. O mutlu bir hayat yaşayamıyorsa ben de yaşayamazdım. O güzel bir eve sahip olamıyorsa ben de olamazdım. Son sekiz yıldır yaptığım her şey onu almalarına izin verdiğim için kendimi cezalandırmaktı ama artık kendime acıamandan daha önemli bir şey var.

"Uyuyabilmesine şaşırdım," diye fısıldıyor Storm, sözleri beni zihnimdeki yapılabaklar listesinden çekip çıkarıyor. Mia'nın gözleri kapalı, başı pencereye yaslanmış ve kolları hâlâ dizlerine sıkıca sarılmış, ama nefesleri düzenli ve eşit ve en hafif horultu kabini dolduruyor. "Hiçbirimize güvenmiyor."

"Sen yapar mıydın?"

Başını sallıyor. "Hayır."

Elimi yüzüme sürüyorum. Günlerdir hiçbirimiz uyumadık. Tommy arayıp Clara'nın kaçırıldığını söylediğinden beri. Bu jetteki herkes onu eve getirmeye çalışmak için harekete geçti ama benim için bu özellikle kişisel bir şeydi, sanki onu eve getirmek Mia'yı asla geri getiremeyeceğim için duyduğum suçluluk duygusunu bir nebze olsun hafifletebilirdi.

"Uyumalısın," diyerek beni zamana geri sürüklüyor.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "Sen de uyumalısın."

İç geçiriyor ve yanındaki tepside duran telefonuna başıyla işaret ediyor. "Lombardi olayının önüne geçmeliyim. Az önce yerleşkesini bastık, kendisine torun vereceğini düşündüğü iki kadını aldık ve sonra da iyi bir önlem olarak oğullarını vurduk."

"Böyle söyleyince kulağa kötü geliyor."

Boğuk bir kahkaha atıyor, ama soğuk gri gözleri göğsünde ağırlaşan yorgunluğu gösteriyor. Bana dönmeden önce dikkatini tekrar Mia'ya yöneltti. "Her zaman aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama bir şeye ihtiyacı olursa bana söyle, ben ayarlarım." İtiraz etmek için ağzımı açtım ama elini kaldırıp devam etti. "Geçen yıl nişanım kaçırıldı. Sadece birkaç gün sürdü ama onun üzerindeki etkisi ikimiz için de zorlayıcıydı. O günlerin ruhunda bıraktığı izleri bana yüklemek istemedi ve benim de tek yapmak istediğim ona dünyayı vermek ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermediğim için özür dilemekti. Açıkçası sizin durumunuzu bilmiyorum ama bazen onların neye ihtiyacı olduğuna objektif olarak bakamayacak kadar yakın oluyoruz. Rayne'in eşi danışmanlık alanında yüksek lisansını bitirmek üzere ve ben objektif olamayacak kadar kendi suçluluk duygumun içindeyken Ayvah'ın o ilk birkaç haftayı atlatmasına yardımcı oldu."

Uzun saniyeler boyunca onu düşündüm. Storm Saint James kendini asla savunmasız bırakan bir adam değil, o halde neden bana bunu anlatıyor? Neden bana yardım etmek için hayatının en kötü zamanlarından biri olduğunu tahmin ettiğim şeyi ortaya döküyor?

"Yıllar boyunca pek çok kızı insan ticaretinden kurtardık ve onlara bir düzen kurmak ve yaşadıklarını geride bırakmalarına yardımcı olmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bana güvenmeniz için bir neden yok ama bir şeye ihtiyacınız olursa, Mia'nın bir şeye ihtiyacı olursa beni arayın."

"Teşekkür ederim. Bunu aklımda tutacağım."

Telefonunu eline alıp dikkatini tekrar işine vermeden önce bana kısa bir baş selamı veriyor.

Mia'nın karşımda uyuyan haline dönüp bakıyorum, huzursuzca rüya görürken gözleri dalgalanıyor.

Kalbimin her zaman onun için çarpan vahşi kısmı sakinleşiyor. Ona sahibim.

O burada. Ve o güvende olduğu sürece başka hiçbir şeyin önemi yok.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MIA

T Bedenimde yabancı elleri hissettiğimde irkilerek uyanıyorum, kalbim göğsümde o kadar sert atıyor ki kaburgalarımın arkasından fırlayacağından emin oluyorum. Sekiz yıl sonra, bu durumu kabullenebileceğimi

Garip adamlar bedenimi kendi zevkleri için kullanıyorlar, rahatımı ya da rızamı düşünmek için durmuyorlar, ama eğer bir şey varsa, daha da kötüye gidiyor.

"Hayır, lütfen," diye haykırıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve tanımadığım çevreme bakıyorum. Hangi cehennemdeyim ben?

"Mia, benim. Ace." Endişeli sesi beni paniğin eşiğinden geri çekiyor ve kaslarımın artık gerginlikten kurtulmak için çığlık atmamasına yetecek kadar gevşememe izin veriyorum.

"Chicago'ya yeni indik."

Etrafıma bakıyorum ve herkesin bizi umursamadan koltuklarından kalktığını görüyorum. Tommy ve Clara jetin arkasındalar, Tommy'nin kolu Clara'nın vücuduna sıkıca sarılmış, sanki onu bırakmak en az onu kaybetmek kadar acı verici olacakmış gibi. Ve bizi kurtardıklarından beri ilk kez bunu özlemiyorum. Bağlanmayı. Aşk için. Ait olmayı. Yıllardır hissetmediğim şeyler, o kadar uzun zamandır ki neredeyse nasıl bir his olduğunu unuttum.

Ace'in endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. Güvendeyim. Şimdilik. Bunu içgüdüsel olarak biliyor olmalıyım çünkü son sekiz yıldır uykum hep huzursuz ve bölünmüştü. Her ses beni uyandırıyor çünkü biri bana zarar vermeye geliyor olabilir. Aslında, genelde . Ama Ace'in bana zarar vereceğini sanmıyorum, ben olmasam bile.

Chicago'ya döndüğümüze göre benimle ne yapacağından tamamen emin.

Bana elini uzatıyor ve kendimi hiç düşünmeden elini tutarken buluyorum. Ayağa kalkmama yardım ederken sıcak teni avuç içlerimi sızlatıyor.

Clara onun yanında beliriyor, dikkatini Ace'e çevirmeden önce bana bakarken gözleri rahatlama ve endişe dolu. "Onu Tommy'nin dairesine geri götürmemizi ister misin?" diye soruyor usulca.

"Hayır," diye tersledi.

Gözleri irileşiyor ama adamın sert ses tonuna karşı geri adım atmıyor. "Ace, daireni gördüm. Yanlış anlama ama ev misafirleri için pek de uygun değil."

Adam sert bakışlarını ona çeviriyor ama kadın adım atmıyor. Keşke ben de o kadar güçlü olabilseydim ama hayatım erkekler tarafından dövülüp ezildikten sonra kendi gölgeinden bile ürktüğüm olmuştur.

Kendi kendime yaşadığım bazı yerlerden daha kötü olamayacağını düşünüyorum ama bu bilgiyi kendime saklamaya karar veriyorum.

"İkimiz için uygun bir daire bulana kadar onu bir otele götüreceğim," diyor ona, sanki tüm uçuş boyunca hayatını bana göre yeniden düzenleyerek geçirmiş gibi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum, sanki beni korumak için bir şey yapacakmış gibi kollarımı kendime sarıyorum. "Seni hiç dışarıda bırakmak istemiyorum. Beni şehre bırakabilirsin, ben de oradan hallederim."

Kabindeki tüm gözler bana dönüyor ve ben de elimde olmadan çenemi düşürüp kendimi daha da yakın tutuyorum. Bunca yıl bana gösterilen tek ilginin bana zarar vermek olduğunu gördükten sonra, ne zaman biri bana baksa kendi içime kapanma eğilimindeyim.

"Kesinlikle olmaz," diye tersliyor Ace ve içgüdüsel olarak irkilip ondan bir adım geri çekiliyorum. Kendimi korumak için elimden geleni yapmayacak kadar çok öfkeli adamlarla birlikte oldum, girişimlerim neredeyse her zaman anlamsız olsa bile.

"Sizi rahatsız etmek istemem," diyorum sessizce, gözlerimi ayaklarımın altındaki halıdan ayırmadan.

Ace iç geçiriyor ve ağır botları göz hizamda beliriyor. Bir saniye sonra, tek bir parmağı çenemin alt tarafına bastırıyor ve yüzümü yukarı çekerek büyüleyici yeşil gözlerine bakmamı sağlıyor. "Son sekiz yılımı seni aramakla geçirmedim, sadece seni Chicago şehir merkezine bırakıp tekrar kaçmana izin vermek için."

Nefesim göğsümde tekliyor ve vücudumdaki her kas onun gözlerindeki yoğunluğa bakmamam için bağırırsa da, onları ayıramıyorum.

Beni arıyordu. Ne

zamandır?

Fabrika biliyor muydu?

Bu yüzden mi beni hep gece yarısı taşıyorlardı? Ace'in transferi engellemesinden korktukları için.

"Hadi, şekerim." Beni öne doğru çekerek başka soru ya da şikâyetlerin önünü kesiyor. Kolunu belime doluyor ve avucunun altındaki deri hem rahatlık hem de panikle karıncalanıyor. Dokunuşu aynı anda hem tanıdık hem de yabancı geliyor, tıpkı nezaketi gibi.

Beni Tommy ve Clara'nın arkasından çıkışa doğru götürüyor, Tommy Clara'yla fısıltıyla konuşuyor. Clara, Tommy'nin söylediklerinden pek etkilenmiş gibi görünmüyor, ama yumuşuyor ve Tommy'nin elini tutarak asfalta inmesine yardım etmesine izin veriyor.

Soğuk Chicago esintisi etrafımda dolanıyor, güneş ufukta alçakta duruyor. Son sekiz yılda pek çok yerde bulundum ama Chicago unutmak istediğim tüm anıları barındırıyor.

SEKİZ YIL ÖNCE

İnce gecelik beni vücudumu saran acımasız rüzgârdan korumak için hiçbir şey yapmıyor ve çıplak ayaklarım altlarındaki dondurucu betondan dolayı ağrıyor.

Pislik evlatlık babam, gecenin bir yarısı beni yatağımdan sürükleyip arabasının bagajına atmadan önce değişmem için bana bir şans bile vermedi.

Bunun olacağını bilmeliydim. İşaretler oradaydı, ama daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm. Birkaç ay önce bana farklı bakmaya başladı, sanki o aslanmış ve ben de avmışım gibi. Sonra koruyucu ailemle aramızdaki sessiz konuşmalar ve dizginleri aniden nasıl sıkılaştırdıkları vardı, ama sadece benim için. Nerede olduğumuzu ya da eve ne kadar geç geldiğimizi hiç umursamadılar, yeter ki kurum çalışanı kötü muamele görmediğimizden emin olmak için geldiğinde güzel bir gülümseme takınlam.

Bagaj açıldığında mücadele edemeyecek kadar şaşırmıştım ama bu adamın bana zarar vermesini engellemedi. Çok kötü değil. Alıştığımdan daha kötü değildi.

Colin ve Jan'la uzun yıllar birlikte yaşamış olsak da gecenin bir yarısı sistemimiz için bir şok oldu.

"Kıınılda, kaltak," diye homurdandı adam bana. Beni bagajdan sürükleyip yere fırlatan ve günlerce hissedeceğim sert bir çekişle ayağı kaldıran oydu.

Gözlerinin içine bakmamaya dikkat ederek koyu renk kirpiklerimin altından ona bakıyorum. Koruyucu ailede öğrendiğim bir şey varsa, o da baskın erkeklerin sadece itaatkâr kadınlar istediğidir ve buna meydan okumak sizi hastanelik edebilir... ya da daha kötüsü.

Geçen yıl evlat edindikleri küçük kızlardan biriyle ilgili düşüncelerimi bastırmaya çalışıyorum. Sadie, tüm ailesini bir ev yangınında kaybettikten sonra bile vahşi bir ruha sahipti, ancak Colin ve Jan onu dövdüler. Onu günlerce aç susuz dolaba kilitlemişler, nefes alamaz hale gelene kadar dövmüşler ve bir gün işi çok ileri götürmüşler. Evlatlık kurumuna kaçtığını söylediler ve evdeki diğer tüm çocuklar tanımadıkları şeytandan daha çok korktukları için hepimiz ağzımızı kapalı tuttuk.

Geceleri gözlerimi kapattığımda hâlâ onun çığlıklarını duyuyorum.

Suçluluk duygusu beni her zamanki gibi karnımdan vuruyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor ve adamın herhangi bir özelliğini algılayamadan başka bir tarafa bakmaya zorluyor. Belki de bu onu koruyamadığım için benim karmamdır. Belki de ağır depo kapılarının ardında beni bekleyen her şeyi hak ediyorum.

Rıhtımın yakınındayız. Daha bagaj açılmadan bu kadarını biliyordum. Michigan Gölü'nün tanıdık kokusu, havaya sinen balık kokusuna karışıyor. Ama kimsenin bana nerede olduğumu ya da burada ne yaptığımı söylemesine ihtiyacım yok, çünkü zaten biliyorum. Üvey kardeşlerim beni Colin'in geceleri onları götürdüğü yerden korumak için umutsuzca çabaladılar ama ikisi de ilk seferden sonra eskisi gibi olmadılar ve burada ne olduğunu sadece tahmin edebilsem de, ailem öldüğünden beri güvendiğim tek iki kişiyi değiştirecek kadar uğursuz olduğunu varsayabilirim.

İleriye doğru bir adım atıyorum ve bir tıslama boğazımdan yukarı çıkıyor. Soğuk beton kemiklerimi sızlatıyor ve her adım dayanılmaz oluyor, ama alternatifi daha kötü olacak, bu yüzden ilerlemeye devam ediyorum, kapının yanında duran adama ya da odanın diğer tarafında gözleri vücudumu inceleyen ve arkalarında pislikten başka bir şey bırakmayan adama bakma zahmetine girmiyorum.

Küçük bir odaya itilip vücudum bir diğerine çarpana kadar kafamı kaldırıp bakamıyorum. Bu bir kadındı, saçları traş edilmiş ve kesilmişti.

derisi siyah ve maviydi ve burnundan kurumuş kan damlıyordu.

Küçük beton alanın köşesine büzülmüş, korku dolu gözleri ciğerlerimden nefesimi alıyor.

"Sonunda bu sürtük gibi görünmek istemiyorsan iyi olsun iyi olur." Kıkırdıyor ve ağır metal kapıyı arkamdan çarparak beni kâbuslarımın bile hayal edemeyeceği kadar kötü bir kadere kilitliyor.

Ace ve Tommy'nin bu gece beni kurtarması gerekiyordu. Ama çok geç kaldılar ve artık kurtuluşun ötesindeyim.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACE

Tommy ve Clara otele giriş yapmamıza ve Mia'yı yerleştirmemize yardım ediyor. Benden rahatsız olmuş gibi görünmüyor, ama Clara, Mia'yı otele yerleştirirken omuzlarındaki gerginliğin nasıl azaldığını fark etmemek için aptal olmak gerekir.

etrafta.

Bu onlarla eve gitmesine izin vereceğim anlamına mı geliyor? Hayatta olmaz. Ama onun için en iyisi buysa yardımlarını kabul edeceğim.

Marriott'taki çatı katı süiti, neredeyse on yıldır yaşadığım boktan daireden dünyalar kadar farklı. Güzel şeylere para harcamak her zaman mide bulandırıcı dalgalar halinde üzerime çöken bir suçluluk duygusu yaratmıştır. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğumdan daha fazlasına sahip olmayı hak etmiyordum ve o boktan daire ve yerdeki yatak tam olarak buydu.

Mia'nın gözlerinin buranın her pahalı santimetrekaresinde gezinmesi midemi bulandırıyor ama ona her şeyin en iyisini vermem gerekiyordu. Beni affetmesi için hiçbir nedeni yok ama bu, affedilmesi için canımı dışıma takarak mücadele etmeyeceğim anlamına gelmiyor ve eğer bu, uygun bir daire bulup onun güvenliğini sağlamak için yeterli miktarda güvenlik yerleştirene kadar burayı önümüzdeki ay için kiralamak için inanılmaz miktarda para harcamak anlamına geliyorsa, tam olarak bunu yapacağım.

Clara Mia'yı süitin ana yatak odasına götürürken Tommy geride kalıyor. O da en az benim kadar bu otel odasına yabancı görünüyor ama rahatsızlığını belli etmiyor. Bu konuda biraz daha tecrübeli.

Neredeyse on yıldır Saint James ailesi için çalıştığım için hayatta benden daha güzel şeyler var. Ama bizim gibi insanlar köklerini ya da nereden geldiklerini unutmazlar. Bir kez pislik yapan, her zaman pislik yapar.

"Burada seninle kalmasının iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyor sessizce.

"Neden olmasın ki?" Son birkaç günün yorgunluğu nihayet üzerime çökmüştü. Bir duşa ihtiyacım var çünkü leş gibi kokuyorum ve sonra birkaç saatliğine gözlerimi kapatmam gerekiyor.

Telefonum işle ilgili şeylerle patlamayı bırakmadı ve evime gidip ihtiyacım olan önemli ekipman parçalarını toplamam gerekiyor. Bir otel bilgisayar korsanlığı yapmak için en ideal yer değil ama bu arada idare etmek zorundayım.

İç geçiriyor ve beni kızların kaybolduğu kapıdan daha uzağa sürüklüyor. "Neler yaşadığına dair hiçbir fikrimiz yok Ace, ama bazı varsayımlarda bulunmaktan çok daha rahatım. Senin için ne ifade ettiğini biliyorum ve onu gözünün önünden ayırmak istemediğini de biliyorum ama ya onun neye ihtiyacı var? Sence gecenin bir yarısı yabancı bir yerde, on yıldır görmediği bir adamla uyanmak ona iyi gelecek mi?" diye meydan okuyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum çünkü o haklı. Mia'nın başka biriyle, uzun zamandır yaşamadığı bir dünyaya alışırken ona nazik davranabilecek biriyle olması daha iyi olurdu ama gitmesine izin veremem. Bırakın binadan çıkmasını, gözümün önünden bile ayrılmasına izin veremem.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor kendini beğenmiş bir şekilde.

İçimi çekiyorum ve elimi yüzüme sürüyorum. Uyumayalı o kadar uzun zaman oldu ki, neden burada kalması gerektiğine dair bir açıklama yapamıyorum, özellikle de o tam olarak haksız değilken.

"Bak, Ace. Seni bu konuda zorlamayacağım. Anlıyorum. İnan bana, anlıyorum. Ama Mia'ya bir telefon ve benim numaramla birlikte Saint James ailesini de bırakacağım." Tartışmak için ağzımı açıyorum ama beni susturmak için elini kaldırıyor. "Bundan hoşlanmadığını biliyorum ve yine anlıyorum, ama onlar buna degeceğini düşündükleri insanlar için dünyanın öbür ucuna gidecek iyi insanlar ve Mia'nın Clara'ya yardım ettiğini fark ettikleri anda o insanlardan biri haline geldiğini söyleyebilirim." Elini omzuma vuruyor, bunu her zaman hor görmüş bir adamdan gelen nadir bir dokunuş. "Tek istediğim, eğer

Gitmek isterse, bu onun için çok fazlaysa ve sizden biraz zaman isterse, bunu ona verirsiniz."

Ona birkaç saniye ters ters bakıyorum ama ne kadar tartışmak istesem de yapamayacağımı biliyorum çünkü o haklı. Burada olmak istemiyorsa, benimle birlikte olmak istemiyorsa onu burada tutmam bencillik olur. Bu fikir göğsümü yakıyor, ama ona karşı bencil olamam, onu tanıdığımdan bu yana geçen yıllarda görmüş olması gereken dehşetten sonra olmaz.

Clara kapıda belirdiğinde ona sertçe başımı sallıyorum, endişe yüz hatlarına kazınmış. Tommy'nin onu bulmasına sevindim. Hayatında bir insanın görmeyi hak ettiğinden çok daha fazlasını görmüş olan bu işkence görmüş çocuk, kendi karanlığında ona rehberlik edebilecek kadar parlak bir ışık buldu, tıpkı Mia'nın benim için her zaman yaptığı gibi. O yokken bile, devam etmek için ihtiyacım olan yol gösterici ışıktı ve şimdi ona sahip olduğuma göre, onu güvende tutmak, onu zaten çok incitmiş olan acımasız dünyadan korumak için yapmayacağım hiçbir şey yok.

Tommy ile arasındaki mesafeyi kapatmadan önce omzunun üzerinden şöyle bir bakıyor. Menzile girdiğinde onu hemen kollarına alıyor ve kız kollarına girer girmez omuzlarındaki gerginliğin nasıl eridiğini kaçırmıyorum.

"O nasıl?" Ben soruyorum.

Clara iç geçiriyor, gözleri benimkilerle buluşmadan önce kısa bir süreliğine kapanıyor. "Sanırım o iyi. I..." Tereddüt ediyor. "Kendini Lombardi ile bulmadan önce neler yaşadığını bilmiyorum ama oldukça korkunç olduğu izlenimini edindim." Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve bir nefes . "Ona burada seninle kalmaktan rahatsız olup olmadığını sordum. Ona zarar vereceğini düşündüğüm için değil, sadece... Güvende hissettiğinden emin olmak istedim. İyi olduğunu, hiçbirimizi rahatsız etmek istemediğini söyledi."

İrkildim. Bizi rahatsız etmek istemiyor mu? Hayatımızı bölmek istemiyor mu? Son sekiz yıldır hayatımın askıda olduğunun farkında değil mi? Her günün her boş saniyesinin onu aramakla geçtiğini? İnternetin en karanlık yerlerinde, dünyanın her ondan bir iz aramakla? *Canımı sıkacak* tek şey onu tekrar kaybetmek olurdu.

"Özür dilerim Ace, seni baltalamak istemedim. Ona değer verdiğini biliyorum, ben sadece... o bana yardım etti, bu yüzden güvende hissettiğinden emin olmak istiyorum." Clara kendini savunmak için acele ediyor, kızdığının o olmadığını fark etmiyor. Benim.

"Sorun yok, Clara." Elimi yüzümde gezdiriyorum, ağırlaşmış gözlerim açık kaldıkları her saniye yanıyor. Yorgunluğa yabancı değilim. Çoğu zaman günlerce uyumadan çalıştığım olmuştur ama yorgunluk kemiklerime kadar işlemiş durumda ve yere yığılmam an meselesi. "Sadece onun için en iyi olanı yaptığımı biliyorum."

"Konu Mia olunca Ace biraz dar görüşlü," diye itiraf ediyor Tommy.

Ona ters ters bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Bu doğru, her zaman öyleydin. Bu ille de kötü bir şey değil. Ben de Clara'ya karşı aynıyım."

Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor ve yüzünü onun göğsüne gömüyor. Bu an birinin dışarıdan izleyemeyeceği kadar samimi ama yine de kendimi kıpırdamaya zorlayamıyorum. Kendimi mahrum bıraktığım her şey bu - Mia'yı hayal kırıklığına uğrattığım için yaşamama asla izin vermediğim hayat.

Ona bir kez söz verdim ve tutmadım, bu hatayı bir daha yapmamın imkanı yok.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

MIA

Dayatımın büyük bir bölümünde cehennemde yaşamama rağmen, hayattaki güzel şeylere yabancı değilim.

Geçmişte bana sahip olan adamların hepsinin parası vardı. Hem de çok fazla. Paranın tüm kötülüklerin kaynağı olduğunu söylerler ve benim deneyimlerime göre bu gerçeğe daha yakın olamazdı. İnsanları soğuk ve açgözlü yapar, diğer insanlara bir mal parçasıymış gibi sahip olabileceklerini düşündürür.

Bunun gibi otel odaları "ikram "dı. Craig onlara böyle derdi. Beni böyle yerlere getirdiğinde, bu bir ödüldü. O bu kelimeyi söylediğinde hep alay etmek isterdim. Sanki onun kişisel kum torbası olduğum için, istediği zaman bana tecavüz etmesine izin verdiğim için ödüllendiriliyormuşum gibi. Beni ödüllendirdiği şeylerin hiçbirisi benim seçimim değildi ama bu onun için önemsizdi. Parası ve yetiştirilme tarzı ona, hastalıklı oyunları için başka bir insanı satın almanın sorun olmadığını düşündürüyordu.

Yaşam alanındaki sesler Clara'nın beni yerleştirdiği odaya taşınıyor. Yatağın ucunda, tanıdığım ama asla giymeme izin verilmeyen tasarımcı markalarına ait kıyafet torbaları duruyor. Lombardi hariç. Bana muhtemelen bir bebek çiftliğinden başka bir şeymişim gibi davranmayacak bir mafya prensiyle evlenmek, çocukken hayatımın bu şekilde devam edeceğini öngörmemiş olsam da, hayatın bana sunabileceği bazı geleceklerden daha iyi bir alternatif.

Craig beni birçok kez öldürebilirdi. Pek nazik bir adam değildi ve eğilimleri ne kadar yaşayacağımı sorgulamama neden oldu.

onun efendisi olarak. Ama hayatıma son veremedi öldürüldü ve bir kez daha pazara çıktım.

Pijama markası olduğunu fark ettiğim çantalardan birinin içine bakıyorum ve küçük bir gülümseme ağzımın kenarlarına yerleşiyor. Çanta, daha birkaç ay önce içinde uyumayı hayal edebileceğim eşyalarla ağzına kadar dolu ama durumun gerçekliği beni hemen geri adım attırıyor. Hiçbirini giyemem. Saint James ailesine zaten borçlu olduğumdan daha fazlasını borçlu olamam. Beni kurtarmaya yardım ettiler ve cömertlikleri için ödeme istemediklerini söyleseler de, bunu zorlamak istemiyorum. Onlar gibi insanlarla aranızda ince bir çizgi olduğunu biliyorum, cömertlik avantaj sağlamaya dönüşür ve bu şekilde kendinizi öldürtürsünüz... ya da daha kötüsü.

Şiddetli bir ürperti kemiklerimi titretiyor. Hayır. Bunu yapamam. Bunların hiçbirini yapamam.

Odaya tekrar baktım. Lüks görünümlü kral yatak. Chicago silüetinin manzarası. Bağlantılı banyodan görünen mermer. Ben buraya ait değilim.

Ben hiçbir yere ait değilim.

Kapının hafifçe çalınması dikkatimi çantalardan uzaklaştırıyor ve Clara ile Tommy'yi dudaklarında belli belirsiz gülümsemelerle kapıda dikilirken buluyorum.

"Hey," diyorum sessizce. Üzerimdeki kıyafetlerin beni ne kadar korkuttuğunu ve panikle saçlarımdaki terin boncuk boncuk döküldüğünü fark edip etmediklerini merak ediyorum.

"Biz gidiyoruz." Clara belirsizlikle Tommy'ye bakar. "Sadece burada iyi olup olmadığınızı ve ihtiyacınız olan her şeyin yanınızda olup olmadığını iki kez kontrol etmek istedik."

"Ben iyiyim. Her şey için teşekkür ederim." Benim için yaptıklarının ciddiyeti düşünüldüğünde basit bir teşekkür yeterli görünmüyor ama başka ne diyebilirim ki?

Tommy ileri doğru bir adım atıyor ve ben de ayaklarımı yere basmaya ve vücudumu sabit tutmaya zorluyorum kendimi. Eğitimdeyken öğrendiğim ilk şey buydu. İrkilmeyin. Korku gösterme. Erkekler her zaman zayıflıktan faydalanır. Tommy'nin çocukluğum boyunca beni güvende tutmuş olması ve beni koruyucu ailelerimizin bulaştığı pisliklerden uzak tutmak için elinden gelen her şeyi yapmış olması önemli değil, savaş ya da kaç içgüdüm onunla son sekiz yılda bana zarar veren her erkek arasındaki farkı bilmiyor.

Sanki daha fazla yaklaşmasına dayanamayacağımı biliyormuş gibi birkaç adım ötede duraklıyor. Bana bir telefon uzatıyor ama hemen uzanmıyorum. Hiç bir zaman bir telefonum olmasına izin verilmedi. Şimdiye kadar sahip olduğum tek telefon, Tommy'yle kaçtıktan sonra Ace'in beni kontrol edebilmesi için verdiği boktan bir kullan-at telefondur ama bu iPhone en yeni model. Lombardi yerleşkesine ilk geldiğimde ve ilk birkaç gün odamda kilitli kaldığımda bunun için bir reklam görmüştüm. Yıllardır ilk kez televizyon izlememe izin veriliyordu, sahibimin izlediği ve benim de odada olduğum tek tük haber programları dışında.

"Bu sizin için. İçinde benim ve Clara'nın, Ace'in ve tüm Saint James ailesinin numaraları var. Bir şeye ihtiyacın olursa bizden birini aramanı istiyorum. Ne olduğu önemli değil, saat kaç olursa olsun, biz burada olacağız, tamam mı?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama söyleyecek hiçbir kelime bulamıyorum. İnsanlar sadece art niyetli olduklarında sizin için iyi şeyler yaparlar. Bunu uzun zaman önce öğrendim, ama genellikle kuzu postuna bürünmüş kurdu bir mil öteden görebiliyorum.

Clara onun yanında beliriyor, eli omzumu sıkmak için uzanıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa arayacağına söz verir misin?"

Başımı sallıyorum, kelimeler hala değil, ama bu bana parlak bir gülümseme vermeye yetiyor.

Telefonu ondan aldığımda Tommy'nin omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor ama beni burada Ace'le bırakma konusunda hâlâ kararsız görünüyor.

"İyi olacağım, Tommy."

İç çekiyor ve parmaklarını çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Sadece bir telefon uzağınızdayız."

Clara yatağın üzerindeki çantalara doğru ilerliyor ve onlara dokunulmadığını görünce kaşlarını çatıyor. "Snow kısa sürede elinden geleni yaptı ama beğenmediğiniz bir şey varsa ya da başka bir şey istiyorsanız birkaç saat içinde getirebiliriz."

Başımı iki yana sallıyorum. "Zaten çok şey yaptılar," diye fısıldıyorum. "Kimseye zaten borçlu olduğumdan daha fazlasını borçlu olmak istemiyorum."

Gözlerini uzunca bir süre kapatıyor, soğukkanlılığını topluyor ve gözlerinde parlayan acıma hissiyle bana dönüyor. Bu bakıştan nefret ediyorum. İnsanların içinde bulunduğum koşullar yüzünden benim için üzülmekten nefret ediyorum ama beni kurtardığı için ondan gelmesi daha da kötü. Bana zaten her şeyi verdiğinin farkında değil mi? Bana özgürlük verdiğini mi? Bir şey

umut etmeyi yıllar önce bıraktım. "Mia, yaşadıklarını ve bunun insanların kendi çıkarları yerine iyilik için bir şeyler yaptıklarına güvenme yeteneğini nasıl etkilediğini anlamaya başlayamam bile, ama sana söz veriyorum ki Saint James ailesi herhangi bir ödeme beklemiyor ve bu şekilde düşündüğünü bilselerdi yıkılırlardı. Lütfen size aldıkları eşyaları kullanın ve ihtiyacınız olan başka bir şey olursa lütfen bizden birine ulaşın."

Boğazımdaki alışılmadık bir sıkışma beni konuşmak yerine başımı sallamaya zorluyor. Artık ağlamıyorum. Uzun zamandır ağlamıyorum. Çünkü ağlamak zayıflık göstermektir ve zayıflık sadece insanlara en sert darbeyi nereden vuracaklarını gösterir. Ama boğazımdaki bu yumru, gözyaşlarının eşiğinde olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak hatırladığım şey ve yutmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sadece büyüyor gibi görünüyor.

O ve Tommy tereddütle odadan çıkmak için dönüyorlar, dokunulabilecek bir noktada olmadığımı açıkça hissediyorlar ve bunun için minnettarım. Doğrusu, bir daha insan dokunuşundan çekinmeyeceğimden emin değilim.

Arkamdaki duvara yaslanıyorum ve boğuk bir hıçkırık çıkarıyorum ama yanaklarıma gözyaşı düşmüyor. Kağıt üzerinde güvende olabilirim ama eski alışkanlıklarımın öleceğinden emin değilim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALTINCI BÖLÜM

ACE

D Kendimi aşırı yumuşak yatağa bıraktığımda gözlerim kapanıyor ve bedenim gevşiyor olsa da uyku gelmiyor.

Saatler geçiyor, ay ışığı gökyüzünde yükselip alçalırken odanın üzerinde hareket ediyor, uyumam gereken loş gün doğumuna yol açıyor, ama bunun yerine otel odasındaki her sesin aşırı farkındayım. Mini buzdolabı tıkırdıyor ve vınıyor, koridordaki kapılar açılıp kapanıyor, yan odada uyuyan kadın için meşru bir tehdit oluşturacak hiçbir şey yok ama yine de odaklanabildiğim tek şey .

Onu bir kez kaybettim ve bunu tekrar yapmayı reddediyorum. Ona göz kulak olmak, kalbimin her atışıyla onu korumak anlamına gelse bile, onu güvende tutmak için bunu yapacağım.

Belki de bir parçam tüm bunların bir rüya olmasından korktuğu için uyku hiç gelmiyor. Yıllarca onu aradım, aklıma gelen her taşın altına baktım, suç örgütlerini hackledim, kurtaracağıma söz verdiğim kızın izini bulmaya çalıştım ama bulabileceğim hiçbir şey yoktu. Ya gözlerimi ve son sekiz yıldır hissettiğim çaresizliğe uyanırsam?

Bu düşünce yan odadan gelen yumuşak bir iniltiyle kesiliyor ve yataktan çıkmaya karar verdiğimin farkına varmadan hareket ediyorum. Gömleğimi çıplak göğsümün üzerinden çekiyorum ve onun karanlık odasına giriyorum. Panjurlar çekili, arkamdaki oturma alanından gelen bir parça ışık, büyük boy yatağın kenarına kıvrılmış küçük bedeni aydınlatıyor.

Yorganı boynuna kadar çekmiş, sanki battaniyenin onu rüyasındaki tehditten koruyabileceğini düşünüyormuş gibi yumruklarını sıkıyor. Ama onun mükemmel yüz hatlarına kazınmış olan dehşet, kalbimi boğazıma kadar zorluyor.

Tommy haklıydı. Neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yok. Son sekiz yılda yaşadığı dehşet hakkında hiçbir fikrim yok ve onu güvende tutmak için her şeyi yapacağımı bilsem de, bunu bilmesini beklemem haksızlık olur.

Yatağa tereddütle yaklaşıyorum, uyandığında beni tepesinde görürse bunun onu dehşete düşüreceğinin farkındayım. Onu korkutmadan nasıl uyandırabilirim ki?

"Lütfen," diye haykırır. "Bir daha olmasın. Lütfen."

Boğazımdaki yumru inanılmaz bir şekilde büyüyor ve kalbimin gümbürtüsünü yatıştırmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Onu incitmiş olan herkesin kalbini söküp almak istiyorum. Ona yaptıkları boktan şeylerin her birini onlara yapmak istiyorum. Kurtaramadığım bu değerli kıza yaşattıkları acıyı onlara hissettirmek istiyorum. Mantıklı değil. Ama varlığımın hiçbir zerresi onları yok etmek için kaşınmıyor.

"Mia," diye fısıldıyorum sessiz odaya, adı dudaklarımdan dökülüyor ama beni duyamayacak kadar kâbusa kapılmış olmalı. Biraz daha yüksek sesle tekrar deniyorum ve bu sefer battaniyeyi boynuna doğru çekerken başı diğer tarafa doğru hareket ediyor.

İçimi çekip arkamdaki süite bakıyorum. Belki de Tommy ve Clara'dan kalmalarını istemeliydim. Ya da Saint James kardeşlerden birine. Storm baldızının bir danışman olduğundan bahsetmişti, belki de burada Mia'yla birlikte olmak için daha uygun olabilirdi.

Yumuşak bir çığlık dikkatimi Mia'nın uyuyan haline geri döndürüyor ve içgüdüsel olarak ona doğru bir adım atıyorum, sanki onu geceleri peşini bırakmayan iblislerden koruyabilmişim gibi.

Yatağın birkaç adım ötesinde diz çöküyorum, gözlerini açtığında başında durmazsam o kadar heybetli görünmeyeceğimi umuyorum.

"Mia, benim için uyanır mısın?" Biraz daha yüksek sesle söyledim ve sonunda gözlerini bir başlangıçla açtı, parlak mavi loş ışıktaki dehşetle parlıyordu. Gözleri bana odaklanır odaklanmaz, yüksek sesli bir çığlık odayı yırtıyor ve ses karşısında irkiliyorum.

Senden korkmuyor. Onun neler yaşadığına dair hiçbir fikrin yok, diye hatırlatıyorum kendime, ama bu, kelimenin anlamını bilmediğim zamanlardan beri sevdiğim kızın benden korktuğu fikrini kabullenmemi kolaylaştırmıyor.

"Sadece benim, şekerim." Bu lakap geçmişte pek çok kez olduğu gibi dudaklarımdan dökülüyor. Bunca zaman sonra bile doğal geliyor.

Panik, sonunda hafifçe gevşemeden önce birkaç işkence dolu saniye boyunca yüz hatlarına kazınmış halde kalıyor. Battaniyenin kenarını o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri çoktan beyazlamış ama bu da bir başlangıç.

"Kabus görüyordun," diye açıklıyorum, sanki farkında değilmiş gibi bunun. Aptal. Travma geçiren birine nasıl bakılacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Kendiminkiyle bile başa çıkamadım. Başkasına yardım edebileceğimi düşündüren şey ne?

"Oh," diye mırıldanıyor, sesi uykuyla karışık.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Su belki?"

Başını sallıyor, gözleri etrafımızı saran karanlık alanda tehlike arıyor. Keşke ona hiçbir şey bulamayacağını söyleyebilseydim. Ona yanlış şekilde bakmaya cüret eden her şeyden onu koruyacağımı. Ama bana inanmazdı. Onu zaten en kötü şekilde hayal kırıklığına uğratmışken olmaz.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum ama çarpan kalbimi sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor. "Seni uyandırdığım için özür dilerim," diye fısıldıyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

Tekrar açılıp üzerime yerleşmeden önce bir an. "Zaten uyanıktım," diyorum ona dürüstçe.

Uzun saniyeler boyunca rahatsız edici bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz. Hayatını kurtarmaya adanmış kız sonunda karşına çıktığında ona ne söylersin?

"Bir şeyler yemelisin." Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Onu ve Clara'yı yirmi dört saat önce bulmuştuk ama ona verdiğimiz yiyeceklerin hiçbirine dokunmamıştı. Ne uçuşta, ne Tommy ve Clara ayrıldığında, ne de ben bir şeyler yiyebileceği umuduyla oda servisindeki her şeyi sipariş ettiğimde.

Hiçbir şey.

Başını yavaşça sallıyor, maskesi tekrar yerine oturmadan önce panik gerçek dışı mavilikte yanıp sönüyor. Saklanmakta bu kadar iyi olmasından nefret ediyorum. "Aç değilim."

Elimi yüzüme sürüyorum, yorgunluk üzerime çökmüş durumda. Ama ne kadar yorgun olduğum önemli değil, Mia'yı koruyamama fikri beni uyumaktan alıkoyacakken değil. "Mia-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Yatağına dönebilirsin, Ace. Ben iyiyim." Ve ben daha sözlerini algılayamadan arkasını dönüp yatağın ortasında küçük bir yumrudan başka bir şey olmayana kadar yorganı çekiştiriyor.

Birkaç saniye daha onu izliyorum ama sonunda topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıyı arkamdan yavaşça kapatıyorum. Onu nihayet eve getirdiğimde ne bekliyordum emin değilim ama bu değıldi.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

MIA

I Odamda olabildiğince uzun süre oyalanıyorum, ancak yıllarca kilitli kaldıktan sonra, bir odada çok uzun süre kalmak beni huzursuz ve endişeli yapıyor.

Birkaç saat önce sesler duyuldu -ce ve başka bir adam birkaç dakika alçak sesle fısıldayarak konuştuktan sonra süitin kapısı her kimse arkasından sessizce kapandı- ama o zamandan beri hiç ses çıkmadı.

Sabahın erken saatlerinde bana attığı endişeli bakışlardan sonra uyandığımda Ace'in köşedeki sandalyede oturmuş beni izlediğini görmeyi bekliyordum ama gözlerimi açtığımda ortalıkta yoktu ve bunun beni hayal kırıklığına uğrattığını kendime itiraf etmekten nefret ediyorum.

Kabusumdan sonra olayları ele alış şeklimden sonra neden burada olsun ki? Hayatıma geri döndüğü andan beri ona karşı soğuk davranmaktan başka bir şey yapmadım, ki beni kurtardığı şey düşünüldüğünde bu haksızlık. Chicago'ya iner inmez beni sokağa atabilirdi, ama bunun yerine bu abartılı odayı tuttu ve her ihtiyacımı karşıladı, itiraf etmediklerimi bile.

Kapıdaki aralıktan bakınca Ace'i mutfağın yanındaki küçük masada, bilgisayar ekranları ve dizüstü bilgisayarlarla çevrili halde buluyorum. Motorların yumuşak vızıltısı normalde sessiz olan odayı dolduruyor ve Ace'in yüzündeki çatık kaş bana ekranlardan birinde hoşuna gitmeyen bir şey olduğunu söylüyor.

Kapı gıcırıyor ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor, sanki bir gecede kendimi incitmişim gibi bana bakarken yüz hatları yumuşuyor. Bu

Daha önce tanıdığım çocukla önümde oturan adamı bağdaştırmak zor. Artık daha sert. Bebek yüzü keskin hatlara dönüşmüş ve kirli sakal bırakmış. Saçları her zamanki gibi asi, ancak şimdi onu en lezzetli şekillerde cilasız gösteriyor. Aynaya baktığımda benimkiler gibi onun gözleri de perili.

"Kalkmışsın," diyor oturduğu yerden kalkarak. "Ben de gelip seni kontrol edecektim."

"Bütün bunlar nereden çıktı?" diye sordum.

Gözlerini benden ayırıp önünde duran ekranlara diyor. "Bir arkadaşım evimden getirdi. İşlerin yapılmasını bekleyen bir sürü sinirli müşterim var."

"Oh." Ayaklarıma bakıyorum, yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Yolda kaldım. Tabii ki öyleyim.

"Kahvaltı ister misin? Sana bir şeyler sipariş edebilirim?" Masanın köşesinde dengede duran telefona uzanıyor, diğer her santimlik yüzey ekipmanla kaplı.

Başımı sallıyorum, midem yemek düşüncesiyle acı verici bir şekilde sıkışıyor. Yemek yeme alışkanlıklarına takmış gibi görünüyor ve sorular sormaya başlamadan önce onu daha ne kadar inkar edebileceğimden emin değilim. "Hayır, teşekkür ederim. Gitsem iyi olacak. Meşgulsün."

Dönüyorum ve ayaklarımı hızla kapının yanında bıraktığım tenis ayakkabılarının içine sokuyorum. Kaçtığımız zamanki çamurlu ayakkabılarımın aynısı ama Saint James ailesinin bana aldıkları dışında sahip olduğum tek şey onlar ve onlara elimden geldiğince az şey borçlu olmak istiyorum. Bir çift tozluk, uzun kollu bir gömlek ve bir ceket almak zorunda kaldım, ama geri kalanlar hala etiketleri takılı bir şekilde çantalarında duruyor.

Arkamı döndüğümde Ace birkaç metre ötede duruyor, gözleri vahşi ve panik içinde. Bir çift eşofman altı kalçalarından aşağı sarkıyor ve dar gri bir tişört şişkin pazularını sarıyor. Dövmeler ön kolunu sarıyor, derisinden çıkan damarlara karışıyor. Tanrım, ne kadar da büyümüş. Yaşadığım onca şeyden sonra başka bir insana ilgi duyabilecek olsaydım, her zaman örnek aldığım, beni kurtaracağını düşündüğüm çocuk için dizlerimin üzerine çökeceğime eminim.

Ace elinden geldiğince sakın bir şekilde, "Lütfen gitmeye çalışmaktan vazgeç," diyor ama çenesindeki gerginlik onu ele veriyor. Yıllar boyunca ne zaman gergin olduklarını bilecek kadar çok erkekle birlikte oldum ve Ace şimdiye kadar gördüğüm herkes kadar uçuruma yakın ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum.

Bana zarar verebilecek herkesten uzaklaş.

Sessizce yap.

Onları zaten kızgın olduklarından daha fazla kızdırmayın.

Bu kuralları öğrenmem uzun sürmedi ama içimden bir ses onları çiğnemenin hayatımın geri kalanını alacağını söylüyor.

Hareketimle gözleri açılıyor ve o da bir adım geri atıyor. Yüz hatlarına kazınmış acı neredeyse ona doğru adım atmam için yeterli, yanlış bir şey yapmadığına dair onu rahatlatmak için. Onu son gördüğümünden bu yana geçen yıllar onun hayal edebileceğinden çok daha kötüydü ve beni hem zihinsel hem de fiziksel olarak yaralı ve kırık bıraktı. Ama yerimde saymaya devam ediyorum.

"Eğer biriyle konuşmak istersen Emerson bu sabah sana gelecek. Kendisi nitelikli bir danışman ve onunla konuşurken kendini daha rahat hissedebileceğini düşündüm."

"Onu rahatsız etmek istemiyorum," diye acele ediyorum. Hay sikeyim. Ne yaptığının bir önemi yok gibi görünüyor, ülkedeki en kötü şöhretli suç ailelerinden birine olan borcumu artırıyorum ve nihayet özgürlüğüme kavuştuğumda ihtiyacım olan son şey bu.

Ace yüzünü ovuşturuyor ve sonunda gözlerinin altındaki koyu lekeleri fark ediyorum. Dün gece hiç uyumamış mıydı? Suçluluk duygusu içime çöküyor ve ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Kabuslarım yüzünden mi uyanıktı? Geceleri olay çıkarıp gardiyanların işini zorlaştırdığımda Fabrika'da beni nasıl dövdüklerinden sonra, artık kâbuslarım sırasında pek ses çıkardığımı sanmıyorum. Mükemmel bir evcil hayvan olmak üzere eğitilen, tüm hayatı benden çalınan, geleceği, arkadaşları, umudu ve mutluluğu elinden alınan bir genç kız olmam onlar için önemsizdi. Önemli olan tek şey artık bana sahip olan adamları memnun etmekti.

"Mia, neler yaşadığını biliyormuş gibi davranmayacağım ama yanlış anlamaya yer bırakmamak için bir şeyi çok açık bir şekilde ifade etmek istiyorum. Kimseyi rahatsız etmiyorsun. Yardım etmeyi teklif eden herkes bunu istediği için, Clara'ya yardım ettiğin için sana minnettar olduğu için ve senin Tommy ve benim için önemli olduğunu bildiği için yaptı. Sana söz veriyorum, her şey bittiğinde kimseye borçlu olmayacaksın. Ne bana, ne Tommy'ye, ne de Saint James ailesinden herhangi birine." İleri doğru tereddütlü bir adım atıyor ve bu sefer bedenimi yere sabitlenmeye zorluyorum. Ace bana zarar vermeyecek. Bundan neredeyse eminim. "Emerson'dan gelip seninle konuşmasını istedim çünkü sana ihtiyacın olan her şeyi vermekten ve seni dünyanın geri kalanından saklamaktan başka bir şey istemesem de

Seni güvende tutabilirim ve kaçırdığın her şeyi sana verebilirim, bunun bencilce olduğunu biliyorum ve sana hayatını yaşayabilmen için elimden gelen her şansı vermemek için bir pislik olurum."

Başımı sallamadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum ama bu sefer farklı. Kabul etmek zorunda olduğum için ya da etmezsem Ace bana zarar vereceği için kabul etmiyorum. Hayır. Kabul ediyorum çünkü bana ne kadar çaresizce yardım etmek istediğini görebiliyorum ve ona yardımın ötesinde olduğumu, kalan parçaları bir araya getiremeyecek kadar kırıldığımı söylemem gerekse de, derinlerde bir yerde hala Ace'in nadir gülümsemelerinden birini görmeye can atan o genç kızım.

Ve dudaklarının kenarından süzülen bir tanesi beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Emerson karşıdaki koltuğa çöküp ellerini hemen büyüyen karnının üzerine koyarken ellerimi kucağımda oynatıyorum. Kumral saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve zümrüt gözleri bizi ayıran küçük masanın üzerinden benimkilerle buluşuyor.

Ace ve Rayne ortalıkta görünmemeye çalışıyorlar, ancak Ace'in ayrılırken yanına oda anahtarından başka bir şey almadığını düşünürsek, dışarıda koridorda beklediklerinden oldukça eminim. Rayne'in gözlerinin Emerson'ın üzerinde gezinmesi ve endişeyle kaşlarını birbirine yaklaştırması göz önüne alındığında ikisi de bize yer vermekte tereddüt ediyor gibiydi.

"Rayne için üzgünüm." Gözlerini abartılı bir şekilde devirerek başını sallıyor. "Hamile olduğumu öğrendiğimizden beri beni birkaç dakikadan fazla gözünün önünden ayıramıyor. Yirmi dört saat boyunca benden uzak kaldığında kendiliğinden yanmadığına şaşırdım."

Aramızdaki boşluğu küçük bir kahkaha dolduruyor ve bunun benden geldiğini anlamam bir saniye sürüyor. Herhangi bir duygu gösterebilmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve Lombardi yerleşkesindeyken biraz numara yapabilmiş olsam da, ilk kez doğal bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Çok tatlı," diyorum sessizce.

Gülümsüyor ve kapıya bakıyor, sanki kapının diğer tarafında işimizin bitmesini beklediklerini biliyormuş gibi. "Evet, öyle. Hamileliğimin başlangıcı biraz zordu ve beni bu kadar kötü görmek onu gerçekten zorladı. Bana bunu yapan kendisi olduğu için çok suçluluk duyuyordu." Gülüyor ama gözlerindeki bariz sevgi ve dalgın bir şekilde karnını ovuşturması bana o bebeğin ve kocasının onun için ne kadar önemli olduğunu gösteriyor. "Her neyse, buraya zorba kocam hakkında konuşmaya gelmedik." Tüm dikkatini bana çeviriyor ve ben de ellerimi sıkıca tutuyorum, sanki

kendi tutuşum beni bir arada tutmaya yetecek. "Danışmanlık alanında yüksek lisansımı bitirmek üzereyim ve bana söyleyeceğin her şeyin aramızda kalacağına söz veriyorum. Ace'e, Rayne'e ya da başka birine söylemeyeceğim. Burası güvenli bir alan ve bu güveni sarsmayacağım konusunda seni temin etmek istiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. İnsanların bana söylediği yalanları bulmaya alışkınım ama burada hiç yalan yok. Emerson doğruyu söylüyor ve omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı serbest kalıyor.

"İhtiyacın olan bir şey var mı? Snow'un sana bir şeyler aldığını ve Tommy'nin sana bir telefon verdiğini biliyorum ama bu geçiş sürecinde seni daha rahat ettirebilecek başka bir şey var mı?"

"Hayır, hepiniz zaten çok şey yaptınız."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

İç çekiyorum ve pelüş koltuğa yaslanıyorum. Sadece konuşulduğunda konuşabildikten sonra özgürce konuşmak yeterince garip, ama işin içine kendi duygularımı da katınca karnımda bir endişe fokurduyor. "Sanırım iyi davranışların ardından birilerine bir şeyler borçlu olmaya alışkınım," diyorum ona dürüstçe. "Yıllar boyunca bana sahip olan adamlar ara sıra benim için güzel şeyler yaparlardı. Televizyon izlememe izin verdiler, okumam için kitaplar verdiler, biraz çikolata verdiler, bu tür şeyler, ama her zaman koşullarla birlikte geldi. Onlar için yapmam gereken şeyler ve genellikle bu art niyetler ancak olaydan sonra ortaya çıktı. Sanırım diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum."

Emerson yüz hatlarını düzeltmek için elinden geleni yapıyor ama nasıl irkildiğini ya da kendini toparlamak için her göz kırpışında fazladan bir saniye daha geçirdiğini gözden kaçırmıyorum. "Anlıyorum. Belli bir şekilde hissetmeye şartlandığınızda, bir şeyler değiştiğinde bunu kabullenmenin zor olması normaldir. Ancak seni temin ederim ki hiçbirimiz - ne ben, ne Ace, ne Tommy ne de Clara - sana yardım etmek için yeterince şey yaptığımızı düşünmüyoruz. Ailemizin neye bulaştığını bilmek korkutucu olmalı ama Saint James ailesi hayatlarını kaçakçılık çetelerini çökertmekle geçirdi. Onlar suçlu mu? Evet, suçlular. Ama kötü insanlar mı? Sizin gördüğünüz ve yaşadığınız türden şeylere hiç karışırılar mıydı? Kesinlikle karışmazlar. İhtiyacınız olan bir şey varsa, isteyeceğinize dair bana söz vermenizi istiyorum. Beni arayabilirsin, ben de bunu gerçekleştiririm. Tommy tüm numaralarımızın sende olduğunu bize bildir, gece ya da gündüz fark etmez."

"Teşekkür ederim." Birçok kez söylemek zorunda kaldığım kelimeleri boğuk bir şekilde söylüyorum, ama ilk kez yeterli olduklarını hissetmiyorum.

"Sizinle konuşmak istediğim bir konu da yakın zamanda bir doktora görünüp görünmediğiniz."

Başımı salladım. "Hayır, için değil..." Gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Uzun bir süre için değil."

Emerson duygularını kontrol etmekte zorlanırken ağır ağır yutkunuyor. "Bir doktorumuz var, adı Doktor, hepimizi ve insan ticaretinden kurtarılan pek çok kadını tedavi etti. Sizi görmesi için bir organizasyon yapsam rahat eder misiniz?"

Panik içime çöktü. Bir erkeğin bana dokunması, beni çıplak görmesi fikri alnımdan soğuk terler dökülmesine neden oluyor. Bunu yapabilir miyim? Mantıken, bir doktora görünmem gerektiğini biliyorum. Koruyucu ailede büyürken bile düzenli olarak bir doktora göründüm. Ama bir yabancıнын önünde bu kadar savunmasız olmaya hazır olduğumdan emin değilim.

Emerson bariz paniğimi fark ediyor ve bana güven verici bir gülümseme veriyor. "Bunu bir düşün. İstersen ben de orada olabilirim ya da eminim Clara'nın gelip seninle oturmasını organize edebiliriz. Ne yapmak istersen. Bence bir doktorun seni muayene etmesi, vitamin seviyeni ve bu tür şeyleri kontrol etmesi akıllıca olur." Ama zihnimde en çok çınlayan şey onun söylemedikleriydi. Hastalıklar için test edilmem gerekiyor ve belki de beni en çok korkutan şey bu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ACE

R Mia ve Emerson konuşurken Ayne ve ben kapıya bakıp durduk. Çok fazla ortak noktamız yok, ancak paylaştığımız tek şey duvarın diğer tarafındaki kadınlara karşı ne kadar koruyucu olduğumuz. İkimiz de geçmişte onları hayal kırıklığına uğrattık ama onun hataları Emerson'a yıllarca işkence edilmesine neden olmadı. Zengin bir pislikten diğerine satıldı ve bir et parçası gibi kullanıldı. Bu düşünce midemi ağrıtıyor ve içimdeki domuz pastırması ve yumurta yeniden ortaya çıkma tehdidinde bulunuyor.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bunun iki yolu yok. Ama bunu bir daha yapmayacağım. Onu güvende tutacağım. Ona ihtiyacı olan her şeyi vereceğim. Ona sekiz yıl önce umutsuzca vermek istediğim hayatı vermek için her şeyi yapacağım.

"Storm, Lombardi ile anlaştığını size bildirmemi istedi. Clara ya da Mia'nın peşinden gelmeyecekler ve misilleme yapmamayı kabul ettiler." Emerson bizi süitten kovar kovmaz içine düştüğümüz sessizliği Rayne bozdu.

Başımı salladım. "Bunu nasıl salladı?"

Rayne kıkırdıyor ve geniş omuzlarını duvara yaslıyor. "Bulunduğu konumda olmasının bir nedeni var. En büyükleri olarak aileyi teknik olarak yönetmem gerektiği gibi yönetseydim, her gün savaşıyor olurduk."

Gülümsüyorum ama gözlerim kapıdan çıkar çıkmaz tekrar kapıya kayıyor. "Mia için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

"Tüm bu olanlarda o masum. Ona yaptıklarını asla istemedi. Yetişkinliğinin ilk yıllarının kendisinden çalınmasını istemedi. Ailemiz

İnsan ticaretinden, kamuoyuna itiraf edemeyeceğimiz kadar çok etkilendik. Storm'un nişanlısı Ayvah ailesi tarafından neredeyse satılıyordu. Everett ve Elijah küçük yaştan itibaren pek çok pisliği görmeye zorlandı ve Emerson da Russolar tarafından kaçırıldı. Kurtarabileceğimiz insanlar için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Arkadaşlıktan uzak olduğumuzu düşününce bu kadar samimi konuşmasına şaşırdım ama sanırım artık ortak bir amacımız var. Mia'ya yardım etmek.

Rayne gözlerimle buluşmadan önce bir nefes veriyor. Karanlık bana ciddi bir ifadeyle bakıyor ve midem bir kez daha ağırlı bir şekilde dönüyor. "Yine de bilmen gereken bir şey var. Birçok kadın ve çocuğu insan ticaretinden kurtardık, bazıları uzun süredir hayatın içindeydi ve bazen kurtarılamıyorlar. Gördükleri ve yaşadıkları şeyler en güçlü insanı bile delirtmeye yetiyor."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Şak diye söyledim.

"Çünkü bu işe gözünüzü dört açarak girmeniz gerekiyor. Mia'nın neler yaşadığına dair hiçbir fikrimiz yok. Kiminle birlikte olduğunu, ona ne yaptıklarını, neler gördüğünü bilmiyoruz. Her şey olup bittikten sonra, tüm bunlarla yaşayıp yaşayamayacağı konusunda hiçbir fikrimiz yok. Bence Mia bunu atlatacak ama bunu daha önce de düşündük ve yanıldık, bu yüzden sizi uyarmak istiyorum."

"Üstesinden gelecektir." Atlatmak zorunda.

Üzerimize yine sessizlik çöküyor ve ben bunu bozmak için hiçbir girişimde bulunmuyorum. Kızımın kurtarılamayacak olma ihtimalini tartışmak istemiyorum. Yıllarca aradığım kadın çoktan gitmiş olabilir. Bu, düşünmek istediğim bir olasılık değil.

Kısa bir süre sonra kapı açılıyor ve Emerson diğer tarafta eğlenerek sırtıyor. "Siz ikiniz bunca zamandır burada mı dikiliyordunuz?" Sesindeki eğlenceyi gizlemeye çalışmıyor. Rayne'in aşırı korumacı doğasına alışkın olduğu belli.

"Yaptığımızı biliyorsun, tatlı kız." Onu kollarının arasına alıyor ve elleri büyüyen karnında geziniyor. Bir yıl önce bana Chicago'ya gelmiş geçmiş en acımasız mafya babasının bu kadar kırbaçlanacağını söyleseydiniz yüzünüze gülerdim ama sanırım doğru koşullar altında hepimiz değişiyoruz.

Mia'yı tekrar görüş alanıma sokmak için umutsuzca yanlarından geçip gidiyorum ve onu kanepenin kenarına tünemiş görünce içimdeki huzursuzluk yatışıyor

Avuçlarının arasında bir bardak su vardı. "Nasılsın şekerim?" Onu ürkütmemeye çalışarak sessizce soruyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ama yüzü sanki gerçek dışı mavinin ardında hiçbir duygu yokmuş gibi pasif. Ama ben onu bundan daha iyi tanıyorum. Benden ne zaman saklandığını biliyorum. Keşke göğsüne bu kadar yakın tuttuğu şeyin ne olduğunu anlayabilseydim. "Ben iyiyim." Gözleri yatak odasının kapısına doğru kayıyor. "Yine de biraz yorgunum. Biraz kestirebilirim." Yalan.

"Önce bir şeyler yemek ister misin?" Cevabın son otuz altı saat içinde her teklif ettiğimde olduğu gibi aynı olacağını zaten biliyorum, ama denemek zorundayım.

"Hayır, teşekkür ederim," diyor sessizce etrafımda dolanırken, dokunuşumdan kaçınmak için çaresizce. Yaşadığından şüphelendiğimiz cehennemden sonra bunu kişisel olarak algılamamalıyım ama karşımda duran kadını, çocukken teselli için bana gelen kızla karşılaştırmamak zor. Kapının yanında duraklıyor ve Emerson'a küçük bir gülümseme veriyor. "Benimle konuşmaya geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için zevk, Mia. Lütfen Doktor'un gelip sizi kontrol sağlayın ve istediğiniz zaman arayabileceğinizi unutmayın."

Başını sallar ve kapıyı sessizce kapatarak kapının arkasında kaybolur.

Emerson'a dönüyorum ve Mia'nın ardından bakarken kaşları çatılıyor. "Yemek yemiyor mu?"

"Hayır. Onu kurtardığımızdan beri hiçbir şey yemedi."

Ağır bir iç geçiriyor ve Rayne'e bakıyor, sanki tüm cevaplar kocasındaymış gibi, ama o da en az bizim kadar endişeli görünüyor. "Yarın geri geleceğim. Çok fazla şeye tutunuyor, ki bu tür durumlarda pek sık rastlanan bir şey değildir. Hayatta kalanlar genellikle kendilerini esir alanların onlar için geri geleceğini ve onlarla geçirdikleri zamanı çok fazla ifşa etmezlerse bunun onları biraz acıdan kurtarabileceğini düşünürler. Burada olanın bu olduğunu söylemiyorum ama buna şaşırmazdım."

"Kimse ona yaklaşmayacak," diye homurdanıyorum, ses derin ve kendi kulaklarıma doğal gelmiyor.

Emerson başını sallar. "Biliyorum. Ve muhtemelen o da bunu biliyor. Ama hayatta kalanlar bilinçaltında kendilerini bu şekilde korurlar. Bir doktora görünmesini tavsiye ettim ve Doktor'un en iyi seçenek olacağını düşünüyorum. İnsan ticaretine maruz kalmış kadınlarla çok fazla teması olmuştur ve travma açısından nelere dikkat etmesi gerektiğini bilir. Ayrıca bu konuda daha nitelikli biriyle konuşması gerektiğini düşünüyorum.

kendim. Bu yolculukta onunla birlikte yürümekten çok mutlu olsam da, gerekirse ona ilaç verebilecek bir psikiyatristle konuşması gerekebileceğini düşünüyorum."

Başımı salladım. Doc'la birkaç kez karşılaştım ve o dövme dev pıslığın kadınının yakınında olması fikri tüylerimi diken diken ediyor ama haksız da değil. Ona yardım etmek için en uygun kişi o ve Mia'yı hiçbir şeyden mahrum edemem. "Birini tavsiye edebilir misin?"

"Birkaç tanesine göz atacağım ve eğer onu içeri almakta sorun yaşarsanız, bana haber verin, bazı ipleri çekeceğim."

"Daire arama işi nasıl gidiyor?" Rayne soruyor.

İçimi çekiyorum ve elimi yüzüme sürüyorum. "Öyle değil. Doğaçlama birkaç günlük izinden sonra yetişmem gereken çok şey var ve herkes beklediği şeyler için kıçımın dibinde."

"Wynter'dan senin için bir göz atmasını isteyeceğim. Evde bebekle canı çok sıkılıyor ve Everett yataktan çıkmasına pek izin vermiyor, bu yüzden bir projeye ihtiyacı olabilir." Emerson gözlerini deviriyor ama ailesine duyduğu sevgi yüzünden okunuyor.

"Yapabilirim."

Elini uzatıp pazumu sıktı. "Uzun zamandır tek başına olduğunu ve destek için insanlara yaslanmaktan hoşlanmadığını anlıyorum ve özellikle bize güvenmiyorsun, ama yardım etmemize izin ver. Biz sadece Mia için en iyisini istiyoruz."

Yenilgiyle başımı sallamadan önce bir süre daha onu izliyorum. Dediğim gibi, kariyerimi neredeyse başlamadan bitiren insanlarla çalışmak anlamına gelse bile Mia'yı reddedebileceğim hiçbir şey yok.

DOKUZUNCU BÖLÜM

MIA

I söylediğim gibi kestirmeyeceğim. Onun yerine yatakta duvara bakıyorum. Çoğu insan için bu çok sıkıcı olurdu ama ben buna alıştım. Fabrika'dayken, tam olarak bunu yapmadığım tek zaman eğitim aldığım ya da uyuduğum zamanlardı, bu yüzden kendi şirketime alıştım ve zihnimde çılgınca koşan seslere.

İlk başta umut doluydular, varoluşumun en kötü günlerinde yanımda olan küçük bir maskot gibiydiler, ama bana zarar veren insanlar kadar acımasız olmaları uzun sürmedi. Sesler, onlara asla sunmadığım şeyleri alan erkeklerle, böylesine iğrenç şeylerin olmasına izin verebilen ve bana bunu hak etmişim gibi davranan kadınlara dönüştü ve ara sıra, tam da dibe vurduğumu düşündüğüm anda üvey babamın sesi devreye giriyordu.

Ama her zaman beni uçurumun kenarından geri çeken bir ses vardı. Pes etmeye, sırf acıyı dindirmek için kendi canıma kıymaya hazır olduğumda, beni devam etmeye ikna eden Ace'in derin sesiydi. Peki neden şimdi tam karşımdayken onunla zar zor konuşabiliyorum? Benimle ilgilenmek için bu kadar çabalarken? Neden ona izin veremiyorum?

Gözlerimi kapatıyorum, duygularım uzun zamandır izin vermediğim bir şekilde taşmakla tehdit ediyor, ama bastırıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum, sanki beni güvende hissettirecek bir şey yapacakmış gibi onları yakın tutuyorum.

Komodinin üzerindeki telefonun ışığı yanıyor ve isteksizce ona uzanıyorum. Bu sabah odamdan çıkmaktan kaçınırken, nasıl kullanılacağını öğrenmek için biraz zaman ayırdım. Bir cep telefonuna dokunmama bile izin verilmeyeli uzun zaman olmuştu ve iPhone'lar son sekiz yılda çok yol kat etti.

Emerson: Umarım sakıncası yoktur, Doktor'la konuştum ve istediği zaman gelip sizi görmekten mutluluk duyacak.

Teşekkür ederim. Sanırım haklısın, kontrol edilmem gerekiyor.

Emerson: Aceleyle gerek yok. Sadece hazır olduğunda. Karar verdiğinizde Ace'den Rayne ile organize etmesini isteyin.

Emerson: Yarın seni tekrar görmeye gelsem sorun olur mu? Sakıncası yoksa Snow da gelmek ister mi?

Bir an tereddüt ettim. Snow Saint James şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınlardan biri ve sadece grenli gazetelerin dedikodu sütunlarında fotoğraflarını görmüş olsam da, gerçek hayatta inanılmaz olduğuna eminim.

Sadece ikiniz isterseniz. Seni dışarı atmak istemiyorum.

Emerson: Öğle yemeği getiririz.

Sikeyim.

Ace ona her teklif edildiğinde yemeği reddettiğimi söyledi mi? Yemeğe karşı isteksizliğimi bu kadar belli ediyor muydum? Bunu aç olmadığım için yaptığımı düşünecek kadar kurnazca yaptığımı sanıyordum. Ama durum öyle değil.

Hayır. Ben hep *açlıktan* ölüyorum. Ama yemeğin bir ayrıcalık olduğunu ve sadece mecbur kaldığımda yemem gerektiğini erken yaşta öğrendim. Şimdi kendime daha fazla yeme izni verirsem, geri çekildiğimde ne olacak? Kaçınılmaz olarak biri benim için geldiğinde ve açlık dolu bir hayata geri dönmek zorunda kaldığımda?

Böylesi daha iyi.

Uyku için kabul edilebilir zaman gelip geçiyor ve sonunda yatak odasının güvenliğinden ayrılmak zorunda kalıyorum. Ace ile yaşam alanındayken ne yapmam gerektiğinden emin değilim. O çalışırken televizyonu açmak istemiyorum ama onun odasında oturup duvara bakmak da bana garip geliyor.

Varlık. En azından bunun normal bir davranış olmadığını bilecek kadar kendimin farkındayım.

Kapı açılır açılmaz Ace'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve rahatlamış bir nefes verirken bana küçük bir gülümseme veriyor. Gözleri her zaman üzerimde olmazsa kaybolacağımı düşünüyor gibi görünüyor. Bunun daha önce de yaşandığını düşünürsek, muhtemelen mantıksız bir endişe değil.

"Hey," diyorum sessizce.

"Uykunuz nasıldı?" Sandalyesini masadan geriye itiyor ve geriniyor. Siyah gömleği yukarı doğru sıyrılıp kaslı karnını ortaya çıkarınca bakmaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerimi kaçırmak için kendimi zorluyorum çünkü bir saniye daha bakarsam beni yakalayacak ve şu anda böyle bir utanca ihtiyacım yok. "İyiymi."

Ayağa kalkıp bana doğru yürümeden önce masasını karıştırıyor. "Sen uyurken bunları sana teslim ettirdim." Hazır olmayan ellerime bir dizüstü bilgisayar kutusu ve Kindle tutuşturuyor, ben de boş boş bakıyorum. MacBook en yeni modele benziyor ve bir e-Okuyucu ile nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Bana bunları almak zorunda değildin," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

"Biliyorum ama televizyon izlemek ve dışında bir şeyler yapmak isteyebileceğini düşündüm." Omuz silkiyor. "Wynter bir daire bulmamıza yardım edecek, sonra da sana kendine ait bir yer ayarlayabiliriz."

Sözlerini sindirirken uzun saniyeler boyunca ona bakıyorum ve bir kez sindirdiğimde, Clara ve beni kurtardıklarından beri pek çok kez olduğu gibi suçluluk duygusu içime çöküyor. Herkes benim için çok şey yapıyor. Bana kıyafetler alıyorlar, doktorların ve danışmanların beni görmeye gelmelerini sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlar ama kimse geri dönmemden Ace kadar rahatsız olmuyor. Bu saçma sapan çatı katı için para harcıyor, bilgisayarlarını küçük bir yemek masasına taşıdı ve kullandığı sandalye hiç de rahat görünmüyor ve şimdi de benim için tüm hayatını altüst mü ediyor? Sırf ben rahat edeyim diye evinden mi taşıyor?

"Sorun ne?" diye soruyor, bana doğru bir adım atıyor ve yörüngeme geri döndüğünden beri ilk kez onun ulaşamayacağı bir yere adım atmıyorum. Aslında, kolu uzanıp avucu yanağımı hafifçe kavradığında, kendimi onun sıcaklığına ve bana sağladığı güvenliğe yaslanırken buluyorum.

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor ve keyifli bir an için kendimi güvende hissetmeme izin veriyorum. Savaş ya da kaç içgüdülerimin bir mola vermesine izin veriyorum ve sadece oluyorum. Ve bu son sekiz yılın en güzel birkaç saniyesi. Keşke sonsuza dek sürse.

Ama bunu umut etmekten daha iyisini biliyorum ve sanki evren üzerime çökmesine izin verdiğim sakinliği hissediyormuş gibi, koridordaki gürültülü bir patlama beni Ace'in sert bedenine doğru itiyor.

Sefalet dolu bir hayattan başka bir şey ummamam gerektiğini bilmeliydim.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

ACE

I Gardını indirdiği anı görüyorsunuz ve bu çok güzel.

Yanağını avucuma yaslıyor ve gözleri kapanıyor, uzun, koyu kirpikleri yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde fısıldıyor ve çok yakın tuttuğu gerginlik çok da olsa serbest kalıyor. İlk kez ona dokunduğumda irkilmedi ve bunun önemi benim için kaybolmadı.

Başparmağımı çocukken nefret ettiği yumuşak çillerin üzerinde gezdiriyorum, sert elimin altındaki yumuşaklığın tadını çıkarıyorum.

Kapı patlamadan bir saniye önce sessiz bir tıkırtı dikkatimi Mia'dan uzaklaştırıyor ve gücü ayaklarımızın altındaki zemini sarsıyor. Verdiğim kararın farkına bile varmadan Mia'yı yere ittim ve vücudumu onunkinin üzerine yuvarlayarak onu kapıdan gelen her neyse ondan korudum.

Ne haltlar dönüyor burada?

Üstümüzdeki masada duran telefonuma uzanıp Saint James ailesine hızlıca bir SOS mesajı gönderiyorum. Normalde kimseden yardım istemezdim ama bu farklı. Mia için.

"Yerde kal," diye emrediyorum, tartışmaya yer bırakmadan. Kanepeye doğru yuvarlanıyorum ve elimi minderlerin arasından , parmaklarım Glock'umun kabzasına dolandığında rahat bir nefes alıyorum. Normalde bu silahı, biri habersizce daireme girerse kullanmak üzere hazırda tutardım ama Mia'yı korkutmak istemediğim için yakınlara sakladım. Neredeyse onu bırakır bırakmaz, vücudumu onunkine siper ederek geri döndüm. Henüz kimse kapıdan içeri girmedi, ama bu sadece bir zaman meselesi.

"Ace," diye inliyor, elleri gömleğimin arkasını bir çapa gibi kavlıyor.

"Her şey yoluna girecek, şekerim. Sana söylediklerimi harfiyen yap, her şey yoluna girecek." Sayıca az olduğumuz ve Frost'un bu kadar çabuk destek göndermesinin imkânı olmadığı bir durumda böyle bir söz vermeye hakkım olmasa da, bu söz dilimden dökülüveriyor.

Çılgınca başını sallıyor ama dikkati kapıya odaklanmış, birinin içeri girmesini bekliyor.

Silahımı eskiden kapının olduğu yerin tam ortasına doğrultuyorum ve derin, sakın bir nefes alıyorum. "Odana koşmanı ve kendini banyoya kilitlemeni istiyorum, anladın mı?"

"Seni bırakamam," diye fısıldıyor.

"Mia," diye . "Şimdi git. Ben iyi olacağım."

Kapıdan kaybolana kadar halının üzerinde sürünmeden önce bir süre daha tereddüt ediyor ve onu gözümün önünden uzaklaştırdığım için endişelendiğim kadar rahatlıyorum da.

Tepeden tırnağa siyah taktik teçhizat giymiş üç adamın girişi yarması için tam zamanında dikkatimi duvardaki deliğe geri çekiyorum. İlk giren, alnının ortasına isabet eden kurşunla daha beni göremeden öldü.

Diğer ikisi ben onlara nişan alamadan yoldan çekiliyor ve ben de hızla büyük kanepenin arkasına geçiyorum.

Beni vurulmaktan korumaz, ama kurşunları beni öldürmeyecek kadar yavaşlatır.

"Biz sadece kızı istiyoruz," diye sesleniyor adamlardan biri. "Kızı bize verin, biz de yakanızdan düşelim."

"Bu cümle hiç işe yaradı mı?" Ben soruyorum.

"Kendilerini kurtarmak için kadınlarını köpekbalıklarına atmaya hazır kaç erkek olduğunu bilerseniz şaşarsınız."

Gözlerimi kapatıp otel odasının haritasını çıkarıyorum ve sesin geldiğini bulmaya çalışıyorum. Artık kapının yakınında değil ama Mia'nın odasıyla aynı tarafta da değil.

"Görünüşe göre bir sürü pislikle uğraşıyorsun."

Diğeri kıkırdıyor ve ben hızla diğer tarafıma bakıyorum. Etrafımı sarıyorlar. "Hiçbir fikrin yok."

"Peki o nerede, Ace?" Adımı bilmelerine şaşırmadım, özellikle de muhtemelen bu aptallarla bir noktada çalışmış olduğum için,

ama onu teslim edeceğimi düşünmesinden nefret ediyorum.

Son on yılda tanıştığım herkes hiçbir bağım olmadığını düşünüyor. Gerçek bir yalnız. Ve bu algı benim işime yaradı. Toplumun alt tabakasıyla çalışan herkes, bağlılıklarınızın sizi zayıf gösterdiğini bilir. Ama bu aynı zamanda bu iki salağın, neredeyse tüm hayatım boyunca takıntılı olduğum kadını teslim edeceğimi düşündükleri anlamına geliyor.

"Pek olası değil," diye mırıldanıyorum, her iki taraftan yaklaşırken her birinin ayak seslerine odaklanıyorum. Çok yakınlar. Hem de çok yakın.

Silahlarını bana doğrultmuş halde görüş alanıma girdikleri anda, iki el silah sesi odayı dolduruyor ve iki adamın yere düşüşünü izlediğim o bir saniyede kalbim yerinden fırlıyor.

Kanepenin üzerinden bakıyorum ve Elijah Russo'nun kapıda durduğunu görüyorum, silahını kaldırmış, ama yüzü her zaman olduğu gibi sakın bir maske.

"Arkadaşların mı?" diye takılıyor, silahını beline sokmadan önce kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakınıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve bana en yakın olan adama doğru sürünüyorum. Kar maskesini kaldırıyorum ve kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Bu adamı tanıyorum. O bir müteahhit. Onu hemen hemen her şeyi yapması için tutabilirsin. Birini kaçırmak. Öldürmesi için. Her neyse."

Elijah kanepenin diğer tarafındaki adamın yanına çömeliyor ve beni takip ediyor. "Bu adam eskiden Angelo için tuhaf işler yapardı."

"Mia'yı istediler," diye fısıldıyorum ve o da gözlerime bakıyor. "İkinizi güvenli bir yere götürmeliyiz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

MIA

I kendimi güvende olmaya alıştırmamaya çalıştım. Ama sanırım bu kadar uzun süre tehlikede kaldıktan sonra kendini inkar etmek kolay bir şey değil.

Belki de böyle bir şey beklemeliydim ama bana her şeyin yolunda gideceğini söylediler. Ama hiçbir şey yolunda değil. Yapmayı başardığım tek şey kendi pisliğimi onların kucasına sürüklemek oldu ve onların tehlikede olmasından sorumlu olamam. Olmayacağım da.

Saint James ailesinden hiç kimseyi tanımıyor olmamın ya da Clara ile yollarımızın kesişmesinin tek sebebinin ikimizin de kendimizi kötü şöhretli bir suç patronunun elinde bulmamız olmasının ya da Tommy ve Ace'in geçmişte beni hayal kırıklığına uğratmış olmalarının hiçbir önemi yok. Onların incinmesinin ya da daha kötüsünün sebebi ben olmayacağım.

Duvarla ayaklı küvetin ucu arasında büzülüyorum, soğuk porselen derime acı veriyor ama acının paniği bastırmasına izin veriyorum. Eğer benim için buradalarsa, başım dik bir şekilde dışarı çıkacağım. Özgürlüğün tadı yeterli değil ama bu da bir şeydir.

Silah sesleri normalde sessiz olan süiti kesiyor ve her biri irkilmeme neden oluyor. Ya Ace beni korumaya çalışırken yaralanırsa? Ya onu öldürürlerse? Bu düşünce karnımda bir korku birikmesine neden oluyor. Hayatına hiç girmemiş olsaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı. Ya da beni bir otobüs durağına bırakıp kendi yoluma gönderseydi.

Kapının yüksek sesle çalınması boğazımdan bir feryat çıkarıyor ve elimi hızla ağzıma kapatıyorum. *Korkmadığımı göstermek için çok fazla*, kendimi uyarıyorum.

"Benim, şekerim. Beni içeri alır mısın?" Ace'in sesi yumuşak ama gergin. Sakin görünmeye çalışıyor ama şu anda hiç de öyle olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum onu. "Güvenli, söz veriyorum."

Titrek bir nefes alıp saklandığım yerden çıkıyorum. Ace iyi.

Ben iyiyim. Her şey yolunda.

Titreyen elim kilide uzanırken kelimeler zihnimde tekrarlanıyor ama kulpa dokunmaya fırsatım olmuyor çünkü kilit açılır açılmaz Ace içeri dalıyor, gözleri kocaman ve telaşlı.

Göz alıcı yeşili üzerimden geçer geçmez, beni kollarına almadan önce bir nefes veriyor. İlk içgüdüm paniklemek oldu. Dokunulmaktan hoşlanmıyorum. Artık hoşlanmıyorum. Ama Ace'in dokunuşunda farklı olan bir şey var. Neredeyse diğer tüm aynı dehşeti uyandırmıyor.

Eli başımın arkasına doğru uzanıyor ve yüzümü göğsüne doğru bastırıyor. Ace her zaman sakın biri olmuştur. Tommy onunla tanıştığımızda zaten çok şey yaşamıştı, bu yüzden şeytanları her zaman pusudaydı, ama Ace sakın olmaktan başka bir şey değildi ve bana sarılırken vücudunun titremesini daha da garip kılan da bu. "İyisin," fısıldıyor, benden çok kendine.

"Gitmemiz gerek," diye anons ediyor biri kapı aralığından. "Snow'u aradım. Bizimle dairesinde buluşacak. Aylardır boş ve güvenlik sistemi birinci sınıf."

Ace geriliyor ama bir nefes verip başını sallıyor. "Teşekkürler, dostum." Bana bakabilmek için bedenini benimkinden ayırmayı başarıyor ama bir saniye sonra kendimi tekrar onun kollarında buluyorum. Kalbim göğsümde ağır ağır atıyor. Ace gerçekten benim için bu kadar endişeleniyor muydu? "Hadi toparlanalım, seni güvenli bir yere götüreyim."

Ben cevap veremedim odadan çıkıp gidiyor ve ben kendimi Elijah Russo'nun yosun yeşili bakışlarına bakarken buluyorum. Az önce tanık olduğu şey karşısında o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

İki saat ve üç rastgele korumanın yardımıyla hayatımda gördüğüm en şık çatı katlarından birine yerleştik ve garip bir şekilde kendimi pek çok çatı katında buldum.

Yüksek tavanlar mekâna geniş bir hava katıyor, bizi çevreleyen tavandan tabana pencereler Chicago'nun serin bir öğleden sonrasında bile bolca doğal ışık getiriyor ve beyaz ve altın rengi vurgular bana kendime ait böyle bir mekân diletıyor.

Çoğu zaman zengin insanlar paralarını her şeyin en pahalısını almak için kullanır ve bu da normalde her şeyi şatafatlı hale getirir ve tam tersi bir etki yaratır. Ancak bu dairedaki her şeyin aklımın alamayacağı pahalı olduğundan emin olsam da, her şey çok zevkli.

Ace, Elijah'ın organize ettiği ekstra güvenliği görür görmez rahatladı ve uygulamaya konan kapsamlı protokoller omuzlarındaki gerginliğin bir kısmını almış gibi görünüyor.

Yirmi dakika önce pencerelerden birinin altında kocaman bir masa belirdi ve bilgisayarlarını yeniden kurmakla meşguldü. Elijah'ın "temizlikçiler" dediği hazmat giysili iki adamın yoluna çıkmamaya dikkat ederek otel süitinden çıkarılırken onları kimin paketlediğinden emin değilim.

Garip bir gün geçirdim ve benim gibi bir hayat yaşamış biri için bu garip bir düşünce. Hayatımla ilgili hiçbir şey normal olmadı, ama bugün ekstra tuhaftı.

Elijah kapının yanında, beni korumakla görevlendirilmiş zavallı adamlara emirler yağıdırıyor. Ace, süitte olanlardan sonra Doktor'un beni kontrol etmeye geleceğini söylediğinde daha da huysuzlaştı. Ona patlama dışında, aslında hiçbir şey için odada olmadığımı hatırlatacak cesareti kendimde bulamadım.

Emerson'a mesaj atarak muayene sırasında benimle gelip gelemeyeceğini sordum çünkü zaten burada olaksa diğer kontrolleri de ona yaptırabilirdim. Ace, ona söyleyebileceğim kadar uzun süre hareket etmeyi bırakmadı ama o köprüye geldiğimizde geçeceğiz.

Gözleri hala beni bıraktığı yerde, kanepenin bulutunda olduğumdan emin olmak için yukarı kayıyor. Hiç şüphesiz bu şimdiye kadar oturduğum en rahat yüzey ve iş başa düşerse burada uyumaktan mutluluk duyacağım. Gözlerini benden birkaç dakikadan fazla ayıramıyor ve gözlerimiz her çakıştığında kalbim küt küt atıyor çünkü benim için endişelendiğini biliyorum. Çünkü beni bir kez kaybetti ve tekrar kaybetme düşüncesine katlanamıyor.

Kargaşa ikimizin de dikkatini başka yöne çekiyor ve Emerson'ı Rayne'in peşinde kapı girişinde dikilirken buluyorum. Etrafı dikkatle inceliyor, korumaların her birini karısına yakın olup olmamaları konusunda inceliyor gibi.

"Doc'u burada yenebileceğimizden emin değildim," diye itiraf ediyor Emerson, daireyi geçip tünediğim kanepeye doğru ilerlerken. Bir çift yoga pantolonu ve büyük boy bir kazak giymiş ama daha önce beni görmeye geldiğinde olduğu kadar güzel görünüyor.

Ace'in kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor ve suçluluk duygusu beni vuruyor. Ona söylemeliydim. "Emerson'dan muayene sırasında benimle oturmasını istedim. Belki de bazı testler yaptırmamı önerdi..." Ama cümlemi bitiremiyorum. Bu oda dolusu insana yıllarca kullanıldığımı ve istismar edildiğimi söylemek istemiyorum. Üvey babam beni bir arabanın bagajına tıkip insan ticareti için sattığı anda bedenimin ve seçimlerimin bana ait olmaktan çıktığını.

Parçaların yerine oturması birkaç saniye alıyor ama midemi bulandıran şey gözlerinden geçen tiksinti parıltısı oluyor.

Benim için endişelendiğinde karnıma ağrılar giriyor ama bu acıaktan başka bir şey değil. Sekiz yıl önce olanlardan kendini sorumlu tutuyor ve şimdi ben bir yüküm. Tıpkı her zaman olduğum gibi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

ACE

S oktora bazı kontroller yaptıracağını söylediğinde bir şeyler değişti ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Sonunda ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum. Koşmaya hazır görünmüyordu.

Buraya geldiğimizden beri onu kanepeye yerleştirdim ve birkaç kez dokunuşumu memnuniyetle karşıladı.

Peki ne değişti?

Yirmi dakika önce Emerson ve dövmeli devle birlikte yatak odasında kayboldu ve ben dikkatimi dağıtmakta zorlanıyorum.

Onunla birlikte orada olmalıydım.

"Oturabilir misin? Beni bile tedirgin ediyorsun," diye homurdanıyor Elijah bir bar taburesine tünediği yerden. Hâlâ burada olmasına şaşırdım. Snow'un yanına dönmek için yerleşir yerleşmez gideceğini sanıyordum ama güvenlik ekibine emirler yağdırmaktan ve eşyalarımı yerleştirmeme yardım etmekten memnun görünüyor.

"Saatlerdir oradalar."

Rayne kıkırdıyor ve mutfaktaki tezgâha yaslandığı yerden başını sallıyor. "Yirmi dakika oldu."

Ona ters ters bakıyorum ve sonunda pes edip Elijah'ın yanındaki tabureye oturuyorum. Bu pisliklerin neden burada olduğunu bilmiyorum ama sinirlerimi bozuyorlar.

"Daha kolay oluyor mu?" Sözcüklerin ağzımdan çıktığını fark etmeden önce soruyorum.

"Gözünün önünden ayrılmalarına izin mi veriyorsun?" Rayne soruyor.

Başımı sallıyorum ve ikisi de başını sallıyor.

"Hayır. Snow kaçırıldıktan sonra, gözüm üzerinde olsun diye kapıyı açmadan işemesine bile izin veremezdim," diye itiraf ediyor Elijah.

Rayne parmaklarını çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyor. "Gördüğünüz gibi, Emerson'ın bensiz ya da önemli bir güvenlik görevlisi olmadan evden çıkmasına hâlâ izin veremiyorum. Ve o zaman bile, gitmesi gereken yere gittiğinden emin olmak için saplantılı bir şekilde izleyicisini izliyorum."

İç çekiyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Ama buna alıştılar. Emerson hala sinirleniyor ama bunu sadece onu tekrar kaybetmekten korktuğum için yaptığımı anlıyor."

Bu da kafamı kaldırıp ona bakmamı sağladı. Rayne Saint James, şehirdeki en acımasız infazcı, az önce onu en çok korkutan şeyi itiraf etti. Yıllar önce operasyonlarımı durdurdukları için tüm ailelerine kızarak bunca zaman geçirdim ama Mia ve Clara'yı kurtardığımızdan beri tek yaptıkları bize yardım etmek, zayıflıklarını kabul etmek ve geniş kaynaklarını ikimizi de güvende tutmak için kullanmak oldu.

"Kar da aynı." Elijah başını sallıyor. "Zaten her zaman... alışılmadık bir ilişkimiz vardı, ama onu neredeyse kaybettikten sonra daha da kötüleşti."

"Alışılmadık mı?" Rayne alay ediyor. "Bu takip ve adam kaçırmanın kısaltması mı?"

Elijah kayınbiraderine ters ters bakar. "Evet."

Rayne'in cevap vermesine fırsat kalmadan yatak odasının kapısı açılıyor ve Doktor dışarı çıkıyor, yırtık pırtık tıbbi çantası biraz daha kötü görünüyor. Sapı yıpranmış ve rengi solmuş, ön kapıya varamadan parçalanırsa hiç şaşırman.

Ona yaklaşmaya karar vermeden önce yerimden kalkmışım. Dövmeli kolları bileğine kadar dar siyah bir tişörtle örtülü ve 1.80'lik saygıdeğer boyuma rağmen üzerimde yükseliyor. Bu orospu çocuğunun boyu ne kadar?

"O nasıl?" Ben soruyorum.

Tıpkı içeri girip Emerson ve Mia'nın üzerine titremeye başladığında yaptığı gibi bana bir kez daha baktı. Rayne bana bunu kişisel algılamamamı, birkaç seçkin kişi dışında insanlardan nefret ettiğini söyledi. "Dizlerinden birindeki çürük dışında patlamadan zarar görmemiş. Biraz kan aldım ve sonuçları bir sonraki

önümüzdeki yirmi dört saat. Mia bu sonuçları almanıza izin verdi. Onu röntgen ve belki de MR çekirtmeye götürmek istiyorum. Zamanında tedavi edilmemiş birkaç eski yaralanma var gibi görünüyor ve bu yaralanmaların ne kadar kötü olduğunu ölçebilirsem tedavi planına yardımcı olacaktır."

Ağzından çıkan her kelime boğazıma safra kaçmasına neden oluyor. İyileşmemiş yaralar mı? Test sonuçları? Onun için düzeltmeyeceğim şeyler. Uzaklaştıramayacağım acılar. Ve bundan nefret ediyorum.

"Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Alıştım artık. Bu pislik her iki gecede bir beni arayıp Emerson'ın hamileliğiyle ilgili sorular soruyor." Rayne'i işaret ediyor ama dudaklarında küçük bir gülümseme var. Belli ki onlara gösterdiği asık suratlı dış görünüşe rağmen onun maskaralıklarını eğlenceli buluyor.

"Wynter hamileyken Everett'ten daha az mı çok mu arıyordu?" Elijah kandırıyor.

Doktor yoğun bakışlarını ona çevirip sırtıyor. "Eminim ikisi de Snow'un hamile olduğunu öğrendiği zamanla kıyaslanamaz bile."

"Aman Tanrım." Emerson gözlerini devirerek Mia'nın peşinden odaya geri döndü. "Saint James ve Russo aileleri üremeye devam ederse bir daha asla uyuyamayacaksın."

"Hatırlatmayın bana. Kendi ölümümü taklit etmenin ve yeryüzünden kaybolmanın zamanı gelmiş olabilir diye düşünüyorum." Kıkırdıyor ve ben bu görüntü karşısında o kadar şaşıyorum ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Doc' birkaç kez karşılaştım ve her seferinde bir öncekinden daha mesafeliydi. Belki de o ailenin kadınlarıyla ilgilenmek zorunda kaldığı onca zaman onu yumuşatıyor.

"Zamanı gelmiş olabilir. Dördü birden bizi aynı anda hamile bırakırsa ne olur?" Gözleri sahte bir dehşetle açılır.

"Tatlı kız," diye uyarıyor Rayne.

Gülümsüyor ve kocasının kollarına girerek ona sarılıyor. "Şaka yaptığımı biliyorsun. Biz doktorun en sevdiği hastalarız."

"Çünkü sen her zaman duş alıyorsun ve normalde içinden mermi çıkarmak zorunda kaldığım pislikler için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Mia bir tenis maçı izler gibi konuşmaları izliyor, gözleri birinden diğerine kayıyor ama korkmuş görünmüyor. Hayır, tartışmalar onu eğlendiriyor. Benden alındığından beri arkadaşlık ettiği kişiler hakkında çok fazla düşünmemeye çalıştım ama böyle bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kollarını ortasına doluyor, ama bu son birkaç gündür olduğu gibi savunmacı bir hareket değil, sadece kollarını koyabileceği bir yer ve beni rahatlatıyor. Belki de ihtiyaçı olan şey budur. İnsanlara ihtiyaçı var. Gülmeye ihtiyaçı var. Normal hissetmeye ihtiyaçı var.

Ve ne olursa olsun ona ihtiyaçı olan her şeyi vereceğim.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MIA

İ esniyorum ve kanepede sarıldığım mindere daha da sokuluyorum. Tanrım, bu şey çok rahat.

Ace bilgisayarında hararetle bir şeyler yazıyor, sürekli tıkırtılar beni uykuya daldırıp çıkarıyor. Herkes gittikten sonra kanepeye kıvrıldım ve o zamandan beri hareket etmedim. Muhtemelen midemin beni birkaç gün daha idare etmesine izin verdiğim az miktarda çorba yüzündendir. Ödül olarak aldığım kramplar pek hoş değildi ama onları kendime saklamayı ve Ace'in üzerime titremesini önlemeyi başardım.

Doktor beni kontrol ettiğinden beri daha sakin görünüyor. Sanki bir doktorun ölmek üzere olmadığını onaylaması ona bir huzur vermiş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bende de aynı etkiyi yarattı. Doktor kilo almam gerektiği konusunda yorum yapmış olsa bile. Kan testlerinin de aynı sonucu vereceğinden şüpheleniyorum, ancak bu köprüye geldiğimde geçmem gereken bir köprü.

Sessiz daireyi çalan bir telefon sesi böler ve Ace hemen susturur. "Everett," diye soğuk bir sesle cevap veriyor ve nefesinin altında küfretmeden önce cevabı dinliyor.

"Emin misin?"

İç çekmeden önce bir sessizlik daha.

"Teşekkürler. Başka bir şey bulursanız bana haber verin."

Telefonu açtığı gibi hızla kapatıyor ve omzunun üzerinden kaşlarını birleştirerek bana bakıyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Birkaç saniye tereddüt ediyor, her ne ise bana söyleyip söylememeyi tartıyor, ama oturduğu yerden kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Karşımdaki şezlonga oturuyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak gözlerini benimkilerle buluşturuyor. "Arayan Everett Masters'tı. Biraz araştırma yapmış ve senin için gelen o müteahhitleri kimin tuttuğunu bulmuş."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Ben hiç kimse değilim. Sadece çaldıkları ve sıkıldıklarında bir adamdan diğerine sattıkları bir kızım. Bu kadar zahmete değmem.

"Fabrika'da geçirdiğiniz zamanlardan çok şey hatırlıyor musunuz?"

Başımı sallıyorum. Her şey bulanık gibi geliyor. Dün olduğuna yemin edebileceğim kadar canlı hatırladığım parçalar var, ama çoğunlukla başka birinin yaşadığı bir hayat gibi görünüyor. Bunu en kötü düşmanım için dileyeceğimden değil.

Başını sallıyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Kyle Clark'ın seni geri almak için bu kadar ileri gitmesi için bir neden düşünebiliyor musun?"

Adını duymak bile boğazıma safra kaçmasına neden oluyor. Fabrika'nın birçok yüzü var, esir tuttukları ve sattıkları kadınların önünde ataerkilliği sergileyen birçok erkek. Ama kâbuslarımın asla kurtulamayacağı kişi o.

Ace'in gözleri açılıyor ve nefes almayı bıraktığımı fark ediyorum. Hızla düzensiz bir nefes alıyorum ve kucağımdaki yastığı daha sıkı tutuyorum.

"Ben... Ben... Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Derin, sakın bir nefes alır ama ellerinin yumruk haline gelişi ne kadar uçurumun kenarında olduğunu kanıtlar. "İlan panosuna ilanı asan oydu. Ve bu açık bir çağrıydı."

"Bu da muhtemelen daha fazlasının geleceği anlamına mı geliyor?"

Gözlerinde parlayan öfkeyi göstermemek için yüz hatlarını zar zor kontrol ederek başını sallıyor. "Seni almalarına izin vermeyeceğim, Mia. Seni bir kez kaybettim ve bir daha kaybetmeye hiç niyetim yok."

Titrek bir nefes alıyorum, sözcükler dilimin ucuna kadar geliyor ama onları çıkarmak için mücadele ediyorum. "Beni teslim etmelisin."

Benden saklamaya çalıştığı öfke yüzünü buruşturuyor ve bir saniye sonra parmakları çenemin etrafında kıvrılıyor, yüzü o kadar yakın ki nefesi yanaklarımda fısıldıyor. Erkeksi kokusu çok baskın ama ondan kaçmaya çalışmıyorum. Kaçmak da istemiyorum. "Asla."

Cevap vermek için ağızımı açıyorum ama yüzünün sertliği tartışmaya yer bırakmıyor. Bu kazanabileceğim bir dövüş değil, en azından şimdilik.

Ace'in başparmağı yanağımı hafifçe okşarken, gözleri dudaklarıma doğru kaymadan önce saygıyla yolu takip ediyor. Bu hareket nefesimin göğsümde takılmasına neden oluyor ama yine de geri çekilmiyorum.

Dudakları dudaklarıma çarpıp ciğerlerimdeki havayı çalmadan önce sadece bir süre daha tereddüt ediyor. Dudakları, Tommy'yle kaçtıkları gece ilk öpücüğümü aldığımda hatırladığım kadar yumuşak, ama şimdi daha fazlası var. Yıllardır bastırılmış üzüntü, özlem ve korku dudaklarının nazik okşayışına dökülüyor ve dili içeri girmek istediğinde onu reddedecek gücüm kalmıyor.

Beni tüketiyor, tam olarak ne istiyorsa alıyor ve ben de özgürce veriyorum. Çünkü son sekiz yıldır ilk kez öpülüyorum ve karşımdaki kişinin dokunuşu bende kendi tenimi bedenimden ayırma isteği uyandırmıyor. İlk kez bu kadar uzun zamandır dokunulmayı arzuluyorum ve bunun için çaresiz olmanın ne demek olduğunu neredeyse unuttum.

Çok geçmeden dudaklarını dudaklarımdan ayırıp alnıma bastırıyor, sonra geri çekilip bana bakıyor. "Bir daha asla, Mia."

Nihayetinde bu kararı onun vermeyeceğini bilsem de başımı sallıyorum. Kyle Clark birini istediğinde, ona ulaşmak için yapmayacağı şey yoktur ve buna Frost Industries'e karşı çıkmak da dahildir.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACE

I üzerinden arkamdaki kanepede uyuyan Mia'ya bakıyorum. Onun için açık bir ödül olduğunu söylediğimden beri kıpırdamadı ve onu suçlamıyorum. Sanki yeterince şey yaşamamış gibi. Sanki hayatı yeterince dehşetle delik deşik olmamış gibi, hâlâ omzunun üzerinden bakmak zorunda, ona zarar vermek isteyen bir sonraki pislği arıyor.

Ama onlara izin vermeyeceğim.

Onu asla teslim etmeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. O benim. Biz çocukken o benimdi ve kalbinin her atışında birine ihtiyaç duymanın ne demek olduğunu anlamıyordum. Bizim için onun asla yaşayamayacağı bir hayat kurduğumda o benimdi ve kaybolduğu her gün benimdi. Mia her zaman benim olacak ve ben onu her zaman koruyacağım.

Gözlerimi Everett'in bana gönderdiği ilana diktim ve iç geçirdim. Saatlerdir şeyi indirmeye çalışıyoruz ama bir ilan panosundan kaldırmayı başardığımız anda başka bir panoda beliriyor. Everett ve ben ülkenin en iyi iki hacker'ını oluşturuyoruz, bu yüzden bizi nasıl böyle geride bıraktıklarından emin değilim.

Yenilenirken diğer ekranıma bakıyorum, reklamı görüntüleyen yeni bir müteahhit grubu beliriyor. Tanrı aşkına. Sürekli yenilemeler ve onu geri almak için vermeye razı oldukları miktar arasında, buralarda açık sezon olacak.

Everett onun bunca yıldır nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu. Onu Fabrika'dan kim satın aldı, kaç pislik onu incitmeye cüret etti?

kadınım, ama yavaş ilerliyor ve o kadar çok kar altında kaldım ki, yetişebileceğimden emin değilim. Bu bana kendi kendime acıyamayacak kadar meşgul olmamı sağlayacak kadar çok müşteri almayı öğretecek.

Mia'nın iniltileri dikkatimi tekrar onun uyuyan haline çekiyor ve elimi yüzümde gezdiriyorum. Çok yorgunum, o kadar yorgunum ki kemiklerim yorgunluktan ağrıyor ama uyuyabileceğimden şüpheliyim. O tehlikedeyken gözlerimi kapatıp nasıl rahatlayabilirim ki?

Ayağa kalkıyorum ve uyuduğu yere gidiyorum. O uyurken ona dokunmamam gerektiğini biliyorum ama pervanenin aleve çekildiği gibi ben de ona çekiliyorum. Beni yok edecek güce her zaman sahipti, sadece bunu fark etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Başının üstündeki koltuğa çöküyorum ve parmaklarımı sarı saç tellerinde hafifçe gezdiriyorum. Üvey annemiz onun saçlarına takıntılıydı. Beyaz-sarı buklelerinin uzamamasının mümkün olmadığını söylerdi ama hiç uzamadı.

Son sekiz yılla ilgili bilmediğim o kadar çok şey var ki, kitabının okumadığım o kadar çok bölümü var ki, aklıma yatmayan o kadar çok şey var ki, yaşadığı cehenneme girmeden ona soramıyorum.

Dokunuşuma doğru eğiliyor, başı avucuma yaslanana kadar yana kayıyor. Bir yanı hâlâ çocukken olduğu benimle teselli buluyor ama bununla savaşıyor. Artık nasıl güveneceğini bilmiyor ve kesinlikle nasıl seveceğini ya da sevileceğini de bilmiyor.

Kaybolduğundan beri çaresiz hissederek çok zaman geçirdim, ama hayatım boyunca takıntı haline getirdiğim kadının kırık kabuğuna bakarken, şu ana kadar kelimenin anlamını bilmediğimi fark ettim. Onu almalarına izin veremem. Tekrar incinmesine izin veremem. Bu bir seçenek değil.

Mia'nın uyuduğu yerin karşısındaki koltukta uyuyakalıyorum, uyumam gerektiği halde kendimi ondan uzaklaştıramıyorum. Frost Industries'in adamları bana bunun bizim gibi erkekler için normal olduğu konusunda güvence vermiş olsalar bile, bu sürdürülebilir değil. Her şeyin kontrolünü elinde tutmaya alışmış erkekler için. Ama bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyorum.

Mia sekiz yıl boyunca benden çalındı. Ona sormaya korktuğum ölçüde cehennemi yaşadı, ama birisine ona olduğum gibi bağlanmanın sağlıksız olduğunu bilsem bunu tekrar riske atmak istemiyorum.

yerine geldiğinde boynum tutulmuştu. Ne kadar süre böyle uyudum? Hiçbir zaman çok uyuyan biri olmadım. Koruyucu ailedeyken bu daha çok bir güvenlik önlemiydi. Etrafınızdaki insanlar neredeyse her zaman kafadan çatlakken gardınızın çok düşmesine asla izin veremezsiniz.

Dışarı çıktığımızda ise Mia için duyduğum endişe geceleri gözlerimi kapatmama engel oluyordu. sonra, sürekli yorgunluk içinde bir yaşamı seçmeme neyin sebep olduğu çok açık.

Gözlerimi kırpıştırarak açıyorum ve üzerime yumuşak bir battaniye sarıldığını fark ediyorum. Mia'nın artık karşımdaki kanepede uyumadığını fark ettiğimde şaşkınlık hızla paniğe dönüşüyor.

Hangi cehennemde o?

Ve nasıl olur da bu kadar rahat uyuyabilirim? Normalde, gecenin her sarsıntısı beni uyandırmaya yeter.

"Mia?" Battaniyeyi koltuğun üzerine bırakırken çatı katından sesleniyorum.

Nerede olabileceğine dair bir işaret bulmak için etrafıma bakıyorum ama her şey dün gece bıraktığım yerde duruyor. Mutfağa dokunulmamış, Elijah'ın onun için hazırladığı masanın altında hâlâ düzgün bir sandalye var, peki nerede olabilir?

Çatı katında ilerliyorum, ona sesleniyorum ama attığım her adımda içimi bir korku kaplıyor. Lütfen bana kaçmadığını söyle. Lütfen bana hayatını tehlikeye atacak kadar aptal olmadığını söyle.

Ebeveyn yatak odasına gelene kadar kontrol ettiğim her oda boş. Yatak hala düzgünce yapılmış, banyoya dokunulmamış.

Gitmiş.

Kaçtı amına koyayım.

Balkondaki hareketlilik gözüme çarpıyor ve açık havadaki kanepeye kıvrılmış küçük bir figür nefes almamı sağlıyor.

Kapıyı iterek açtım ve sabahın serin havasına adım attım. Panik içinde saate bakma zahmetine girmedim ama güneşin gökyüzündeki konumuna bakılırsa saat yediyi geçmiş olamaz.

Mia'nın minik bedeni, omuzlarına sarılmış bir battaniye ile kendi üzerine katlanmış durumda. Kapı açıldığında başını kaldırmıyor, gözleri altımızdaki şehre takılı.

"Hey," diyorum içimden. Başka hiçbir şey aynı şeyi yapamazken bu kadının beni nasıl bu kadar kolay kör bir paniğe sürüklediğini bilmiyorum.

"Beni uyandırmalıydın."

"Beni bulduğundan beri uyumadın," diye fısıldıyor. "Uykuya ihtiyacın vardı."

"Peki ya sen?"

Başını kaldırıp bana bakıyor, dudaklarının kenarlarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "İyi uyuyamıyorum. Uyku her zaman riskliydi, bu yüzden çok az şeyle hayatta kalmayı başardım."

salladım ve yanındaki koltuğa çöktüm. "Burası çok soğuk."

Omuz silkiyor ve battaniyeyi kendi etrafında daha sıkı çekiyor. "Dışarıda çok fazla oturamadım. Tutulduğum her yerde yoğun bir güvenlik vardı ama sanırım açık havada kendim için bir tehlike oluşturmadığımdan emin olmak daha zordu, bu yüzden çoğunlukla kapalı kaldım. Biraz temiz hava almak çok güzel." Perili gözleri tekrar bana kaydı. "İçeride kalmamı mı tercih edersin?"

Soru bundan başka bir şey olarak sorulmadı ama bu beni yaralıyor. Hayatındaki diğer tüm erkeklerin yaptığı gibi onu kafeslemek istediğimi düşünüyor.

Ama tek istediğim onu özgür bırakmaktı.

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MIA

T Serin hava tenime yerleşiyor, Chicago silueti hatırladığım kadarıyla aynı.

Daha önce de böyle yerlerde kalmıştım ama balkona çıkmama hiç izin verilmemişti. Sanırım sahiplerim atlamamdan çok korkuyorlardı. Beni yanlış anlamayın, bu düşünce birkaç kez aklıma geldi ama hiçbir zaman bunu sona erdirecek kadar cesur olamadım.

Başarısız olabileceğim ve cezalandırılacağım fikri, beni atlamayı düşündüğüm her çıkıntıdan geri döndürmeye yetti.

Ve şimdi özgür olmama ve önümde koca bir hayat olmasına rağmen, Ace tüm buruşuk ihtişamıyla cisimlenmeden önce aklımdan geçen o rahatsız edici düşünceleri zar zor yakaladım.

Burada olmasaydım herkes daha iyi olurdu. Ace işlerini halledebilirdi.

Emerson büyüyen ailesine odaklanabilecekti.

Saint James ailesinin geri kalanının göz kulak olması gereken bir kişi eksilmiş olacaktı.

Ama en önemlisi, huzur içinde olurdum.

Eskiden özgür olmanın nasıl bir şey olacağını düşünürdüm. Hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam edebileceğimi düşünürdüm ama ne yazık ki şu anda yaşadığım gerçeklik bu değil.

En azından önceden ne bekleyeceğimi ve başkalarının benden ne beklediğini biliyordum.

Bir amacım vardı ve ateşli bir tutkuyla nefret ettiğim bir amaç olsa da, en azından kendimi güvende tutmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ama şimdi? Şimdi ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Köşede ne olduğu ya da kimin benim için gelebileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Beni mükemmel bir fahişeye dönüştürebilmek için milyonlarca parçaya ayıran Kyle'ın beni aradığı fikri, buz gibi bir dehşetin tüm kaslarıma sızmasına neden oluyor.

Bunu çözmek için saatlerdir beynimi zorluyorum, beni bu kadar umutsuzca geri istemesi için herhangi bir neden düşünmeye çalışıyorum, ama boş çıkmaya devam ediyorum ve bu sadece korkumu artırıyor.

Sahiplerim ne zaman bir yükseltme istese, Kyle bunu kolaylaştıran kişi oldu, ancak kaçmamı neden umursadığını anlayamıyorum. Her seferinde parasını aldığını varsayıyorum, o halde beni geri almak için bu kadar masraf yapmasının sebebi ne olabilir?

"Hayır, şekerim. İstedğin zaman dışarı çıkabilirsin." Ace sesini yumuşatmaya zorluyor ama ses tonundaki keskinlik en güçlü adamı bile kesmeye yeter.

Başımı sallıyorum ve dikkatimi onun perili yeşil gözlerinden çekiyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri kendimi onun gözlerinde kaybetmişimdir. Hayatımdaki o zamanların çoğu üzüntüden bulanıklaştı ama Ace gün gibi net hatırladığım tek şey. Elimi tutup bana odamı göstermesi. Değişimle iyi başa çıkabildiğimden emin olmak için ilk günlerde beni nasıl kontrol ettiğini. Beni nasıl koruduğunu ve koruyucu ailemiz tarafından aç bırakılmayayım ya da dövülmeyeyim diye yaptığım şeylerin suçunu nasıl üstlendiğini. Her şey dün olmuş gibi, anılar o kadar canlı ki.

Ama artık kendimi o güzel gözlere bırakamam, çünkü ondan tekrar koparılmayı kaldırabileceğimden emin değilim.

Dün geceki öpücük aklımda oynuyor, dudaklarının yumuşaklığı ve bana her şeyi vermesini, tüm kötü anıların yerine ondan başka bir şey koymamasını ne kadar çok istediğim. Ama bu gerçekçi değil.

Ace işleri daha da ileri götürseydi, bana yanlış bir şekilde dokunsaydı ya da beni bedeninin altına hapsedseydi, onunla geçirdiğim süre boyunca hatırlamak istemediğim anıların içine atılırdım.

En iyisi, ne kadar çok istesem de işleri daha ileri götürmemek.

"Sana kahvaltı hazırlamamı ister misin?" diye sorar.

"Hayır, teşekkür ederim."

İç geçiriyor ama benimle tartışmıyor. Keşke tartışsa diyorum. Keşke bana kırılmışım gibi davranmayı bıraksa, çünkü beni asla böyle görmesini istemiyorum.

Bana bakmasını ve dört harfli kelimenin anlamını bile bilmeden önce sevdiği kızı görmesini istiyorum. Ama artık aynaya baktığımda ben bile onu göremiyorum.

Rahat bir sessizliğe gömülüyoruz, aşağıdaki şehrin sesleri ufka bakarken arka plandaki tek gürültü.

Buradaki günlerim sayılı. Şu anda kendime kabul ettirebildiğim tek gerçek bu. Eğer Kyle gözünü bana diktiyse, beni elde etmek için Saint James ve Russo ailelerini karşısına almak zorunda kalsa bile bundan vazgeçmesi mümkün değil.

Ace'in telefonu cebinde vızıldar ve iç geçirmeden önce arayanın kimliğini hızlıca kontrol eder. "Storm," diye selamlıyor ve diğer adamın yanıtını bekliyor.

Bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadı, ancak Storm Saint James cehennem kadar korkutucu ve sadece isminin sesi bile koltuğumda kaymama neden oluyor. Emerson ailelerinin pek çok kadın ve çocuğun insan ticaretinden kurtarılmasında oynadığını söylediğinde ona inanıyorum ama bu liderlerini daha az korkutucu yapmıyor.

Ace, Storm telefonun diğer ucunda her ne söylüyorsa burnunun kenarını sıkıyor ama benim iyiliğim için olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde ona söylenenler karşısında soğukkanlılığını korumaya çalışıyor. "Başka bir şey buldun mu?"

Aramanın geri kalanı aynı şekilde devam eder. Storm bir şey söylüyor, Ace kısa bir yanıt veriyor, genellikle hiçbir şey belli etmeyen bir soru soruyor ve sonunda teşekkür edip telefonu kapatıyor.

Telefonu o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri bembeyaz oluyor ve bir an için bir insanın çıplak elleriyle bir telefonu ezmesinin mümkün olup olmadığını merak ediyorum. "Sana bazı sorular sormam gerekiyor."

"Tamam..."

"Son sekiz yıldır nerede olduğun hakkında. Kaçan tek kızın sen olmadığını bildiğimiz halde Kyle'ın seni geri almak için neden bu kadar uğraştığını anlamaya çalışmalıyız." İki eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Everett son on iki ay içinde kaçan altı kız buldu ve bildiğimiz kadarıyla onları geri getirmek için hiçbir girişimde bulunulmadı."

Bir nefes çekiyorum ve battaniyeyi kendime daha yakın tutuyorum. "Neden farklı olacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"İşte bu yüzden, seni geri almak için neden bu kadar çok çaba harcadığına dair bir ipucu bulup bulamayacağımızı görmek için onunla tanıştığından bu yana geriye doğru izlememiz gerekiyor."

Boğazım düğümleniyor. Korkuları zihnimin arkasındaki küçük bir kutuya tıkma sanatında ustalaşmak için çok zaman harcadım. O kutuyu açma, o anıları serbest bırakma düşüncesi, midemde dışarı atacak bir şey olmasa bile kusma isteğı uyandırıyor.

"Senden bunu istemek zorunda olduğum için nefret ediyorum Mia. Sana bunları tekrar yaşatma fikrine katlanamıyorum ama seni güvende tutmanın tek yolu bu ve şu anda benim asıl önceliğim bu." Bana dönüyor, gözleri anlamam için yalvarıyor. Ve ben de anlıyorum. Anlıyorum. Ama ona bilmek istediğı her şeyi söylediğimde, bana asla on altı yaşındaki halime, ilk öpücüğünü çaldığı halime baktığı gibi bakmayacak. Ben her zaman onun bir ömür boyu dehşetten kurtaramadığı kırık bir kadın olacağım.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

ACE

I Mia'nın alınmasına izin verdiğim için kendi varlığımdan nefret ederek yıllar geçirdim ama şu an gelebileceğimi düşündüğüm en dip nokta.

Buna hazır değil.

Hiçbir zaman olacağından emin değilim ve yine de burada ondan unutmayı tercih ettiği her şeyi açıklamasını istiyorum, tıpkı benim gibi bir pislik gibi.

Storm bana çıktıkları tüm çıkmazları anlatırken, ben de Mia'ya bu konuyu nasıl açacağımı düşünüyordum. Ondan en karanlık anlarını bana anlatmasını nasıl isteyecektim ve Emerson'dan gelip onunla konuşmasını istemeyi düşündüm. Benden daha iyi bir konumda, travma mağdurlarıyla benden daha fazla deneyimi var ama bunun Mia'dan çok kendimi korumak için olduğunu fark ettim.

Bunu ihtiyacım var çünkü onu hayal kırıklığına uğrattığım gerçeğiyle yüzleşmeye zorlanmalıyım ve nereden bakarsanız bakın, onun başına gelen her şey benim hatamdı.

Sakin bir nefes alıyor ve başını sallıyor. Battaniyeyi daha sıkı çekiyor ve önümüzde uzanan şehir manzarasına bakıyor. "Kyle alıcıları organize eden kişi. Onları inceliyor, serbest bırakmak için kadın satın almadıklarından emin oluyor. İnsanların kızları öldürmek ya da avlamak için satın almaları umurunda değil, yeter ki onları özgür bırakmasınlar." Bir kahkaha atıyor ama seste mizah yok, sadece hüznün var.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Antrenmanlar sırasında gevezelik ederdi. Sanırım biz kızlara ne açıkladığının bir önemi yoktu çünkü asla kaçamayacaktık. Hayatlarımız bizim için düzenlenmişti ve kimse söyleyeceklerimizi umursamayacaktı, bu yüzden bize sırlarını anlatarak kaybedecek bir şeyi yoktu."

Mia'nın "eğitildiği" fikriyle içimi saran mide bulantısına rağmen bedenimi rahat olmaya zorluyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama hayal gücüm beni katil yapmaya yeter de artar bile. "Diğer kızlara söylemeyip de sana söylemiş olabileceği aklına gelen bir şey var mı?"

Başını iki yana sallar. "Sanmıyorum. Birbirimizle konuşmamıza gerçekten izin verilmezdi. İşimiz sessiz kalmak ve bize söyleneni yapmaktı ve eğitimimizin bir parçası da yerimizi öğrenmekti. Hizmet etmek için oradaydık, konuşmak için değil. Hizmet etmediğimiz her an, sessizlik içinde bir sonraki hizmet şansımızı beklerdik." Sesi çok robotik, sanki doğrudan bir senaryodan okuyormuş gibi ve bu saçmalığı zihninde yer edecek kadar çok duyduğu açık.

Parmak eklemlerim ağrıyana kadar yumruklarımı sıkıyorum ama bu yeterli olmuyor. Şu anda kendimi kaybetmemek, göğsümde kabaran öfkeyle bu lanet olası çatı katını parçalamamak için tüm kontrolümü kaybediyorum ama yerimden kıpırdamadan Mia'nın ağzından çıkacak ve yangına körükle gidecek başka bir şeyi bekliyorum.

Yumuşak bir hıçkırık kulaklarımı dolduruyor ve Mia'ya baktığımda yanaklarını sildiğini görüyorum.

"Eğer bu çok fazlaysa durabiliriz." Duramayız. Bu bilgiye ihtiyacım var ama onu zorlamayacağım, zaten acıdan daha fazlasına maruz bırakmayı reddediyorum. Başka bir yol bulabiliriz. Ona tek getirisi acı olacaksa tüm bunları su yüzüne değmez.

Başını sallıyor ve masmavi gözlerini benimkilerle buluşturuyor. Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta, gerçek olmayan havuzlara her baktığımda kendimi kaybetmediğim bir gün olmayacak. "Ben iyiyim." Devam etmeden önce nefesini içine çekiyor. "Beni diğer kızlar gibi eğitmedi çünkü bakireydim. Sağlam olursam benim için daha fazlasını elde edeceğini biliyordu, ama bu bana yaptığı şeyleri daha az korkunç yapmadı. Sonlara doğru, her şeyi feda edip benim için daha az bir miktar alıp almayacağını merak etmeye başladım."

"Sen hiç..." Soruyu dudaklarımdan dökülür dökülmez sormak istemediğim için duraklıyorum ama bu önemli. "Kyle'ı hiç gördün mü?"

Fabrika'dan ayrıldıktan sonra tekrar?"

"Birkaç kez, ama eğer sorduğunuz buysa, kaybettiği zamanı telafi etme şansı hiç olmadı."

Başımı sallıyorum ve parmaklarımı çenemdeki kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum. Acaba bu o mu? Kaçan kişi mi? "Seninle diğer kızlardan daha fazla zaman geçirdi mi? Sana özel bir muamele yaptı mı?"

Bir süre bunun üzerinde düşünüyor ve ben de kendimi sakinleştirmek, sevdiğim tek kadınla seks ticareti için nasıl satıldığı hakkında yaptığım konuşmadan başka bir şeye odaklanmak için zaman ayırıyorum. "Evet. Benimle diğerlerinden çok daha fazla zaman geçirdi. Bunu fark ettiğimi sanmıyorum ya da sanırım çok fazla düşünmedim çünkü bunun deneyimsiz olduğum için olduğunu varsaydım. Ama... benim için bir lakabı vardı." Geçmişini düşünmeye çalışırken kaşları birbirine çarpıyor. "Ne olduğunu hatırlayamıyorum. Ama onu diğer kızlarla konuşurken gördüğümde hiç bir şey duymamıştım. Ayrıca beni diğerlerine yaptığı gibi dövmezdi. Kuralları çiğnediğimde ya da bana öğretildiği şekilde onu memnun etmediğimde, cezaları farklıydı."

"Nasıl farklı?"

"Bana yaptığı eziyet fiziksel olmaktan çok psikolojikti, ama sanırım bunu büyük mavi gözlü mükemmel bir sarışın bakire olarak satılmama bağlıyordum. Değerimi düşürür diye beni işaretlemek istemediğini düşündüm."

"İlk kime satıldınız?"

"Douglas Finch adında bir adam. Diğerleri kadar kötü biri değildi ama masumiyete karşı bir ilgisi vardı. Bir yıldan biraz fazla bir süre içinde benden bıktı. Kyle, Douglas adına Craig Lewis adında bir adama satılmamı sağladı, o da beni iki yıl kadar elinde tuttu..." Bir an için düşünüyor, sanki anıların daha kolay gelmesine yardımcı olacakmış gibi gözlerini sıkarak kapatıyor. "O öldü. Benim üzerimdeyken kalp krizi geçirdi. Ve sonra Cyrus Kemp adında bir adama satıldım." İsim dudaklarının arasından dökülürken vücudu titriyor ve ben ağzından çıkacaklardan hoşlanmayacağımı biliyorum. "O... şiddet yanlısıydı. Başkalarına hem fiziksel hem de zihinsel acı çektirmekten zevk alırdı. Beni günlerce aç bırakırdı ve sonra neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiğimde, kusana kadar beni zorla beslerdi. Beni iple bağlar ve bayılana kadar döverdi, sonra uyandığımda bedenimi kullanırdı. Beni düzenli olarak uyuşturur, Tanrı bilir neye bağımlı hale getirirdi, bu yüzden ona güvenirdim, böylece bir sonraki ihtiyacım olduğu için bitirmeye çalışmazdım." Gözyaşları yumuşak yanaklarına düşüyor ve her kelime

safrayı boğazımdan daha da yukarı çıkarıyor. Ona işkence etti. Kızıma işkence etti. Hala nefes almadığını umsa iyi olur çünkü aklımın bir köşesinde onun için planladığım ölüm, onun gibi hasta bir piçin bile hayal edebileceğinden daha kötü.

Uzanıp başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve gözyaşlarını siliyorum. "Durabiliriz şekerim. Eğer bu çok fazlaysa, durabiliriz."

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor Mia, devam edebilmek için kendine güç vermek üzere elime doğru eğilerek. "Cyrus birkaç yıl sonra sıkıldı. İşkencelerine verdiğim tepkiler tahmin edilebilir hale geldi ve gerçekten beni öldüreceğini düşündüm, ama sonra bir gün her şey durdu. Bana işkence etmeyi bıraktı, beni kullanmayı bıraktı, her şey durdu ve ancak birkaç hafta sonra Kyle geldiğinde beni tekrar satılabilmem için başlangıç seviyesine geri getirdiklerini fark ettim."

Gözlerimi kapatıyorum ve ondan hayatının en kötü yıllarını geçirmesini istediğimden beri aldığım ellinci sakinleştirici nefesi alıyorum. Daha ne kadar dinlemeye dayanabilirim bilmiyorum.

"Rahatlamıştım ama aynı zamanda korkuyordum. Cyrus'tan kalan bazı yaralarım henüz tam olarak iyileşmemiştir, bu yüzden satışa hazır değildim. Kyle beni ormanın ortasında bir eve götürdü ve orada bazı korumalarına bana zarar vermemeleri için kesin talimatlar vererek bıraktı ama onlar beni dinlemedi. Bunu, Fabrika'daki kızlara yaptıkları gibi bedava bir fahişeyi olabildiğince çok kullanmak için bir bahane olarak gördüler."

Umutsuzca bastırmaya çalıştığım öfkem kabarırken kendimi ayağa kaldırıp Mia'dan uzaklaşıyorum. Onu ateş hattından uzaklaştırmam gerekiyor çünkü şu anda kadınıma dokunmayı aklımdan bile geçiren her erkeğin kafasını koparmaya hazırım. Yapmış olmaları ya da sadece seyirci olmaları fark etmez, hepsinin bu gezegenden silinmesi gerekiyor ve her birinin kalbini bir tanrıya kurban eder gibi Mia'nın ayaklarının dibine serene kadar rahat etmeyeceğim.

Benim tanrım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

MIA

Ace balkonda bir aşağı bir yukarı adım atıyor, duygularını dizginlemek için umutsuzca çabalarken elleri iki yanında yumruk olmuş durumda.

Boynundaki kaslar ve

Öfkesinin baskısıyla omuzları gergin ve bana bakmıyor.

Farkında mı değil mi bilmiyorum ama gözleri benden başka bir yere bakıyor.

Bunun bir olasılık olduğunu biliyordum.

Yaşadıklarımın bir kısmını bile öğrendiğinde bana farklı bakma ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordum ama buna hazır değildim.

Bana bakamıyor bile.

Benden iğreniyor.

Boğuk hıçkırıklar boğazımdan kaçarken yanaklarıma düşen yaşlar daha sert ve daha hızlı geliyor. Duygularımı bastırmak için o kadar uzun zaman harcadım ki, şimdi onları serbest bıraktığımda nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum.

Bakışlarımı kapıya yönelttim. Belki eve gizlice girebilirim. Üzerime daha sıcak tutacak giysiler giydikten sonra çıkabilirim. Diğer her şeyi daha sonra hallederim ama buradan çıkmam gerek. Sonunda kendini bana bakmaya zorladığında tiksintiyle başa çıkamayacağım.

Bu benim ilk rodeom değil. Son sekiz yılda tanıştığım herkes bana dünyanın pisliğiymişim gibi baktı, çünkü onlara göre ben tam olarak buyum. Ben sadece bir et parçasıyım, erkeklerin stres atmaya ihtiyaç kullanabilecekleri sıcak bir bedenim. Ama Ace'in bana bakmasını kaldıramıyorum.

Bazı günleri atlatmamı sağlayan tek şey onun anısıyken böyle bir şey yapamazdım.

Elimden geldiğince sessiz bir şekilde açık kanepeden kayarak kapıya doğru ilerliyorum. Her adımı kafamda planladım, ancak hareketleri yapmak zihnimde görüldüğü kadar kolay olmayacak.

Güçlü, dövmeleli bir kol ortama dolanmadan ve beni taştan yapılmış olabilecek kadar sert bir vücuda geri çekmeden önce sadece üç geçici adım atabiliyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun şekerim?" diye mırıldanıyor kulağımın kabuğuna doğru.

Şu anda paniklemem gerektiği aklıma geliyor. Bu şekilde bağlanmış olmak beni bir anksiyete krizine sokmalı ya da en azından cehennem gibi savaşımalıydım, ama beni kollarına kimin sardığını göremesem bile, onun Ace olduğunu biliyorum ve vücudum kendi isteğiyle onunkine gevşiyor.

"Gidecektim," diye fısıldadım.

"Nereye gidecektin?"

"Bilmiyorum. Ben sadece-" Kelimeler dudaklarıma ulaşmadan boğuluyorum.

"Sen sadece ne, Mia?"

"Bana iğrenerek baktığını göremiyorum." Kelimeler o kadar sessiz ki ben bile zar zor duyuyorum ama vücudundaki gerginlik bana her birini duyduğunu söylüyor.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, beni döndürüp sırtımı korkuluklara dayadığında kendimi zor tutuyorum. Aşağıdaki şehrin uğultusu beni korkutmalıydı ama Ace düşmeme asla izin vermezdi ve benim yaşadığım şeyleri yaşadığınızda, bu dünyada nelerden korkulması gerektiğini öğreniyorsunuz. Peki ya yükseklik? O değil.

Gözlerinin yoğunluğu başka bir yere, ateşe bakmak istememe neden oluyor, ama istesem bile yapamam. Vücudu benimkini hapsediyor, beni tam olarak istediği yerde tutuyor ve o yapabileceğime karar verene kadar hareket edemeyeceğim.

"İğrenme görüyor musun şekerim?" diye alçak bir hırıltıyla karnımı tutuşturuyor. Komik, her zaman kırılmış olacağımı, bir daha asla uyarılma hissetmeyeceğimi ya da bir erkeğe dokunmak istemeyeceğimi düşünmüştüm ama sanki vücudum Ace'i hatırlıyor. İlk öpüşmemizi hatırlıyor.

İlk seferimizin nasıl olacağını. Ve korkmuyor, dokunulma fikrinden iğrenmiyor. Tıpkı benim geri kalanım gibi Ace'i arzuluyor.

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek başımı yavaşça sallıyorum.

"Kelimeler, Mia. Her zaman senin kelimelerini istiyorum."

"Hayır."

"Ne görüyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor çünkü Ace'de gördüğüm şeyler daha önce başka bir erkekte ya da kadında gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bana bakışı vahşi ve dengesiz ama aynı zamanda çok güzel.

Avuçlarından birini yanağıma koyup dikkatlice yüzümü okşarken, diğer avucunu kalçamda kilitli tutuyor ve beni tam olarak istediği yerde tutuyor. "Bu sorunun cevabını sana söylemem için aynaya bakmama gerek yok. Bu hayranlık, saplantı ve yanımda olduğun onca yılı kaçırdığım için büyük bir öfke. Sana bunun olmasına izin verdiğim için, ne kadar uğraşırsam uğraşayım seni bulamadığım için suçluluk duyuyorum. O pisliklerin sana çektiirdiği tüm acıları asla dindiremeyeceğim için hayal kırıklığı. O anıları asla yok edemeyeceğim. Ama en önemlisi şekerim, gözlerime baktığında görmen gereken tek şey seni ne kadar çok sevdiğim ve bu kelimenin ne anlama geldiğini fark ettiğim andan beri seni nasıl sevdiğim."

Hava ciğerlerimi aniden terk ediyor ve nefes alamıyorum. Aşk mı? Bu, hissedebileceğimi hiç hayal etmediğim bir duyguydu. Clara ve ben kurtarılmadan önce evleneceğim adam olan Damon Lombardi'nin beni sevdiğine kendimi ikna edebileceğimi düşünmüştüm ama bir kadının kırık kabuğuna bakıp bu kadar güçlü hissedebileceğimi milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Başparmağı yanağıma okşuyor ve ağladığımı fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor. "Gitmeye çalışmayı bırakmalısın, şekerim. Bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum. Cehennemi yaşadığını ve dünyayı algılayışının berbat olduğunu biliyorum ama bilmen gereken bir şey varsa o da benden kaçarsan seni dünyanın öbür ucuna kadar avlayacağımdır. Seni aramak için sekiz yıl harcadım. Sonsuz gecelerimi bulabildiğim her ilan panosunu tarayarak geçirdim. Nerede olduğunu bulmak için iyilikler yaptım ve şimdi seni buldum, gitmene izin veremem. Yapamam, Mia."

Sesindeki saygı, beni çok sıkı tutması, acı noktasından hemen uzakta, sanki o çizginin nerede olduğunu biliyormuş ve geçmek istemiyormuş gibi

ağzından çıkan her şeye inanmamı sağlıyor. "Tamam." Başımı salladım. "Gitmeye çalışmayı bırakacağım."
Dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim, şekerim."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ACE

I Kyle'ın adamlarını bulmak sandığım kadar uzun sürmedi.

Adamın kendisi farklı bir hikaye, ama onun için çalışan pislikler, kimsenin düşük seviyeli kışlarını peşlerinden gidecek kadar önemsemeyeceğini düşünenler, neredeyse çok kolaydı.

Bir yanım kovalamaca istiyordu. Yıllar boyunca biriktirdiğim tüm becerilerimi kullanmak ve bu pislikler hakkında bilinmesi gereken her şeyi ortaya çıkarana kadar kazmak, kazmak ve kazmak istedim.

Ama bu çok kolaydı.

Kadınım tecavüz eden beş adam. Günahları yüzünden yakında Michigan Gölü'nün dibini boylayacak olan beş adam.

Onları bulmak çok kolay olduğu için hayatlarını biraz araştırdım. Hiçbiri evli değil, sürpriz, sürpriz, ama birkaçı beleşçi babalar. Sosyal medyadan anladığım kadarıyla, çocuklarını sadece tatillerde ve ara sıra doğum günlerinde görüyorlar, bu yüzden zavallı sperm donörlerini gezegenden silerek onlara bir iyilik yapmış olacağım.

Beş kişiden üçü hâlâ Chicago'da yaşıyor, yani ilk hedeflerim onlar olacak. Henüz Mia'dan uzaklaşmaya hazır değilim ve ona zarar vermiş olsalar bile insanları öldürmek için bir hafta sonu gezisine çıkmaya ne kadar hazır olduğundan emin değilim.

Bilgisayarımdan başımı kaldırıp Elijah'ın onun için kurduğu masada dizüstü bilgisayarını açtığı yere bakıyorum. Liseden beri herhangi bir cihaz kullanmamıştı, bu yüzden bu sabah ona temel bilgileri göstermek için biraz zaman ayırdım, ama arada sırada

Sonra bir şeyi nasıl yapacağını hatırlayamadığında sinirli bir şekilde iç geçiriyor.

Emerson, GED'e kaydolmasına yardımcı olacak, ancak bunun dışında bir sonraki adımının ne olabileceğine dair herhangi bir işaret vermedi ve bildiğini de sanmıyorum.

Şu anda Mia hayatta kalmaya çalışıyor. Son sekiz yıldır yaşadıklarından çok farklı olan yeni normalinin havuzunda yüzmeye çalışıyor.

Gözlerimi üzerinde hissetmiş olmalı çünkü başını kaldırıyor ve boynundan yanaklarına doğru bir kızarıklık süzülmeden hemen önce bakışları benimkilerle çarpışıyor.

Bu sabah çok ağırdı. Üzerinde fazla düşünmeden L bombasını ateşe attım, ama bu onun gitmeye çalışmaktan vazgeçmesini sağladı ve dürüst olmak gerekirse o zamandan beri daha rahat. Bu kelimeler yıllardır soğuk ve ölü kalbimde ağır bir şekilde duruyordu ve sonunda onları serbest bırakmanın özgürleştirici bir yanı var.

Başını yana eğmiş, sabırla bir şey söylememi bekliyor. "Öğle yemeği ister misin?" Bu konuda boşa kürek çektiğimin farkındayım. Yemekle ilgili sorunlarının eve geldiğinden çok daha eskiye dayandığını biliyorum ama denemeye devam edeceğim çünkü eninde sonunda evet diyecek.

Hayır demek için ağzını açıyor ama duraksıyor ve yutkunuyor. "Belki sadece biraz çorba, eğer sorun olmazsa?"

Gülümsüyorum ve sandalyemi geri itiyorum. Ne yediği umurumda bile değil. Günde üç öğün ıstakoz isteyebilir ve bir şeyler yediği sürece bunu gerçekleştirebilirim.

Buzdolabını açtım ve bu sabah o duş alırken getirdiğim çorbaları gördüm. Eve geldiğinden beri ona yedirebildiğim tek şey buydu, bu yüzden yerel sağlıklı gıda dükkanından bulabildiğim her çeşidi aldım. Normalde bu saçmalıklara inanmam ama Doktor besin değeri yüksek gıdalar yemesi gerektiğini söyledi ve ben onun tavsiyesine harfiyen uyuyorum.

Tavuklu şehriye çorbası kabını tencereye koyup ısıtmak için ocağı yakıyorum, bu sırada Mia'nın gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım.

"Tost ister misin?" Ona bakmadan soruyorum.

Yine uzun bir duraklama oluyor ama ona düşünmesi için zaman veriyorum. Diğer her seferinde ben daha cümlemi bitirmeden cevap verdiğini düşünürsek, bu konuda düşünmesi biraz cesaret verici.

"Evet, lütfen."

Rahatlamış bir nefes alıyorum ama ona dönmüyorum. Genel olarak insanlarla başa çıkma konusunda sınırlı deneyimim var ama bunun Mia'nın utanacağı bir şey olduğunu biliyorum ve onu korkutmak istemiyorum.

Tost makinesine bir parça ekşi mayalı ekmek koyuyorum ve ikisi de hazır olana kadar çorbayı karıştırıyorum. İkisini de servis edip Mia'nın hâlâ masasında oturduğu ve alt dudağını gergin bir şekilde çiğnediği yere götürüyorum.

Çorba kâsesinin ne kadar büyük olduğunu görünce gözleri büyür ve derin derin yutkunur.

Onları önüne koyuyorum ve çömelerek iki elimi çıplak dizlerinin üzerine koyuyorum. "Hepsini yemek zorunda değilsin. Sadece yiyebildiğin kadar ye, tamam mı?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve başını sallamadan önce uzun saniyeler öylece kalıyor. "Teşekkür ederim."

Kendimi masama geri dönmeye zorluyorum ve arkama dönmeden önümdeki ekrana bakıyorum. Eğer onu izlersem, hiç yemek yemeyecektir. Vücudumdaki tüm içgüdüler yeterince yediğinden emin olmak için onu kendim beslemem gerektiğini söylese de ona alan tanınmalıyım.

Açılan bir bildirim dikkatimi kaşığın porselen üzerindeki şıngırtısından uzaklaştırıyor ve Everett'in adını görünce iç çekiyorum. Her zaman yalnız bir kurt oldum, her zaman yalnız çalışmayı tercih ettim çünkü diğer insanlarla uğraşmak benim için tam bir kabus, ama onun yardımına ihtiyacım var. Kyle'ın kaldırdığımız reklamları değiştirme hızı tek bir kişinin üstesinden gelemeyeceği kadar fazla ve yardım için minnettarım.

Everett: Bu sabah üç reklam daha yayınlandı. Onları dokuz izleyiciye kadar indirdim.

Teşekkürler dostum.

Everett: Kyle'ın geçmişini araştırıyordum ve ilginç şeyler buldum. Şimdi sana göndereceğim.

Bir saniye sonra, ekinde bir dosya olan bir e-posta açılıyor. Belgeyi tarıyorum, kadını benden çalan, dolaylı yoldan da olsa masumiyetini alan amcığın fotoğraflarını. Çoğunu kendi araştırmalarımın zaten biliyordum, ama kaydırırken gözlerim beni duraklatan bir fotoğrafa odaklanıyor.

Mavi gözlü, sarışın ve hüzünlü bir gülümsemesi olan bir kadın. Mia'ya o kadar benzeyen bir kadın ki iki kere baktım.

Angela Thompson

10.28.1990-06.10.2014

Kyle Clark ile iki yıldır evli.

Bundan önce Angelo Russo ve Cyrus Kemp'e aitti. İntihar ederek öldü.

Her kelime derimin altına işliyor ve aniden her şey anlam kazanmaya başlıyor.

Bir sonraki sayfadaki başka bir görüntü nefesimi kesiyor. Karşımda oturan kadına fazlasıyla benzeyen bir başka kadın.

Denise Potts 02.10.1991-

04.29.2011

On sekiz aydır Kyle Clark ile evli.

Bundan önce Cyrus Kemp ve Robert Langley'e aitti. İntihar ederek öldü.

Sarışın kadınların görüntüleri ve birbirine çok benzeyen hikâyeler birbirine karışır. Bir tipi var ve Mia bu tipe tam uyuyor. Onları satıyor, her sahip değiştirdiklerinde komisyonunu alıyor ve sonra tamir edilemeyecek kadar kırıldıklarında ve tekrar satılamayacak kadar kullanıldıklarında, onları evlendirerek hiçbirinin istemediği bir hayata mahkûm ediyor.

Evlilikler doksanlı yılların sonlarına kadar uzanıyor ve son sekiz yıl hariç, normalde bir eşin ölümü ile bir sonraki düğün arasında sadece birkaç ay var.

Mia'yla tanıştığından beri hiçbir kadını değiştirmede, bu da tek bir anlama gelebilir.

Kız onun için bir şekilde özel. Ve bunu onun gibi bir adam için en büyük kedi fare oyunu haline getirdik.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

MIA

We rahat bir rutinin içine düşüyorum ve her gün geçtikçe eski benliğimin yüzeye çıktığını, dışarı çıkmak için yalvardığını hissediyorum.

Ace bana camdan yapılmışım gibi davranıyor ama dürüst olmak gerekirse bundan nefret etmiyorum. Bana değer veren, beni asla incitmeyeceğini bildiğim birinin olması güzel.

Geçen hafta boyunca günde en az bir öğün yemek yemeyi başardım ve Ace bana yemek teklif ettiğinde her hayır dediğimde hayal kırıklığına uğradığını görsem de, evet dediğimde gözlerindeki rahatlama her zaman yüzüme bir gülümseme getiriyor ve yemek yemeyi biraz daha katlanılabilir hale getiriyor.

Emerson çoğu gün sohbet etmek için uğruyor ve her geçen gün onun arkadaşlığından daha fazla keyif aldığımı fark ediyorum. Arkadaş kavramı artık bana garip geliyor. Uzun yıllarımı kendi düşüncelerimle baş başa geçirdim, genellikle tek temasım beni kullanabileceği bir oyuncaktan fazlası olarak görmeyen bir adamla oldu, ama işler çok değişti.

Her sabah uyandığımda üzerime çöken şey korku değil, rahatlama oluyor. Özgür olduğum için rahatlama. Bu odadan dışarı adımımı atar atmaz Ace'i göreceğim için rahatlama. Ve en azından şimdilik güvende olduğum için rahatlama.

Yumuşak gri bir eşofman altı ve ona uygun bir sweatshirt giydikten sonra Snow'un birkaç gün önce benim için getirdiği terlikleri giyiyorum. şeyleri kabul etmek hâlâ doğal gelmiyor ama bu konuda biraz daha iyiye gidiyorum.

Ana yatak odasından çıkıyorum ve merdivenlerden inerek Ace'in mutfakta uğraştığı yere gidiyorum. Genelde pek yemek yapmadığı izlenimini ediniyorum, özellikle de son birkaç günde kaç tavayı mahvettiğinden, ama bunu benim için yapıyor olması beni her zaman gülümsetiyor.

En son ne zaman biri sadece benim için bir şey yaptı?

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. "Sıra sende."

Dudaklarımın kenarları yukarı kalkıyor. "Ne pişiriyorsun?"

Arkasındaki ocağa bakıyor ve bir şeyler karıştırırken kaşları birbirine çarpıyor. "Sana yulaf yapıyordum ama paketin arkası bana yalan söyledi."

Ona yaklaşırken kaşlarımı kaldırıyorum, ulaşamayacağı bir yerde durmaya dikkat ediyorum. Bunun bilinçli bir seçim olduğundan emin değilim, daha çok henüz kıramadığım bir alışkanlık. Tencereye bakıyorum ve boğazımda tam olarak yutamadığım bir kıkırdama fokurduyor.

Yoğun yeşil gözleri bana dönüyor, yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Bu kadar komik olan ne şekerim?"

"Yemek pişirme becerilerindeki eksikliğin." Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkıyor ama Ace beni tezgâhın kenarına oturtup bacaklarımın arasına sıkıştırmadan önce kendimi azarlama fırsatı bulamıyorum.

Temas sırasında nefesim kesiliyor ama dokunuşu tenimi ürpertmiyor. Aksine, beni ateşliyor.

"Bana mı gülüyorsun şekerim?" Ace gürlüyor, yüzü o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. Bazen öpmesini dilesem de beni bir daha öpmeyi. Beni tetiklememek için elinden geleni yapıyor ve bunu onun bilebileceğinden daha fazla takdir ediyorum.

Başımı sallıyorum, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak hala çok doğal gelmeyen gülümsememi bastırmaya çalışıyorum. Yıllar boyunca pek çok kez numara yaptım ama gerçekten mutlu olabileceğim bir şeye sahip olmak garip.

Ace elini bastırıldığı yerden yavaşça kaldırırken alçak bir hırıltı mutfakı dolduruyor. Yavaş hareketleri benim için, yüzüme yaklaşan elin bana zarar vermek için yapmadığından emin olmam için.

Başparmağı dudağımı dişlerimin arasından dikkatlice çekip çıkarıyor, gözleri ağzıma öyle bir yapıyor ki nefesimi tutup bekliyorum. Beni tekrar öpmesine ihtiyacım var. Hiç mantıklı değil ama tek düşünebildiğim bu.

"Bu dudağı ısırmaaya devam edersen ben de ısırmaak isteyeceğim," diye mırıldanıyor, gözleri dudaklarından gözlerine ve tekrar gözlerine kayıyor. Bakışlarının derinliklerindeki ateş beni korkutmalı, ama beni koruyan çocuğı hatırladıkça ve onu beni dehşet dolu bir hayattan kurtaran acımasız adama bağdaştırdıkça daha çok korkuyorum.

Sakin bir nefes alıp dişlerimin arasından geri veriyorum. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor ama onu çarptıran korku değil, heyecan. Ace'le geçirdiğim bu an normal geliyor, bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmediğim bir şey.

Hırpalanmış yastığı tekrar hapisanesinden dikkatlice çekip öne doğru eğilirken gözlerinde şehvet parlıyor. Bakışlarını son bir kez benimkilere çeviriyor, gözlerimde tereddüt arıyor ama bulamıyor ve sonra tam olarak söylediğı gibi yapıyor.

Dişleri alt dudağıma batıyor ve boğazımdan yumuşak bir inilti çıkarıyor. Acının ısırtığı şok dalgalarını doğrudan merkezime gönderiyor. Dili yatıştırıcı bir hareketle hareket ediyor, sadece ona olan ihtiyacımı artırıyor.

Öne doğru eğiliyorum, dudaklarını dudaklarımla yakalamaya niyetliyim. Bu anı derinleştirirken hayatım boyunca beklediğimi hissediyorum ama bir telefonun yumuşak uğultusu ikimizi de o andan uzaklaştırıyor.

Ace elini cebine atarken küfrediyor. Gözlerini deviriyor ve bir elini kalçama koyarak telefona cevap verirken beni yerimde tutuyor. "İyi bir şey olsa iyi olur, Tommy," diye homurdanıyor ve ses tonundaki kızgınlığa gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Üvey kardeşimizin cılız sesi aramızda dolaşıyor ama ne dediğini tam olarak anlayamıyorum.

Ace'in kaşları kalkıyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. "Bugün mü?"

Tommy bir şeyler söylüyor ve Ace sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdiriyor. "Bugün evleniyor musun?"

Tommy'nin kahkahasının eşsiz sesi hattı dolduruyor ve ağzımın kenarları kendiliğinden yukarı kalkıyor. Bu sesi özlemiştim, tıpkı güvenebileceğim tek iki insan hakkında çok şey özlediğim gibi.

Ace'in bakışları benimkileri yakalıyor, yeşil havuzları endişe dolduruyor. "Sana mesaj haber veririm."

Başka bir şey söylemeden görüşmeyi sonlandırır ve nefesini üfler. "Tommy ve Clara bu öğleden sonra evleniyorlar."

"O kadarını aldım."

Kıkırdıyorum. "Gitmemizi istiyorlar."

Yavaşça başımı sallıyorum. Düğünlerini kaçırmak istemiyorum, zaten onun ve Ace'in hayatlarının çoğunu kaçırmışken, ama bu çatı katından dışarı adım atma düşüncesi alnımdan soğuk terler dökmeme neden oluyor. Bu dairenin güvenliği bana özgürlüğe alışma şansı verdi, hala kilitli olsam bile, yıllardır olduğum kadar özgürüm ve ayrılmak bunu riske atıyor.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değiliz, Mia." Avuç içi yanağımı kavırıyor, nasırlı eliyle yüzümü sarıyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama bir saniye sonra tekrar kapatıyorum. On yıldan uzun bir süredir kendimi güvende hissettiğim tek yeri terk edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Şu anda bunu isteyip istemediğim bile bir soru değil, çünkü istiyorum.

Clara bana cesur olmam için güç verdi. Beni kullanan erkeklerin sonsuz döngüsünden kurtulmamın ve yıllar önce içine düştüğüm aileme geri dönmemin nedeni oydu. Ve Tommy her zaman Ace'in yanındaydı, ikimizi de koruyor, güvende olmamızı sağlıyor, benden büyük çocukların bana dokunmamasını sağlıyor ve okulda yetim olduğum için bana sataşan çocukları dövüyordu.

İkisi bana kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok şey verdi ve büyük günlerini kaçırarak onları hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Gitmek istiyorum." Titrek kelimeleri fısıldıyorum.

YIRMİNCİ BÖLÜM

ACE

Tonunki kötü bir fikir.

Aslında, sadece kötü bir fikir değil. Devam etmesine izin verdiğim en kötü fikir.

Ama Mia kararından emindi ve bunun için onu suçlayamazdım. Ben de Tommy'nin büyük gününü kaçırmak istemedim.

Mia alındıktan sonra, ondan çok benim yüzümden birbirimizden uzaklaştık. İrtibatı koparmamaya çalıştı ama hayatımın en zor döneminden geçerken sırtımı yaslayabileceğim kimsem olmasını hak etmediğimi hissettim. Kaderimde yalnız olmak vardı çünkü sevdiğim tek kızı yüzüstü bırakmıştım. Onun benden alınmasına izin verdim. Kaçakçılık için satılmasına izin verdim ve bununla da kalmadım, onu bir türlü bulamadım. Çevirdiğim her taş bir başka başarısızlıktı ve eğer tek yaptığım onları yüzüstü bırakmak olacaksa hayatımda kimsenin olmasını hak etmiyordum.

Mia'nın hazırlanmasını beklerken sabırsızlıkla masama vuruyorum. Normalde münzevi yaşam tarzımda giyeceğim bir şey olmadığı için bir takım elbise getirtmek zorunda kaldım ama Mia, Snow'un ona aldığı bokun içinde bir şey bulduğunu söyledi, bu yüzden onu son bir saattir kendi haline bıraktım.

Onu verdiği karardan vazgeçirmeye çalışmamak için her şeyimi verdim, ancak kendi seçimlerini yapmasına izin vermezsem, onu burada tutmakta ısrar edersem, onu onca yıl kafeste tutan adamlardan daha iyi olamayacağımın farkındayım.

Üst katın kapısı çatırdayarak açılıyor ve dikkatim hemen merdivenlere yöneliyor. Tekrar gözümün önünden kaybolduğunda ne zaman nefes alabileceğimi bilmiyorum ama yakın zamanda olmayacağına dair bir his var içimde. Özellikle de Kyle gölgelerde pusuya yatmış, onu tekrar elimden almak için fırsat kolluyorken.

Onun düzenini fark ettikten sonra, daha önce yaptıklarıyla ilgili bulabildiklerimize dayanarak bir sonraki hamlelerini takip etmek daha kolay hale geldi. Daha önce hiç izini kaybettirmek zorunda kalmamıştı çünkü kendisiyle evlenmeye zorladığı kadınların kimsesi yoktu. İnsan ticareti için satılanların çoğu için talihsiz bir gerçek.

Mia, bir bacağı hafifçe yırtmaçlı, orta uzunlukta yeşil saten bir elbiseyle beliriyor. İnce omuzlarını saran spagetti askıları, beni diri göğüslerini en ufak bir şekilde görmemi sağlayan yakayı takip etmeye zorluyor. Elbiseyle eşleştirdiği parlak siyah topuklu ayakkabılar aklımdan iğrenç düşüncelerin geçmesine neden oluyor.

Onu en yakın yüzeye doğru eğmek, yumuşak kumaşı kalçalarına kadar itmek ve eve çarpmak için duyduğum dürtü neredeyse bastıramayacağım kadar fazla. Ama bu ne benim gerçekleştirebileceğim bir fantezi ne de bizim gerçekleştirebileceğimiz bir fantezi.

Ama sorun değil.

Mia'nın yanımda olabileceği anlamına geliyorsa, vücudumu ateşe veren çalıntı dokunuşlar ve öpücüklerle yaşayabilirim. Daha önce sevişmek için yolumdan sapmış değildim, sadece kendi elimle bir duş daha almaya dayanamadığımda kendimi içine sokacak istekli bir vücut buldum ve asla onların gözlerine bakamadım. Her zaman Mia'ya bir şekilde ihanet ediyormuşum gibi hissettim ve artık ona geri döndüğüme göre başka bir kadına dokunmayı aklımdan bile geçirmeyeceğim.

"Bu iyi mi?" diye soruyor merdivenlerden inerken, bir elinde parmaklık, diğerinde siyah bir palto tutuyor.

"Nefes kesici görünüyorsun, şekerim." Boğazımdaki yumrudan kelimeleri güçlükle çıkarabiliyorum.

Benimle dipte buluştuğunda yakut kırmızısı dudaklarına bir gülümseme dokunuyor ve onu kendime çekiyorum, teması hissetmeye ve kendime bu anın gerçek olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım var.

Vücudu birkaç gün önce olduğu gibi gerilmek yerine benimkine doğru gevşiyor. İlerleme yavaş olabilir, ama oraya varıyoruz.

"Gitmeye hazır mısın?"

Tommy'yi hiç şu anki gibi gülümserken, yeni karısına bakarken görmemiştim.

Tommy ve benim gibi adamlar nadiren sonsuza dek mutlu olurlar çünkü ruhlarımız siyahtır. Bizde kurtarılabilir hiçbir şey yok ve bu nedenle bu dünyada yalnız yürümekle lanetlendik.

Ama bir şekilde, bir mucize eseri, onu tamamlayan, sert yanlarını yumuşatan bir kadın bulmuştur.

Çatı katından ayrıldığımızdan beri yanımdan ayrılmayan Mia'ya bakıyorum. Ona isyan yasasını okumayı düşündüm ama görünüşe göre buna gerek yoktu çünkü etrafımızdaki insanların kutlamalarını izlemekten memnun görünüyordu, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı.

Saint James ailesi sadece onu değil, geçmişteki farklılıklarımıza rağmen beni de kucakladı. Yıllar önce beni dışlamış olabilirler ama kin tutmadılar ve belki ben de tutmamalıydım.

Saint James ailesinin en büyük kızıyla daha önce hiç tanışmamış olmasına rağmen Mia Wynter'ı, Wynter da Mia'yı hemen benimsedi. Törenden sonra, Tommy ve Clara evlilik cüzdanlarını imzalarken, Emerson, Ayvah, Wynter ve Snow Mia'yla sanki hayatları boyunca arkadaşmışlar gibi şen şakrak sohbet ettiler ve Mia, Wynter ve Everett'in bir aylık kızları Summer'a bakınca, bebek hemen kucağına atıldı.

Çocuk sahibi olmayı hiç hayal etmedim, benimki kadar berbat bir çocukluk geçirmiş birinin ebeveyn olmaya hakkı olmadığını düşündüm. Ama Mia'ya kucağında minik bir bebekle bakarken, mavi gözleri ılık ılık parlarken, küçük pembe battaniye demetine bakarken hayal edebildiğim tek şey bu.

Düşünceler üzerime bir ton tuğla gibi çöküyor, öyle ki ihtiyaçtan nefes alamaz hale geliyorum.

Yanımdan gelen bir kıkırdama dikkatimi kadınımdan ve onun baktığı minik bebekten uzaklaştırıyor. Everett yanımda sırtıyor, bok yiyen sırtışı Elijah'inkiyle eşleşiyor ve yardım edemiyorum ama her iki puşta da ters ters bakıyorum.

"Bu bakışı biliyorum." Everett kıkırıyor. "Bir bok bildiğin yok," diye çıkışıyorum.

"Hepimiz o yollardan geçtik, kardeşim. Kadınınzı mümkün olan en kısa sürede hamile bırakmanız *gerektiğini* anladığınız an." Elijah dikkatini tekrar bize vermeden önce Snow'a bakıyor. Adliyedeki güvenlik Pentagon'unkiyle yarışıyor ama bu, orada bulunan her erkeğin kadınına göz kulak olmasını engellemiyor.

"Neden bilmiyorsun." "Hâlâ inkâr ediyorsun."
Everett başını sallar. "Anlaşıldı."

İçimi çekiyorum ve tüm dikkatimi onlara vermeden önce elimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum. "Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum. Mia'nın yaşadığı travma ve bunun geleceğimizi nasıl sınırlayabileceği ya da sınırlamayabileceği konusunda gerçekçiyim."

Geleceği ve bizim için nelerin mümkün olabileceğini düşünmemin ikisi için de sürpriz olduğunu sanmıyorum, ancak Emerson iki elini şişmiş karnına dayayarak bize katılmadan önce ikisinin de yanıt verme şansı olmadı. Patlamaya ne kadar yakın olduğundan emin değilim ama onu her gördüğümde büyüyor gibi görünüyor.

Omzunun üzerinden Mia'ya bakıyor ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "İyi gidiyor gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Son birkaç gündür her şey yolunda. Evden çıkarken bile iyiydi. Gergindi ama iyiydi."

"Ve daha iyi beslendiğini söylemişsiniz?" "Günde bir öğün," diye onaylıyorum.

"İlk birkaç günden daha iyi." Omuz silkiyor. Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle Summer'ı hafifçe zıplatırken bakışları tekrar Mia'ya kayıyor. "Bu iyiye işaret. Bazen onun gibi travma geçirmiş kadınlar çocuklarla hiçbir şey yapmak istemezler. Travma yaşamadan önce çocuk sahibi olan kadınlar bile kendi çocuklarını reddederler, onları sevmedikleri için değil, çocuğun onlar olmadan daha iyi olacağını düşündükleri için, çünkü onlar kırılmışlardır. Mia'nın Summer'a bu şekilde yaklaşması iyileşmesi için çok olumlu bir işaret."

Nefes alıyorum ama yüzümü nötr tutmaya çalışıyorum. Henüz ilk günlerdeyiz ama şu anda her iyi işaret altın değerinde.

"Sanırım Tommy her an gelinini kaçırabilir. Mia'yı gençlik merkezine götürebilir miyim diye merak ediyordum. Bence oradan çok şey öğrenebilir."

Kesin bir hayır demek için ağzımı açtım. Henüz onu gözümün önünden ayırmamın imkanı yok, yapamam. İkimiz de hazır değiliz.

"İstersen gelebilirsin," diye eklemek için acele ediyor Emerson. "Ama işe geri dönmek zorunda kalırsan, Rayne yanında olacak ve evden her çıktığımda yanımda on sekiz güvenlik görevlisi olacak."

Everett ona, "Sen evdeyken de apartmanın etrafındalar," diye bilgi veriyor ve Rayne'in odanın öbür ucunda Storm'la konuştuğu yere doğru kafasını çeviriyor.

"Şimdi öyle mi?"

Elijah'ın gözlerine bakıyorum ve o da bana küçük bir baş selamı veriyor.
"Bu iyi bir fikir."

İçimi çekiyorum ve elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Hayatımızda ilk kez Mia'yı hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi fark ediyorum. Belki orgazm hariç, ama bu başka bir günün düşüncesi.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

MIA

Açık alanda daha çok panikleyeceğimi düşünmüştüm. Ön kapıdan dışarı adımımı atar atmaz çatı katının güvenliğini arzulayacağımı düşünmüştüm. Ama neredeyse on yıldır ilk kez kendimi gerçekten özgür hissediyorum.

Çocukken tanıdığım çocukla Tommy'nin dönüştüğü acımasız katili hâlâ bağdaştırmakta zorlanıyorum ama Clara'ya bakışları tüylerimi diken diken ediyor, onun bu bakışların diğer ucunda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum.

Emerson babasıyla birlikte işlettiği gençlik merkezine gitmemizi önerdiğinde tereddüt ettim. Zaten birkaç saattir evden dışarıdaydım ve her saniyesinden keyif almış olsam da, uzun yıllardır her gün her dakika kendi düşüncelerimle baş başa kaldığım için etrafımın sohbetle çevrili olması biraz bunaltıcıydı. Ama kafamın arkasında beni gitmeye teşvik eden bir şey var.

O yüzden evet diyorum.

Adliyeden Chicago'nun merkezine kadar olan yol çok uzun değil ama yol boyunca kıpırdanmaktan kendimi alamıyorum.

Ace elini kalçamda tutuyor, gözleriyle sokakları tarayarak ilerliyor. Arabalarla hiç bu kadar ilgilenmemiştim ama Cyrus onlara meraklıydı. Bana işkence ederken saatlerce koleksiyonundan bahsederdi. Klasik Chevy orijinal durumda görünüyor, ama tertemiz. Yumuşak deri koltuklara kaymama ilk yardım ettiğinde, üzerimde bir şekilde geride bırakacağım kırıntılar olmasından korktum. Belki de

Bu benim travmamın konuşması - algılanan bir karmaşanın beni incitmek için bahane olarak kullanıldığı tüm zamanların anısı.

Yaklaştıkça Ace daha da gerginleşiyor ve karnım rahatsız edici bir şekilde dönüyor. "Eğer biraz çalışman gerekiyorsa daireye geri dönebiliriz," diyorum ona.

Gözleri bana kayıyor, yeşil gözleri benimkilerle çarpışır çarpışmaz yumuşuyor. "Sorun o değil, Şekerim. Sadece senin evden çıkman beni geriyor."

Tereddütle elimi onunkine götürüyorum ve sıkıyorum. Temas göğsüme bir elektrik çarpması gönderiyor ve omuzlarındaki gerginliğin hafifçe yumuşamasından onun da bunu hissettiğini anlıyorum. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Ve Emerson şu anda merkezde büyük bir güvenlik gücü olduğunu söyledi."

Başını sallıyor ama arabayı yolun karşısında durdururken bir şey fark etmiş gibi görünmüyor.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi. Cadde boyunca sıralanan binalar köhne, bazıları o kadar köhne diyebilirim ki, ancak bir tanesi diğerlerinden ayrılıyor.

Tuğlalar yeni temizlenmiş, kapının üzerindeki tabela o kadar temiz ki dün asıldığına yemin edebilirim ve bağlantılı basketbol sahası sert beton yerine yumuşak zeminle donatılmış. Burası benim koruyucu ailelik yaptığım dönemdeki gibi çocuklar için bir sığınak ve kendimi içgüdüsel olarak kapı koluna uzanırken buluyorum.

Ace kalçamı sıkarak beni durduruyor ve ben de beklentiyle ona bakıyorum. "Her zaman yanımda olmanı istiyorum, tamam mı?"

Başımı salladım. "Biliyorum."

Bir nefes verir ve kendi kapısına uzanır.

Arabadan iniyorum ve üzerimdeki zümrüt rengi elbiseye bakıyorum. Aslında burada olmak için giyinmemiştim ama Emerson'ın Rayne'in siyah cipinden siyah elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla indiğini görünce rahatlıyorum.

Karşıdan karşıya geçerken bize gülümsüyor. "Ne düşünüyorsunuz? Yakın zamanda burada bir yangın için bazı tadilatlar yapmak zorunda kaldık ama yaptığımız değişiklikler büyük fark yarattı!"

"Bu inanılmaz." Beni ön kapıdan geçirip merkezin kalbi olduğunu tahmin ettiğim yere götürürken gülümsüyorum. Rahat görünümlü koltukların ve masaların üzerine serpiştirilmiş oyunların bulunduğu birkaç oturma alanı var.

Birkaç erkek çocuk yoğun bir satranç oyununa dalmış gibi görünürken, muhtemelen on iki yaşlarında olan üç kız çocuğu da bir masanın etrafında toplanmış

bir dedikodu dergisi, kendi aralarında kıkırdıyorlardı.

Deneyimlerimden biliyorum ki hayatları ancak bu kadar huzurlu olabiliyor. Evde sürekli bir koşuşturma var. Ebeveynlerinin onları sevdiği bir evde yaşıyor olsalar bile, burası onların güvenli sığınağı.

Geniş ve açık alana bakarken kendi kendime "Bu inanılmaz," dediğimi duyuyorum. Ayaklarımızın altındaki halı yepyeni, masalar ve sandalyeler aynı, ama mekân ev gibi hissettiriyor.

Emerson gururla gülümsüyor ve bu da Rayne'in genelde gergin olan yüzüne bir gülümseme yayıyor. "Burası üç kuşaktır ailemize ait. Burası benim büyüdüğüm ve Rayne ile tanıştığım yer." Rayne ona doğru eğiliyor ve Emerson da hiç tereddüt etmeden kolunu Rayne'in omuzlarına doluyor ve başının tepesine bir öpücük konduruyor.

İlk kez böyle bir yakınlığı özlemiyorum ama bunu kaldırabileceğimden emin değilim. Şimdiye kadar Ace'le yaptığımız her şey kaygısızlıkla karşılandı ama hızla yaklaştığımız bir çizgi olduğundan eminim.

Söz konusu adama bakıyorum ve onu da göğsümde hissettiğim aynı özlemle onlara bakarken yakalıyorum. Gitmek için duyduğum karşı konulmaz ihtiyaç beni bir anda vuruyor ve ciğerlerimdeki havayı emiyor. Kalması onun için adil değil. Ona istediğini asla veremeyeceğim.

Ama bir daha gitmeye çalışmayacağıma söz verdim. Kalacağıma yemin ettim.

Ve ona verdiğim sözden , en iyisi olsa bile.

Ace cebinden telefonunu çıkarıyor ve birkaç adım uzaklaşıp önündeki boş duvara bakarken aramayı cevaplamadan önce küfrediyor.

Küçük çocuklardan biri, on iki yaşlarında bir oğlan, Rayne'in yanına koşuyor ve sanki acımasız bir mafya ailesinin infazcısı değilmiş gibi onunla hararetli bir şekilde konuşmaya başlıyor, hafta sonu düzenlenen basketbol karnavalını anlatırken gözleri heyecanla parlıyor.

Emerson bana doğru adım atıyor, gözleri tatlı gösteriyi yumuşak bir gülümsemeyle izliyor. "Rayne haftada birkaç kez çocuklarla basketbol oynamak için geliyor ve onu çok seviyorlar."

"Aileleri endişelenmiyor mu?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Bazıları başlangıçta öyleydi. Açıkçası, aile hakkında söylentiler var, ancak buradaki insanların çoğu şehrin bel altı bölgelerinde çalıştı, bu yüzden bu söylentilerin doğruluk payı olduğunu biliyorlar. Ama buraya gelen çocukların çoğu uzun buradalar ve babamı ve ailemi tanıyorlar.

Kimsenin onlara zarar vermesine izin vermeyeceğimizi biliyorlar." Parlak bir gülümsemeyle bakınıyor. "Ayrıca, birçoğu yangından sonra tüm ailenin nasıl yardım ettiğini gördü. Özellikle Wynter, çocukların gidecek bir yeri olduğundan emin olmak için kapıları bir hafta sonundan fazla kapatmayı reddetti."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Ace kaşlarını çatarak bize katılınca duraksıyorum. "Gitmem gerekiyor."

"Elbette, ne zaman istersen yola çıkabiliriz." Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalışarak gülümsüyorum.

"Sen burada Rayne ile kal. Burada işiniz bittiğinde sizi daireye sağlarım."

Tartışmak için ağzımı açtım ama ben daha konuşmadan gitti, geldiğimiz yöne doğru kaybolmadan önce Rayne ile hızlıca konuşmak için durdu.

Bu da neydi böyle?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

ACE

T Düğün için hazırlandığımızda beklediğim son şey, Elijah'ın Mia'ya o kulübede zarar veren beş adamdan ikisini teslim edeceğiydi. Mia'nın iyileşmesi gerekirken onu kim kullandı?

Son sahibinden gördüğü muamele.

Sonunda onu ele geçirebildiğimde Cyrus için özel planlarım var ama o herif bir hayalet. Bırakın yerini, ülkesini bile tespit edemedik ve kadınıma yaşattığı cehennemden sonra bu dünyada yürümeye devam etmesi fikri tüylerimi diken diken ediyor.

Varoluştan silinmesi gerekiyor. Ama sadece ona çok işkence ettikten sonra.

Şehrin altındaki tünellerde sadece kas hafızamla geziniyorum. Tommy ve ben ilk kaçtığımızda, koruyucu babamızın bizim için gelebileceğini düşündüğümüzde bir süre burada yaşadık ve Tommy o zamandan beri burada geliyor, terk edilmiş dalları kendi işkence odaları olarak kullanıyor.

Uzak duvarda duran bıçak masasına ve çürümüş tuğlalara oyulmuş sandalyelere bakarak en sevdiği hücre olduğunu tahmin ettiğim yere giriyorum. İki adam sandalyelere zincirlenmiş, gözleri çıldırmış bir şekilde içeri girmemi izliyorlar.

Elijah'ın adamları bu iki pisliği birkaç saat önce aldılar ve biz düğünün tadını çıkarırken onları güveçte bıraktılar.

Burada tek düşünebildiğim onları öldürmekti. Mia'yı incittikleri gibi onları da incitmek.

Kocaman gözleri benimkilerle buluşuyor, şaşkınlıkları üzerlerinden akıyor çünkü kim olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok.

Daha da eğlenceli.

Tek kelime etmeden bandı dudaklarından yırtıyorum, vücutlarından kopardığım deriyi hiç düşünmeden.

"Sen de kimsin lan?" David Walls talep ediyor. Saçsız kafası ve yuvarlak yanakları öfkeden kırmızının koyu bir tonuna bürünmüş, koyu kahverengi gözleri bana dik dik bakıyor.

"En kötü kabusunuz desem klişe mi olur?" Kendi kendime başımı sallamadan önce düşünüyorum. "Olur. O yüzden, günahların için tövbe etmeni sağlayacak adam benim diyelim."

Rahip değilim ama kulağa hoş geliyor.

Diğer adam sessizliğini koruyor. Diğerlerinden biraz daha genç, otuzlu yaşlarının ortalarında, ama bakışlarının ardında çok tanıdık gelen bir karanlık var. Derinliklerinde ruh yok, sadece zifiri karanlık bir hiçlik. Sizin için çalışmasını isteyeceğiniz türden bir pislik, çünkü vicdanı yok, geçmeyeceği çizgi yok. Ama başka bir maaş çeki kazanmadan çok önce varoluştan silinecek.

Luke Burch hakkında pek bir şey bulamadık. On yedi yaşından beri ortalarda yok. Nereye bakacağınızı bilmiyorsanız, ki şansımıza biz biliyorduk, ondan bir iz yoktu. Dünyanın pislikleri arasında bir süre yaşadıktan sonra, bir sonraki hamlelerini tahmin etmekte çok iyi oluyorsunuz.

Everett, Kyle'ın ilan panolarına eklediği ilanlara gelen her ziyaretçiye takip ediyor. Bu pislikler Mia'ya yaptıklarından sonra kovuldular, o kadarını halledebildik ama bunun gibi adamlar patronlarını suçlamazlar. Vahşileştirdikleri kadını suçlarlar.

Dediğim gibi, tahmin edilebilir.

İdeal olan, beşinin de aynı anda burada olmasıydı. Birbirlerini suçlamalarını, alakasız ve muhtemelen yanlış bilgilerle hayatlarını kurtarmaya çalışmalarını izlemek. Tüm bu çileyi biraz daha eğlenceli hale getirebilirdi. Ama dilenciler seçici olamazlar.

"Ne istiyorsun?" David tersledi, belli ki klişemi eğlenceli bulmamıştı.

Köşedeki metal sandalyeyi sürüklüyorum -yere sabitlenmemiş tek sandalye- ve bir bacağımı sallıyorum. Kollarımı arkaya doğru katlıyorum ve

Kendimi sabitlemek için gömleğime giren soğuk metali kullanıyorum.

Öfkeli olduğumu kabul eden ilk kişi ben olacağım ve sayamayacağım kadar çok kez başımı belaya soktum, ama sakinliğimi korumam gerekiyor. Bunu çok erken bitirmek istemiyorum.

"Kyle Clark'ın siz ikinizi ve diğer üç adamı koruduğu kız hakkında ne hatırladığınızı anlatın."

bakmadan önce birkaç saniye bana baktılar. "Bu onu getirmenin ödülü hakkında mı?" David soruyor.

"O ödülü kendin için çalmana yardım edeceğimizi düşünüyorsan sen deli bir herifsin. Sürtüğün nerede olduğunu zaten biliyoruz ve onu gümüş bir tepside teslim edecek olanlar da biz olacağız." Luke nihayet konuşuyor, derin sesi alçak ve tehditkâr.

Kıkırdıyorum ve başımı yavaşça sallıyorum. "İstediğim cevapları almak için oradaki bıçakları kullanmaya başlamadan önce soruya cevap ver."

"O sadece satılmaya hazırlanan bir fahişeydi. Son sahibinden sonra berbat bir haldeydi. Onu işaretlemekten hoşlanıyordu ve Kyle'ın onun için tekrar iyi bir fiyat alabilmesi için bu işaretlerin solması için zamana ihtiyacı vardı," diyor David bana.

"Bir dolarına bile değmezdi. Cyrus'un ona yaptıklarından sonra o aptal sürtüğün acısına son verilmeliydi. Onu sattıkları paraya kesinlikle değmezdi." Luke gözlerimin içine bakıyor ve ben de bakışlarını tutuyorum. Mia hakkında böyle konuştuğunu duymak kanımı kaynatıyor ama kendimi oturmaya zorluyorum.

Ne kadar uzun kalırsam, bunun sadece bir şantaj, hedefe ilk ulaşmak için kirli bir taktik olduğuna o kadar çok inanacaklar. Onları sahte bir güvenlik sürüklemek istiyorum, böylece zamanı geldiğinde etlerini kesmek daha da tatlı olacak.

Yüzümü nötr tutmak için elimden geleni yapıyorum ama Mia'yı ima eden her kelime damarlarımda öfke dolaşmasına neden oluyor.

"Maaş gününü paylaşsak nasıl olur?" David öneriyor. "İki yerine üçe bölsek?"

Luke ortağına ters ters bakıyor ama bir kahkaha boğazımı tırmalamadan önce cevap verme fırsatı bulamıyor. Bu orospu çocuklarının neye bulaştıklarına dair en ufak bir fikirleri yok.

Ayağa kalkıp Tommy'nin işkence masasına yaklaşıyorum, lakap boğazımı tırmalıyor. Bıçaklar, çekiçler ve bir kaynak makinesiyle kaplı ahşap masa için uygun bir isim.

deli üvey kardeşimi kullanırken görmek istemeyeceğim bir sürü şey.

"Ne... ne yapıyorsun?" David kekeliyor. Zayıf halka o. Bunu sadece yaptığımız araştırmadan bile söyleyebilirdim, ama bu sadece bunu kanıtlıyor.

"Kızın adını biliyor musun?" Hangisiyle başlamak istediğimi seçerken parmaklarımı birkaç bıçağın üzerinde gezdirerek soruyorum. Büyük av bıçağının biraz çekiciliği var ama çok fazla zarar verebilir. Tommy gibi işkence sırasında amcıkları canlı tutma sanatında eğitimli değilim. Yaptığım tüm öldürmeler hızlı, ama bunu mümkün olduğunca uzatmak istiyorum. Mia'ya yaptıkları için onlara acı çektirmek istiyorum. Kefaret olarak kanlı kalplerini ona vermek ve onu her zaman güvende tutacağımı hatırlatmak istiyorum.

"Mia," diye cevap verir David hemen.

Daha küçük bir bıçak seçerken başımı sallıyorum. Bu tür şeylerde hata yapmak çok kolay, başlangıçta daha az tehditkâr bir bıçak almam daha iyi. Belki bu pisliklerin ilk birkaçından sonra bir üst seviyeye geçecek sabrım ve becerim olur ama şu anda her şey sabırla ilgili. "Onun hakkında başka ne biliyorsun?" Dönüp masaya yaslanıyorum, bıçağı parmaklarımın arasında gezdiriyorum, yapmam gereken şeyi yapacağından emin olmak için keskinliğini test ediyorum.

Bu kadar keskin olmasına şaşırمامalıyım. Tommy öldürmeyi ve işkenceyi çok ciddiye alıyor.

"O sadece bir sürtüktü," diye söze girdi Luke. "Fabrika'ya genç yaşta girdi. Cyrus onu oyunları için almadan önce ondan sıkılan bazı zengin piçlere satıldı. Lombardi'ye gittiğinde, sadece kullanılmaya ve istismar edilmeye uygun beyinsiz bir fahişeden başka bir şey değildi."

Ağzından çıkan her kelime bir öncekinden daha iğrenç olmasına rağmen bir kıkırdama boğazımı tırmalıyor.

Önce o ölüyor. Ve acı çekerek.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

MIA

T Liseden beri kendimi en normal hissettiğim an olabilir.

Bu çocuklar beni tanımıyor. Neler yaşadığımı bilmiyorlar. Tek bildikleri yeni bir yüz olduğum ve her biri umutsuzca benimle ortak bir şey bulmaya çalışıyorlar.

Sanırım on yaşlarında, siyah saçlı ve koyu renk gözlü bir oğlan çocuğu bana geniş *Pokémon* kart koleksiyonunu gösterip en sevdiklerini işaret ederken, aynı yaşlarda, düzgün örgülü ve ışıltılı mavi gözlü bir kız çocuğu da bana oyuncak bebeğinden bahsediyor.

Bu ikisi beni yakalamadan önce, onlu yaşlarının başındaki üç oğlan Rayne'in hazırlanmalarına yardım ettiği basketbol müsabakasını anlatıyordu ve ondan önce de sekiz yaşından büyük olmayan küçük bir kız bana ilk aşkını anlattı.

Çocuklara hiç ilgi duymadım, hatta bir çocukken bile, ama bu duvarların dışındaki hayatlarının hiç de öyle olmadığını bilsem bile, onlarda çok masum bir şey var.

Odanın diğer tarafındaki iki oğlan yüksek sesle bağırarak dikkatimi kızın bana uzattığı bebekten çekiyorlar. Kaşlarım birbirine çarpıyor ama bağırışları midemi düğümlemiyor. Belki de benim için bir tehdit olmadıklarını bildiğim içindir.

Emerson ve Rayne hızla odanın diğer tarafına geçiyor, ikisi de bu patlamadan görünürde rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Sanırım burası onların güvenli alanı ve

Muhtemelen duygularını, hatta olumsuz olanları bile dışa vurabilecekleri tek yer.

Bir el omzuma dokunuyor ve irkiliyorum, muhtemelen on altı yaşlarında, benden büyük bir çocuğa bakıyorum. Çikolata kahvesi bukleleri dağınık ve koyu kahverengi gözlerinde neredeyse hiç duygu yok. Başından çok kötü şeyler geçtiğini anlamam için bana anlatmasına gerek yok. Geçmişinde travma olan insanlarla bir mil öteden tanıyacak kadar yüz yüze geldim.

Bana bir kâğıt uzattı, Emerson ve Rayne'in dikkatlerinin hâlâ dağınık olduğundan emin olmak için bakışlarını yukarı kaldırdı ve "Bir adam bunu sana vermemi istedi" dedi.

Elimdeki zarfa bakıyorum ama çocuğa soru sormak için başımı kaldırdığımda gitmişti.

Gözlerim tekrar zarfa takıldığında, midem rahatsız edici bir şekilde dönüyor. Bu planlanmış mıydı? Rayne ve Emerson'ın bunu bana ulaştıracak kadar uzun bir süre uzaklaşmalarını sağlamak için yapılan bir dikkat dağıtma mı? Parmaklarımın arasındaki kâğıt tüylerimi diken diken ediyor ama merakım beni yeniyor ve kartı çıkarıp atıyorum, dağınık karalama safrayı yüzeye daha da yaklaştırıyor.

SEN her ZAMAN BENİMSİN ve bana GİREN HERKES ÖLÜR.

BUNU seninle PAYLAŞABİLİR MİYİM?

Kimin sorumlu olduğunu bilmek için el yazısını tanımama gerek yok, sadece neden bu kadar önemseydiğini anlayamıyorum. Ben onun için başka bir maaş gününden başka bir şey değildim, öyleyse neden bu kadar çaba harcadı?

Önümdeki kelimelere o kadar dalmışım ki üzerimde beliren devasa varlığı fark etmiyorum ve fark ettiğimde Rayne'in karanlık gözleri çoktan notun üzerinde gezinmiş oluyor.

"Bu da nereden çıktı?" diye soruyor, ses tonundaki sertlik istemsizce irkilmeme neden oluyor. Beni ürküttüğü için dehşete düşmüş bir halde gözleri büyüdü. "Özür dilerim Mia. Böyle olmasını istememiştım."

Nefesimi bırakıyorum, beni boğmakla tehdit eden paniği umutsuzca yutmaya çalışıyorum. "Bir çocuk," diye fısıldıyorum. "Bana uzattı ve bir adamın ona bunu bana vermesini söylediğini söyledi."

Bakışlarını odanın içinde gezdirerek muhtemelen artık pusuda olmayan bir tehlike arıyor. "Gitmeliyiz."

Ben itiraz edemedim karısına doğru yola koyuluyor, ona yaklaşırken omuzlarındaki gerginlik açıkça belli oluyor, ancak kolu onu koruyucu bir şekilde sardığında hafifliyor. Ona sessizce bir şeyler söylüyor ve bakışları bana kayıyor, endişeyle kaşlarını çatıyor. İnsanların beni önemsemesi garip, özellikle de onlara sunacak hiçbir şeyim yokken.

Chicago'ya döndüğümünden beri tek yaptığım etrafımdaki herkese acı çektirmek oldu.

Emerson odayı hızla geçiyor, ona kendi kişisel kurtarıcılarımış gibi bakan çocuklar için endişesinin çok belirgin olmasına izin vermemeye dikkat ediyor. Muhtemelen birçoğı için öyledir.

Menzile girer girmez "İyi misin?" diye soruyor.

Notu elimden dikkatlice alıp içeriğini okurken başımı sallıyorum.

"Hadi seni eve götürelim." Omzuma rahatlatıcı bir el koyuyor ama hissedemeyecek kadar uyumuş durumdağım.

Burada kalamam. Bana yardım etmekten başka bir şey yapmayan insanlar benim yüzümden tehlikedeğken olmaz. Ama gidecek başka yerim yok.

Hiçbir yere, ama Kyle'a geri dön.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ACE

T ilk kesim her zaman en tatmin edici olanıdır.

Tommy bana bunu söylerdi ve ben de bunun onun çılgın düşüncelerinden biri olduğunu düşünürdüm, ama haklıydı. Elime ilk kez bir bıçak alıp birinin etini kestiğimde bunu anlamıştım ve şimdi bıçağı Luke'un ön kolunun üzerinde kaydırırken bunu hatırlıyorum, herhangi bir yerini kesmemeye dikkat ederek

Damarlar.

Kendine rağmen çılgılık atıyor. Mia ona durması için yalvardığında muhtemelen gülen büyük kötü adam, kendi acısını yutamıyor ve bu dudaklarıma bir gülümseme getiriyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağıyor. "Sen yemişsin."

Başımı sallıyorum, geri çekilip yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum. "Eğer deli olduğumu düşünüyorsan, bir de kardeşimle tanışmalısın."

"Lütfen." David'in gözleri ortağının kolundan fışkıran kanla kilitlenir. "Lütfen bunu bana yapma. Sana yardım edeceğim. Ben sana yardım ederim, sen de parayı alırsın."

Başım bir kahkahayla geriye düşüyor, ses tünellerde yankılanıyor. Henüz çözemedi ama çözecek. Hâlâ bunun parayla ilgili olduğunu sanıyor. Kalbimi tutan, göğsümdeki soğuk, ölü organın bunca zaman sonra hala atmasının nedeni olan kadını incittiğinin farkında değil.

Dikkatimi tekrar Luke'a veriyorum ve diğer kolundaki kesiğı yansıtırım, bıçak etinde kayarken çıkardığı çılgınlığın tadını çıkarıyorum. Hay sikeyim. Tommy'nin bu boku neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum.

Ellerimi kan kaplıyor ve o pislüğün tişörtünü kullanarak kanı silmeden önce tenindeki kıpkırmızı renge bakıyorum. Bu pislüğün herhangi bir hastalığı olup olmadığını kim bilebilir?

Bu düşünce beni yeni bir öfke dalgasına sürükledi. Muhtemelen koruma kullanmamıştır. Mia'ya her şeyi vermiş olabilir. Kan tahlilinin temiz çıkması bir mucize, görünürde hiçbir cinsel yolla bulaşan hastalık yok ama eminim Mia'yı zorla aldığı anda temiz olduğunu bilmiyordu.

Öfkemi bastırıyorum. Bunun bitmesine henüz hazır değilim.

"İşi almayacağız. Biz çekip gideriz, siz de alırsınız," diyerek pazarlığa devam ediyor David.

"İşi alan herkesi öldüremezsin. Kyle fahişeyi geri almak için çıldırıyor," diye tükürüyor Luke.

"İzle beni." Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve çıldırmış gibi göründüğümü anlamak için aynaya bakmama gerek yok. Bunu içimin derinliklerinde hissediyorum.

Bıçağı elinin üzerinde gezdirirken gözlerini benden , onu kesecek kadar baskı uygulamıyor ama parmaklarını keseceğim korkusuyla hareketsiz kaldığından emin oluyor. Tek umudu, bugün onun pis kışından çıkaracağımın bu kadar olması.

Avucunu ters çeviriyorum, bileklerindeki ipler ne kadar sıkı olsa da onu kabaca pozisyona getiriyorum. Bağların bıraktığı kızgın kırmızı izler bana hastalıklı bir tatmin duygusu veriyor.

Bıçağı avucuna bastırıp parmaklarına doğru kesiyorum. Her parmağını dikkatlice keserken attığı çığlıklar beni daha da cesaretlendiriyor.

Çığlıkların senfonisi, Mia'nın canını yaktıkları için bu adamları lime lime etmek isteyen yanıma yatıştırıyor.

Kalçalarımın yaslanıp yaptığım işi hayranlıkla izliyorum. Kelime oyunu yapıyorum. Kolundan aşağı şiddetli bir kırmızı ve gözleriyle karşılaştığımda arzuladığım duyguyu görüyorum.

Korku.

Bu pisliklerin son nefeslerini verirken dehşete düşmelerini istiyorum.

Lanet olası sefil hayatlarında bir saniye bile huzur görmelerini istemiyorum.

"Sen hastasın koyayım," diye hırlıyor Luke ama ben başlamadan önceki kabadayılığından eser yok. Bayılacak kadar kan kaybetmedi ama bu onu zayıflatmaya başlayacak ve mücadelesinin bir kısmını elinden alacak.

Başımı sallıyorum, dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Peki Mia'ya yaptığın şey değil miydi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

David bir an için beni izliyor ve anlıyor. "Bunu bizi onu geri getirme yarışından uzaklaştırmak için yapmıyorsun..."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır, bunu yapıyorum çünkü kadınıma yaptığın şey yüzünden yavaş ve acı dolu bir ölümü hak ediyorsun."

Bıçağı David'in eline saplıyorum, kapıdan girdiğimden beri ona ilk kez dokunuyorum ve çığlıkları o kadar tatlı ki zar zor başa çıkabiliyorum.

Üç saat ve bir sürü kandan sonra, Mia bana o pisliklerin ona ne yaptığını anlattığından beri hiç olmadığım kadar rahatlamış bir şekilde çatı katına geri dönüyorum. Hâlâ öldürmem gereken uzun bir liste var ama birkaçının üstünü çizmek çok iyi hissettiriyor.

Mia'nın beni kanlar içinde görmesi riskini almak istemediğimden, düş almak ve üstümü değiştirmek için daireme uğradım. Yaşadığı onca şey göz önüne alındığında, bununla iyi başa çıkabileceğini sanmıyorum.

Asansörden dışarı adımımı atar atmaz atmosferde bir gariplik olduğunu hissediyorum. Aceleyle açık alana giriyorum ve Emerson'ı kanepede oturmuş, Mia'nın başını kucığına almış, parmaklarını rahatlatıcı bir şekilde saçlarında gezdirirken görüyorum.

Rayne balkonda, telefonuna bir şeyler bağıyor. Ne oldu lan?

Emerson'a doğru bir adım atıyorum ama beni gördüğünde başını yavaşça sallıyor ve kocasına doğru başını sallıyor. Mia uyuyor, küçük inilti odayı dolduruyor ve tüm bedenim ona gitmem, onu Emerson'ın kollarından çekip almam ve onu üzen her neyse ondan korumam için haykırıyor ama bunun yerine balkona çıkıp kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

"Geri dönme zamanın gelmişti," diye .

"Ne oldu lan?"

Telefonunu cebine soktu ve aramayı bitirmeden önce konuşmasını bitirdiğinden bile emin değilim. "Gençlik merkezinde bir şey oldu."

Daireye dönüp bakıyorum, Mia'yı görüşüm kanepesyle engelleniyor ama yaralı olsaydı mutlaka biri beni arardı, değil mi?

"O iyi," diye beni temin ediyor. "Emerson ve benim dikkatimiz dağılmışken bir çocuğa bunu Mia'ya teslim etmesi söylenmiş."

Bana uzatıyor ve ben de kelimeleri tekrar tekrar tarıyorum, midem bulanıyor. "Yine gitmeye çalışacak," diye fısıldıyorum.

Rayne başını sallıyor. "Everett güvenlik kayıtlarını inceliyor, çocuğun zarfı ne zaman aldığını bulmaya çalışıyor ama şu ana kadar bir şey bulamadı."

Başka biri olsaydı, boktan bir iş yaptıklarını düşünürdüm, ama Everett şehirde, hatta belki de lanet olası ülkede, kendi becerime rakip olan tek kişi, bu yüzden durumun böyle olmadığını biliyorum. Yine de ellerim kendimi aramak, merkezin bir mil çevresindeki her kameraya girmek, saatler ve saatler süren görüntüleri taramak için seğiriyor. Ve normalde, yapacağım şey tam olarak buydu. Günlerce olmasa bile saatlerce araştırırdım ama bu başka önceliklerim olmadan önceydi.

Bakışlarım Emerson'ın başının sadece üst kısmının kanepenin arkasından görüldüğü daireye geri dönüyor. "Beni aramalıydın."

Rayne başını sallar. "Yapmak istedim. Ama Mia yapmamamı istedi. Onun için zaten çok şey yaptığını ve seni işinden alıkoymak istemediğini söyledi."

Alay ediyorum. Keşke bilseydi.

"Ona ne yaptığını söyleyip söylemeyeceğini bilmiyordum, o yüzden istediğini yaptım."

"Onu eve getirdiğin için teşekkürler, dostum." Sessizce daireye giriyorum ve hemen Mia'nın bana küçük bir gülümseme veren Emerson'la kıvrıldığı yere doğru ilerliyorum.

Mia'nın altından dikkatlice çekildi ve ben de onun yerine geçtim, onu tekrar kollarıma aldığımda kendimi hemen rahatlamış hissettim.

Rayne çıkarken notu yanımdaki minderin üzerine bırakıyor ve gözlerim sayfanın üzerinde gezinir gezinmez midem yine bulanıyor.

Kyle ona yaklaşamayabilir ama böyle devam ederse kız onun tuzağına düşecek ve ben bunun olmasına izin veremem.

Mia benden kaçabileceğini sanıyorsa, kovalamacayı ne kadar sevdiğimi çabucak öğrenecektir.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

MIA

R Parmaklarım saçlarımda geziniyor, her bir dokunuş bir öncekinden daha sakinleştirici.

Kendime gelmeye başladığım anda, yastık olarak kullandığımın artık Emerson değil, Ace olduğunu anladım. Onun parfümü etrafımı sarıyor ve zihnimde dolaşan endişenin bir kısmını yatıştırıyor.

O her zaman benim güvenli yerim oldu. Benim evim.

Acı göğsümde dolaşıyor, onu geri kazandıktan sonra tekrar kaybetme düşüncesi nefesimi kesiyor. Yıllarımı tekrar birlikte olacağımız günün hayalini kurarak geçirdim. Bazı günler, tek yapmak istediğim vazgeçmek olduğunda, onun anısı beni ayakta tuttu. Nasıl bırakıp gidebilirim ki?

Ama başka seçeneğim yok. Bana çok şey vermiş olan insanların benim yüzümden incinmesine izin veremem.

"Uyanık mısın, şekerim?" Ace gürlüyor, sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Gözlerimi açtığımda daire karanlıktı. Ne zamandır karanlıkta oturuyor?

Uzun süredir bu pozisyonda yatıyormuşum izlenimi veren ağrıyan kaslarımı esnetiyorum. "Özür dilerim. Burada benimle oturmak zorunda değildin."

Gözlerini bir an bile kapatırsa yok olacağımdan korkuyormuş gibi gözleri yüzüme yapışık bir şekilde parmaklarını yanağımdan aşağıya fırçalıyor. Öyle mi?

Gitmeyi planladığımı biliyor mu?

Hayır. Daha birkaç gün önce ona verdiğim sözü tutmayacağımı bilemez.

"Neden Rayne'in beni aramasına izin vermedin şekerim?" "Çalışıyordun."

Bir nefes veriyor ve onu bu kadar iyi tanımasaydım, vücudunun bana dokunan kısımlarındaki gerginliği ne kadar zor tutmaya çalıştığını kaçırabilirdim. Gözlerinin içine bakmak zorunda kalana kadar parmakları nazikçe çenemin etrafını sarıyor. "Benim için senden daha önemli bir şey yok Mia. Seni gülümsetmek için lanet kalbimi göğsümden söküp atmamı isteseydin, bunu yapardım. Ne yaptığım umurumda bile değil. Lanet olası ölüm yatağında yatıyor olsam da umurumda değil, bana ihtiyacın olursa orada olacağım."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. Buna ne demem gerekiyor?

Nasırlı parmakları yanağında geziniyor ve ben bu hissi hafızama kazıyorum. O yıllar boyunca beni sürükleyen tek şey birlikte geçirdiğimiz zamanlardı. Buna tekrar ihtiyacım olacak çünkü bu sefer kaderime teslim edildiğimde geri dönme şansım olmayacak. Clara ve beni aynı yerde bulan kaderin bir cilvesi olmasaydı, ilk sefer asla gerçekleşmeyecekti.

"Seni güvende tutacağım, Mia. Seni tekrar almasına izin vermeyeceğim."

Gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Seçimi onun elinden alacakken gözlerinin içine ona inandığımı söyleyemem.

"Yatmaya gidebilirim," diye fısıldadım. "Geç oldu."

İç geçiriyor ve başının kanepenin arkasına çarptığını duyuyorum. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Aç değilim." Açım ama bunu bilmesini istemiyorum. Arada bir yemek yemeye geri döneceksem, vücudumu yeniden eğitmem gerekiyor. Daha fazla yemek güzeldi ve geçen hafta yıllardır olmadığı kadar enerjiktim ama Kyle beni bu şekilde beslemeyecek ve bir sonraki sahibimin de beslemeyeceği kesin. Bizi satın almak için yeterince para harcıyorlar, bizim bakımımız onların öncelik listesinin en altında yer alıyor.

Ace cevap vermeyi düşünmeden koltuktan kayıyorum ve dikkatlice ayağa kalkıyorum. Daha fazla yemek yiyebilirim ve doktor bana demir infüzyonu yapmak için geldi.

Birkaç gün önce, ama güçlü olmaktan çok uzağım ve çok hızlı kalkmak beni her zaman kığımın üstüne koyacak.

Yıldızlar görüşümde dans ediyor ama ayakta kalmayı başarıyorum, Ace'in bende ki değışikliğı fark etmemesi için elbisemi düzeltiyorum.

Gözleriyle tekrar karşılaştığımda hayal kırıklığına uğramıştı ama tek istediğinin bu olduğunu bilmeme rağmen itiraz etmiyordu. Ace baskın bir adamdır. Çocukken de öyleydi, her zaman kararları o verirdi, bana söylendiğinde söylediğimi yaptığımdan emin olurdu ve son sekiz yılda pek bir şeyin değıştiğini sanmıyorum ama bunu benim yanımda saklıyor.

"İyi geceler," diyorum üst kata koşmadan önce.

Ama başımı yastığa koyduğumda uyku gelmiyor, bunun yerine pişmanlık beni canlı canlı yiyor, zar zor nefes alana kadar varlığını kemiriyor.

Eğer Kyle önce beni öldürmezse, kendi suçluluk duygum beni canlı canlı yiyecek.

Sessizlik çıldırtıcı.

Tüm çabalarım a rağmen seslere -insanlara, kahkahalara, müzik ve televizyon gibi temel konforlara- yeniden alıştım. Ama saatlerdir tavana bakıp uyumayı diliyordum ve Ace'in alt katta bilgisayar başında olduğunu duyduğumda bu daha kolaydı, klavyenin hafif tıkırtısı bana garip bir rahatlık hissi veriyordu. Ama kısa bir süre önce yattı ve o zamandan beri benden ve düşüncelerimden başka bir şey yok.

Yumuşak çarşaf ları bacaklarımdan tekmeleyip yataktan çıkıyorum. Belki biraz suya ihtiyacım vardır ve sonra biraz dinlenebilirim.

Koridora çıkıyorum, merdivenlere doğru ilerlerken çıplak ayaklarım parke zemine çarpıyor. Koridorun ilerisinde bir ışığın zayıf parıltısı dikkatimi mutfaktan uzaklaştırıyor ve ben daha bilinçli bir karar vermeden Ace'in odasına doğru ilerliyorum. Lombardi'yle birlikteyken bir dereceye kadar sahip olsam da, dairede serbestçe dolaşmak bana hâlâ garip geliyor. Ama muhtemelen buna henüz tam olarak alışmamış olmam iyi bir şey. Her şey gittiğinde özleyeceğim bir şey daha azalacak.

Hafif aralık kapıdan birkaç adım ötede bir inilti beni olduğum yerde durduruyor. İleri doğru bir adım atmadan önce birkaç saniye dinliyorum. Muhtemelen Ace uykusunda sesler çıkarıyordu. Onun için ışığı kapatıp kendime bir içki alacağım ve yatağıma döneceğim.

Neredeyse kapının eşğine gelmişim ki mırıldanılan bir küfür başka bir iniltiye eşlik ediyor ve hafif bir tokat sesi kulaklarımı dolduruyor. O da ne...

Kendime bu soruyu sorma fırsatı bulamıyorum çünkü bir dakika sonra bir inilti daha geliyor. Benim ismim. Tutku ve ihtiyaç dolu bir ses ve ne yaptığını anlıyorum.

Beni düşünerek kendini tatmin ediyor.

Özel bir anı bölmek istemediğim için bir adım geri çekiliyorum ama bir sonraki inilti beni bir mıknatıs gibi kapıya doğru çekiyor. Gördüklerimden sonra bir daha seks hakkında düşünmek istememeliyim ama tabii ki Ace bana tüm kuralları çiğnetiyor. Hep öyle yapmıştır.

Boşluktan odanın sadece bir kısmını görebilene kadar yaklaşıyorum. Ace yatağın ortasında yatıyor, eli sertleşmiş sikinin üzerinde yavaşça hareket ediyor. Lanet olsun, kocaman. Avuç içi sertliğinde aşağı yukarı kayıyor, kontrollü hareketlerle uzunluğundan aşağıya doğru sürüklemekten önce ucunda precum topluyor.

Karnımda bir ağrı birikiyor, içim alışılmadık bir şekilde zonkluyor. Hiç gerçekten seks istedim mi? Yoksa her zaman bana zorla mı yaptırıldı? Bu soru bir kova buzlu su gibi, ama yine de gözlerimi önümdeki sahneden ayıramıyorum. Tanrım, bu erotik.

Kendilerini okşayan pek çok erkek gördüm, genellikle bana ya da diğer kızlardan birine asılmadan hemen önce, ama bu farklı.

Bu sanat.

Hareketleri zarif, damarları ön kolundan çıkarken ve başı mutluluk içinde yastıklara yaslanırken bile, bu şimdiye kadar tanık olduğum en güzel şey.

"Mia, kahretsin," diye inliyor. Dudaklarındaki adım bir dua, ama onun kurtuluşu olamam. Ona getirebileceğim tek şey lanet olacakken olmaz.

Kalçalarımı birbirine sürtüyorum, sürtünme ihtiyacı tüm nedenlere rağmen görmezden gelemeyeceğim kadar fazla. Kırıldım. Mahvoldum. Onlara sunmadığım şeyi alan tüm erkekler yüzünden mahvoldum.

Yine de Ace'in kendini okşadığını görmek içimde bir ateş yakıyor, alevleri izlemek ve tenimi yaladıklarını hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

Bir erkeğin dokunuşunu bir kez olsun kabul edebileceğim ve geçmişimdeki şeytanları görmeyeceğim anlamına geliyorsa yanmak istiyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

ACE

I sahanlıkta onun yumuşak ayak seslerini duyduğumda durmalıyım. Odama doğru ilerlerken çıkardığı ses o kadar sessizdi ki çoğu kişi bu sesi hayal ettiğini düşünürdü ama ben öyle değildim. Yıllardır yalnız yaşıyorum ve Sessizlik benim evim.

Duymaya alışık olduğum tek ses parmaklarımın altındaki tuşların tıkırtısı, bilgisayarlarımın yumuşak vızıltısı ve polisler yaşadığım bölgede polislik yapmaya karar verdiğinde ara sıra çalan siren sesi. Bunun dışındaki her ses yabancıdır ve bu nedenle ne kadar sessiz olsun bangır bangır da çalabilir. Bu yüzden kızım odasından dışarı adımını atar atmaz, attığı her adımı duydum. Kapının eşiğindeyken keskin nefes alışını, ne yaptığını gördüğünde onu benden saklayan karanlığı duydum. Her tarafıma boşaldığımda sessiz geri çekilişini duydum. Kalın sperm ipleri karnımı ve elimi kaplamıştı, onun izlediğini ve korkmadığını bilmek orgazmımı daha iyi hale getirmişti.

Kapı aralığında ilk durduğunda nefesimi tuttum, ters yöne doğru kaçacağını düşündüm. Bunu yapmak için her türlü hakkı vardı ve onu suçlamazdım. Ama gösteri için kaldı. Adını mırıldandığımı duydu. Serbest kalmaya yaklaştıkça sikimi daha sert ve daha sert boğmamı izledi ve dudaklarımda onun adıyla gelen orgazmım boyunca kaldı.

Ve ben bitirdiğimde koşmadı, sessizce odasına geri döndü ve kapı kapanmadı.

Uzun dakikalar boyunca öylece kaldım, bir kolumu yüzüme attım ve diğer kolum hâlâ karnımın üzerinde dölümle kaplıydı. Hay sikeyim. Daha önce hiç böyle boşalmamıştım. Yıldızlar hala görüşümde dans ediyor ve beni tamamen hareketsiz bırakıyor.

Gidip onu kontrol etmeliyim, gördüklerinden sonra iyi olduğundan emin , ama onu rahat . Yaşadığı onca şeyden sonra, ihtiyacı olan son şey benim onu konularda zorlamam. Şu andan itibaren sadece ben ve elim olursak, o her şey için yanında olduğu sürece sorun olmaz.

Yıllardır uyumadığım kadar iyi uyuyorum. Yıllar boyunca düşünmek istediğimden çok daha fazla kez kendimi çekiştirdiğim ve yine de bok gibi uyuduğum için bu çok saçma.

Ama belki de Mia'nın beni gördüğünü bilmek bedenimin öyle derin bir uykuya dalmasını sağladı ki, eminim bir kasırganın içinde bile uyuyabilirdim.

Bir eşofman altı ve standart siyah tişörtümü giyip yalınayak aşağıya iniyorum. seviyorum. Herkese itiraf etmek istediğimden çok daha fazla. Yıllarca boktan dairemde yaşadım ve ihtiyacım olan her şeye sahip olsa da yine de boktan bir yerdi. Ondan önce yaşadığım her yer neredeyse onun kadar berbattı, bu yüzden bu çatı katı kaldığım diğer her yerden bir dünya uzakta.

Acaba Snow burayı bana satar mı?

Para sıkıntısı çekmiyorum. Son on yılda sadece yaşamak için para harcadığım, arabam dışında hiçbir şeye para harcamadığım için hesabım tıka basa dolu.

Onu bir dahaki görüşümde sormam gerekecek.

Genellikle sabah aşağıya indiğimde Mia hâlâ uyuyor ya da en azından uyuyormuş gibi yapıyor olurdu ama yemek masasında oturduğunu ve önünde bir fincan kahveyle uyukladığını fark ettiğimde olduğum yerde kalakaldım.

Çok güzel görünüyor. Saçları hâlâ yastıktan dolayı dağınık, üzerindeki uyku tişörtü çarşafların arasında geçirdiği bir geceden dolayı kırıışmış ve yastık kılıfının belli belirsiz izleri hâlâ yanağına kazınmış. Hay sikeyim.

Mia beni çok geç duyuyor, ben ona yaklaşırken başını kaldırıp bakışlarımı karşılıyor ve yanaklarına derin bir kızarıklık yayılıyor.

Dudaklarıma yapışan sırtıtmayı bastırmak için uğraşmıyorum, bu sadece geriye gitmek olurdu ve şu anda istediğim son şey bu. "Günaydın,

şeker."

"Günaydın," diye mırıldanıyor ve gözlerini kaçırmak için kahvesinden bir yudum alıyor.

"İyi uyudun mu?" Mutfağa gidip kendi kahvemi doldururken bir yandan da gözlerimi ondan ayırmıyorum. Son birkaç gündür aramızda bir şeyler değişti ve bunu hisseden tek kişi kesinlikle ben değilim.

"Pek sayılmaz." Esniyor. Yakından bakınca gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyorum ama onu ilk kurtardığımızdaki o perili bakış yok. Dün gece onu uyanık tutan kâbuslar değildi.

Kendini beğenmiş sırtışımı uzak tutmak için yanağımın içini ısıırıyorum. "Harika uyudum. Muhtemelen yıllardır en sağlam uykumu aldım."

Bana bakıyor, gözleri bulduğu için çok mutlu olduğum bir şeyi arıyor, ama tam bana sesleneceğini düşündüğüm anda kendini masadan kaldırıyor. "Ben duş almaya gidiyorum."

Tezgâha yaslanıp geri çekilişini izliyorum. Üzerindeki uyku tişörtü kalçalarının üstünü zar zor örtüyor, yumuşak pamuklu tişörtün altından diri poposu görünüyor. Kahretsin, çok güzel.

Acı kahvemden bir yudum alıyorum. Hiç krema ya da şeker kullanmadım, her iki lüksü de tüm başarısızlıklarımın sonu kendime vermeyi reddettim. Şimdi onları her zaman ekleyebilirim, ama acıya alıştım ve onda teselli buluyorum.

Şu anda yapabileceğim birkaç şey var.

Burada kahvemi yudumlayıp işe başlayabilirim, yapacak işim az değil ve müşterilerim gerçekten sabırsızlanmaya başladı.

Üst kata çıkıp dün geceki kişisel bakım seansımı hatırlayarak kendini tatmin edip etmediğini dinleyebilirim.

İşte bu noktada başka seçenekler var. Onun güzel inlemelerini dinlemek benim için yeterli olurdu. Ama göze göz demek ne demek? O beni izledi, ben de onu izleyebildim.

Bu düşünce, henüz bir karar vermeden elimdeki dumanı tüten kafeini lavaboya atmama ve merdivenlere doğru adım atmama neden oluyor. Kızımın dün gece gördüklerinden ne kadar keyif aldığını bilmek istiyorum.

Gösterinin bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için adımlarımı ikişer ikişer atıyorum.

Merdivenleri çıkar çıkmaz akan suyun sesi kulaklarıma çarpıyor ve kapısını çalmaya zahmet etmeden içeri dalıyorum. Banyonun kapısı hafif aralık ve bir parçasının bilinçaltında, tıpkı dün gece bana yaptığı gibi onu izlemem için kapıyı açık bırakıp bırakmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bazıları hüsnükuruntu diyebilir.

Kapıya doğru adım atıyorum, kızımın kendini boşalttığını görme düşüncesi sikimi lanet olası bir kayadan daha sert hale getirirken beklentim artıyor. Tanrım. Mia beni her zaman düğümlere bağlamıştı, ama şimdi daha da kötü. Çok daha kötü.

Lüks banyodan buhar dalgaları yükseliyor. Mermer fayanslar ve ahşap parçalar dairenin geri kalanıyla uyumlu, bir tarafta büyük bir küvet ve arka duvarda geniş bir duş var. Cam hafifçe buğulanmıştı ama Mia'nın çerçevesi diğer tarafta hâlâ görülebiliyordu, başını duvara yaslamıştı ve parmakları bacaklarının arasında yavaşça hareket ediyordu.

Sikeyim. Ben.

Neredeyse sikime dokunmayı bile düşünmeden boşalıyordum. Tanrım, kız arkadaşımın kendine dokunması kadar erotik bir şey görmemiştim, beni düşündüğünü *bildiğim* için daha da iyi oldu.

Gizliliğimi bozmakla tehdit eden iniltiyi bastırmak için yanağımın içini ısıyorum ve eşofmanımın içinden sertleşen boyumu sıkıyorum.

Serbest eli vücudunda aşağı doğru ilerliyor, göğüslerinde duruyor ve boğazından yumuşak bir inilti çıkarıyor. Su vücudundan aşağı akıyor ve ben her şeyden çok aramızda cam olmamasını diliyorum. Keşke her ifadesini görebilseydim, duşun altında her iniltisini duyabilseydim, kendi dokunuşunun altında nasıl parçalandığını izleyebilseydim.

O muhteşem. Her dokunuşu, her sesi, yaptığı her hareket bir sanat eseri gibi.

Ta ki kızgın bir of çekip suyu kapatana kadar. Az önce ne oldu öyle?

BÖLÜM YIRMI YEDİ

MIA

I bu kadar sinirli olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Ama yine de, şu anda olduğu gibi bastırılmış gerginliği boşaltmak için hiç çaresiz kaldığımdan emin değilim.

Dün gece saatlerce kendimi boşaltmaya çalıştım. Çok uğraştım. Aklıma gelen her şeyi yaptım, porno izlemeye kadar. Ama hiçbir şey işe yaramadı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir türlü boşalamıyordum ve her boşaldığımda bir öncekinden daha sinir bozucu oluyordu.

Ace bu sabah merdivenlerden indiğinde, hayatının en iyi uykusundan sonra onu izlediğim orgazm yüzünden gözleri parlıyordu.

Gelmem gerek.

Serbest kalmaya ihtiyacım var.

Ve onu alacağım.

Etrafıma dökülen ılık su, ağrıyan kaslarımı yatıştırıyor ve ayaklarımın altındaki fayanslara çarpan damlacıkların ritmik sesi bana sık sık özlemini çektiğim bir sakinlik hissi veriyor.

Ama serbest bırakma asla gelmez.

Ve geçen her saniye bir daha sinir bozucu. Suyu kapatıyorum

ve alnımı serin fayanslara bastırıyorum.

Bozuk olduğumu hep biliyordum. Kendimi boşaltmak gibi basit bir şeyi yapamamam sürpriz olmamalı. Kaderimde zevk almak yok, başkasının eliyle değil ve görünüşe göre kendi elimle de değil.

Boğazımdan bir hıçkırık yükseliyor ve onu saklamaya çalışmıyorum. Etrafta beni duyacak kimse yok. Sadece Ace alt katta çalışıyor. Yıllarca acımı maskeleyerek, kendimi ağlamamaya, duygularımı göstermemeye, etrafımdaki erkeklere gerçekten ne kadar göstermemeye zorlayarak geçirdim. Ama en azından bir süreliğine, her şeyi hissetmeme izin verdim.

Sıcak gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor, olabileceğim her şeyin yasını tutuyorum. Hemşire olmayı, insanlara yardım etmeyi hayal eden küçük kız. Ev hayatının ne kadar kötü olduğuna rağmen çok çalışan genç kız. Her şeyi elinden alınan on altı yaşındaki kız. İstemediğim ve hak etmediğim bir hayattan yıllar sonra milyonlarca parçaya bölünmüş bir kadın oldum.

Bir kez olsun her şeyi hissetmek için kendime izin veriyorum ve her duygu bir öncekinden daha fazla ruhumu mahvediyor, ta ki boğazımı zorlayan hıçkırıklardan nefes alamaz hale gelene kadar.

Kollar beni sarıyor ve sert bir bedene doğru geri çekiliyorum. Ace, " yok şekerim," diye fısıldıyor, dudakları boynumun sütununa doğru mırıldanıyor.

Dokunuşu beni ürkütmeli. Özellikle de içeri girdiğini duymadığım ve ne kadar zamandır beni izlediğini bilmediğim için. Ama her zaman olduğu gibi, dokunuşu beni sakinleştiriyor, normalde gömdüğüm hayal kırıklığını hissetmeme ve bırakmama izin veriyor.

Çıplak tenimdeki sert elleri kalbimin hızlanmasına neden oluyor, beni hayatta tutan organım göğsümde o kadar sert atıyor ki acı sınırında. Korku ve şehvetin zehirli kokteyli birlikte dans ediyor, hayal kırıklığı sadece gözyaşlarının daha hızlı dökülmesine neden oluyor.

"Sen varsın Mia. Her zaman yanıdayım."

"Kırıldım, Ace," diye hıçkırıyorum, sesimdeki çatlaktan kelimeler zorlukla okunabiliyor.

"Değilsin." Beni kendine daha sıkı çekerken dudakları başımın tepesine bastırıyor. Hâlâ giyinik olması midemde keleklerin dans etmesine neden oluyor. Sıkıntıda olduğumu duyduğunda soyunmaya zahmet etmedi. Her zaman olduğu gibi doğruca bana geldi.

"Öyleyim," diye boğuluyorum. "Beni kırdılar ve bir daha asla bütün sanmıyorum."

Elleri kalçalarımın altına iniyor ve beni yavaşça döndürüyor. Panik boğazımı tırmalıyor. Bu, yıllar önce Ace'in bekâretimi almasını hayal ettiğimde sahip olmayı hayal ettiğim vücut değil. Deri içinde geçirdiğim yılların yara izleri

Ticaret sadece duygusal değildir, ancak hangisinden daha çok utandığımdan emin değilim.

Ama gözleri çıplak bedenime düşmüyor. Benimkilere kilitleniyor, yeşilin yoğunluğu nefesimi kesiyor. Beni serin fayanslara bastırıyor, bir eli kalçamda beni yerinde tutarken diğeri başımın üzerinde hareket ederek beni etkili bir şekilde hapsediyor.

Kekeleyerek nefes alıyorum, yükselmeye çalışan dehşeti bastırmaya çalışıyorum. Bana kendini zorla kabul ettiren, beni isteğim dışında bir pozisyonda tutan sayısız insan var ama bu Ace. Ayrı geçirdiğimiz yıllarda ne kadar soğuk ve acımasız olursa olsun, o hala beni koruyan çocuk. Diğer erkeklerin yaptığı gibi beni incitmezdi.

"Beni dinle Mia, hem de çok iyi dinle. Sen kırık değilsin. Benim için değilsin. Nefes aldığın, ciğerlerinde hava dolaştığı ve kalbin attığı sürece benim için kırık değilsin. Belki bir zamanlar tanıdığım kızın parçaları tekrar birbirine yapıştırılmış olabilir, ama seni geri almam anlamına gelecekse kendimi senin sivri uçlarınla kesmeye hazırım."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. Ace her zaman beni suskunlaştırma yeteneğine sahipti, çocukken bile ve ayrı geçirdiğimiz zamana rağmen hiçbir şey değişmedi.

"Anlıyor musun Mia?" Elimi göğsüne götürüyor ve parmaklarım nemli tişörtüne dolanıyor. Kalbi altında ağır ağır atıyor. "Bu senin için atıyor, Mia. Bu senin kalbin. Her zaman senin oldu. Ve her zaman senin olacak. Yani, hayır, sen kırık değilsin. Sen her şeysin."

Ben daha konuşmayı düşünmeden dudakları dudaklarıma yapışıyor, beni tatmak için yanıp tutuşuyor. Dili içeri girmek istiyor ve ben onu reddedecek güçte değilim. Yapabilseydim bile, yapmak istemezdim. Ona her şeyimi vermek istiyorum, eskiden olduğum kız olmasam bile. Bana baktığında ne görüyorsa o olmak istiyorum, sanki tüm hayatı benmişim gibi.

Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime doğru çekiyorum, ta ki gerçekten onun bedeni ile duvar arasında sıkışıp kalana kadar ve içimde derinlerde bir şey sakinleşiyor. İlk kez gerçekten sakinleştiğimi hissettiğim anın kaçacak bir yerim olmadan yakalandığım an olması çok mu boktan? Evet, öyle. Ama umurumda değil.

Beni kolayca kaldırıyor ve sırtım serin fayanslara daha büyük bir güçle çarpmadan önce bacaklarımı hevesle beline doluyorum.

Ace'in öpücüğü sert ve evcilleşmemiş. Tüm tutku ve acı, nefesimi kesen toplu bir pakette toplanıyor. Ama bir milyon tane düşünebilirim.

ölmek için daha kötü yollar var.

Dişler çarpışıyor ve dudaklarımı ısırıyor, onları acılı ama muhtaç bırakıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeye ihtiyacım var.

Hiç düşünmeden, kendimi eşofmanının içinden onun çok sert boyuna sürtünürken buluyorum, içimde yanan ateşten kurtulmak için çaresizim. Saatler süren hüsrân. Saatlerce kendi serbestliğime ulaşmaya çalışmak, çaresizliğimi daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor.

"Mia," diye inliyor, dudakları yanağımda geziniyor, ulaşabildiği her açık teni öpüyor. "Yavaşlamamız gerek." Sesi acı dolu.

Kollarında kaskatı kesiliyorum, korku soğuk bir kova su gibi üzerime çöküyor. Elbette beni o şekilde istemiyor. Fiziksel olarak değil. Çünkü ne derse desin, ben kırıldım. Neden benim gibi kullanılmış birlikte olmak istesin ki? Henüz vücudumdaki yara izlerini görmedi ama görür görmez daha da uzaklaşacak.

Bacaklarımı belinden çözüp kendimi dikkatlice fayansların bırakıyorum. Ama aramıza mesafe koymama izin vermiyor.

Ace alnını benimkine dayıyor, kendini dizginlemeye çalışırken ağır nefesi yanaklarıma fısıldıyor.

"Sorun değil, Ace. Anlıyorum." Göğsünü itiyorum ama o çok katı, hiçbir yere gitmiyor. Aslında sanırım daha da yaklaşıyor, istesem bile kaçamayacağımdan emin oluyor.

"Her ne halt anladığını sanıyorsan, Mia, seni temin ederim ki anlamıyorsun," diye homurdanıyor.

Onunla tartışmak için ağzımı açıyorum ama sert bakışları kelimeler dudaklarımdan arasından dökülemeden onları durduruyor.

"Hayır, şekerim. Seni ne kadar çok istediğimi anlamıyorsun. O tatlı vücuduna gömülmeyi ve benim vücudumla seninkinin nerede başlayıp nerede bittiğini anlayamayana kadar seni becermeyi ne kadar çok istediğimi. Ama buraya girdiğimde ağlıyordun. Birçok şey olabilirim ama pislik değilim. Sana karşı değilim. Savunmasızken senden faydalanmayacağım. Ne kadar yalvarırsan yalvar ya da gözlerin ne kadar üzülsün, çünkü hiçbir fikrin olmayan şeyleri anladığını sanıyorsun. Bu yüzden, o küçük tatlı amcığını neden ovaladığın ve hemen ardından ağlamaya başladığın konusunda beni aydınlatana kadar, bugünlük bu kadar gidiyoruz."

Yanaklarıma sıcaklık doldu. Beni gördü. Serbest kalmaya çalışmamı ve başarısız olmamı izledi.

Bir şekilde bu daha kötü, çünkü ona söylemeye çalıştığım hiçbir yalana inanması mümkün değil.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

ACE

T Kendimi sık sık içinde kaybolmuş bulduğum büyük, güzel havuzlarda kulaklar parılıyor.

Çok sert davrandım ama kendisi hakkında böyle şeyler söylemesine katlanamıyorum. Ve ben buna müsamaha göstermeyeceğim. Kendini benim gördüğüm gibi görmeli.

Onu görüyorum. Çok güzel. Çok güçlü. Her yönden inanılmaz. Ve o bunu yapana kadar, işleri daha ileri götürmeyeceğiz.

Bu düşünce, sikimin pantolonumun içinde acı verici bir şekilde protesto etmesine neden oldu. O tatlı amını bana sürttüğünde, gerçekten orada, hâlâ giyinikken boşalacağımı düşündüm. Kalçaları umutsuzca daha fazlasını arıyor, seksin ne olduğunu anlayacak kadar büyüdüğümüzden beri ikimizin de arzuladığı şekilde onu becermem için yalvarıyordu. Ama henüz hazır değildi. Asla da hazır olmayabilir.

Bu sefer, göğsümü ittiğinde bir adım geri çekiliyorum. Her ne kadar onu sıkıştırmak ve onu üzecek ne olduğunu bana anlatmaya zorlamak istesem de, o kadar büyük bir pislik değilim. En azından söz konusu o olduğunda.

Duştan fırlıyor ve çıplak vücuduna öyle hızlı bir havlu sarıyor ki, mükemmel karnını ve kalçalarını gölgeleyen gümüş ve pembe çizgileri ve noktaları neredeyse gözden geçiriyorum. Yara izleri. Ama ben daha tek kelime edemeden banyodan kaçıyor.

Duşta birkaç dakika durup, azgın ereksiyonumu ve düzensiz kalbimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Sonunda Mia'ya sahip olmaya bu kadar yaklaştıktan sonra lanet olası organın durulacağına inanmıyorum. Çok yaklaşmışım.

Birkaç saniye sonra, ona kendi içine çekilmesi için çok fazla zaman vermek istemediğim için peşinden gidiyorum, ki bu hayatımızda defalarca yaptığı şey. Bu onun başa çıkma mekanizması.

Onu yatağın kenarında otururken buluyorum, başı ellerinin arasına düşmüş. Bir havluyu vücuduna, diğerini de saçlarına sarmış, ama onu bir saniyeden kısa bir süre içinde çırlıçıplak bırakabileceğimi bilmek, pantolonuma baskı yapan acı verici ereksiyona hiçbir şey yapmıyor. Fermuarlı bir pantolon giymediğim için çok mutluyum.

"Mia?" Nazikçe söylüyorum ama banyoya yakın duruyorum. Bu yürüdüğüm kaygan bir yokuş. Ona nefes alabileceği kadar alan bırakıyorum ama kaçabileceği kadar değil.

"Sadece biraz zamana ihtiyacım var" diye fısıldıyor ama yüzünü görmesem bile ağladığını biliyorum.

"Hayır."

Hıçkıra hıçkıra bir nefes bırakıyor ama tartışmaya zahmet etmiyor. Belki daha iyisini biliyor, belki de sadece enerjisi yok.

"Bana ne olduğunu anlat şekerim."

Cevap vermeyince aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve önünde çömeliyorum.

"Konuş benimle. Bana neler olduğunu anlatmazsan sana yardım edemem." Parmaklarımı nazikçe çenesinin altına sokuyorum ve bana bakmaktan başka çaresi kal kadar yüzünü yukarı çekiyorum. Gözlerinin mavisi ağlamaktan donuklaşmış, kenarları kızarmış ve şişmiş ama yine de o kadar güzel ki canı yanıyor.

Başını iki yana sallar. "Yapamam." Hıçkırıyor. "Bu çok utanç verici."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum ve öne doğru eğilip dudaklarımı usulca dudaklarına bastırıyorum. Pelüş yastıklar, onlara kaba davranmamdan dolayı kızarmış, ama bu sadece onları daha sert almak istememe neden oluyor. Bir yanım onu işaretlemek istiyor ki bir daha kimse ona dokunamasın, ama kendimi bu şekilde düşünürken bulduğum anda, erkeklerin yıllardır onun iradesi dışında onu işaretlediğini kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum ve ben de bu kategoride onlara katılmayacağım. Hayatta olmaz.

"Kapıya doğru yürüdüğümde seni kendini tatmin ederken gördüğümde neredeyse boşalacağımı biliyor muydun?" Aramızda fısıldıyorum. "İlk kez porno izleyen ergen bir çocuk gibiydim, kendime dokunmadan neredeyse boşalıyordum."

Gözleri açılıyor ve en güzel kızarıklık yanaklarına ve boynuna yayılıyor.

"Ve dün gece beni boşalırken izlediğinde, hayatım boyunca en zor boşaldığım andı. Gözümdeki lekelerin kaybolması beş dakika kadar sürdü."

"Orada olduğumu biliyor muydun?" diye fısıldıyor, pembeliği her saniye daha da derinleşiyor.

"Evet, Şekerim, biliyordum." Kıkırdıyorum. "Beni izlediğini bilmek yaşadığım en ateşli şeydi, en azından bu sabaha kadar."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama hemen tekrar kapatıyor. Onu konuşamaz hale getirdim ve sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

"Bana neden ağladığını söyle."

Hemen bakışlarını indirmeye çalışıyor ama ben izin vermiyorum. İlk içgüdüğü her zaman kaçmaktır ama bunu yapmasına her zaman izin vermeyeceğimi anlaması gerekiyor. Uzak durmanın yeri ve zamanı var ama bu o zaman değil. Bana açılmaya başlamalı, yoksa patlayacak.

"Lütfen, Mia."

Gözlerimde bir şey aramadan önce bir nefes bırakıyor. Ne aradığını bilmiyorum ama bulamıyor gibi görünüyor. Günahkâr pembe dili dışarı fırlıyor ve gergin bir hareketle dudaklarının üzerinde geziniyor. "Ben gelemem." Kelimeler ağzından hızla dökülüyor ve hemen gözlerini kaçırmaya çalışıyor ve ben buna izin vermiyorum.

"Gelemem de ne demek?" Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarparak soruyorum. Demek istediğim, bir partnerle orgazm olamayan milyonlarca kadın var, muhtemelen sadece ne yaptığını bilmediği için ya da düzgün bir şekilde yapmak için yeterince umursamadığı için, ama kadınların hiç boşalamaması ne kadar yaygın olduğundan emin değilim.

"Yani, dün gece saatlerce denedim ve oraya ulaşamadım. Duş da bir başka başarısız girişimdi ve çok hayal kırıklığına uğradım."

Bir yanım küçük şovumun onu çaresizce serbest bırakmaya ittiği için kendini beğenmiş durumda, ama sonra suçluluk duygusu geliyor. Benim yüzümden ağlıyor. Benim yüzümden hayal kırıklığına uğradı.

"Dediğim gibi, ben kırıldım, Ace. Beni kıldılar." Sesi çatlıyor ve kalbimi de beraberinde götürüyor. Onun gözyaşları her zaman benim kriptonitim oldu ve hiçbir şey değişmedi. Dökülen her gözyaşı zırhımda bir çatlak daha açıyor ve onun acısını nasıl dindireceğimi bilmiyorum.

Uzun bir süre gözlerimi kapatıp kendimi toparlıyorum. Benim dağılmam sadece onun daha kötü hissetmesine neden olacak ve bu istediğim son şey.

Gözlerimi açtığımda çenesini daha sıkı kavıyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. Derin mavilikte belirsizlik, korku, beni geçiren umutsuzluktan başka bir şey arıyorum. "Arkana yaslan," diyorum ve nemli gömleğimi başımın üzerinden yırtıyorum.

O lanet olası kırık değil.

Ve bunu ona kanıtlayacağım, kendime geçmeyeceğime söz verdiğim tüm çizgileri aşmak anlamına gelse bile.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

MIA

"L Geri dön."

Pek bir şey ifade etmeyen iki kelime. Ama Ace'in gözlerinde alevlenen ateşe bakınca, onlar her şey demek.

Tartışmak için ağzımı açtım ama hemen kapattım. Tartışmak istemiyorum. Tartışmalıyım. Vücudumdaki her bir kemik bana yaşadığım travmaları, geçmişte bana dokunan erkekleri hatırlatıyor ama kalbim bana bunun Ace olduğunu hatırlatıyor. Koruyucu ailem beni cezalandırırken bana yemeğini veren çocuk. Aşık olmanın ne olduğunu bilmeden önce aşık olduğum çocuk. Beni kurtaran ve o zamandan beri kurtarmayı bırakmayan adam.

Havluyu bırakmamaya dikkat ederek yatağa doğru yalpalayarak ilerliyorum. Cildimdeki yara izlerini görmesine hazır değilim. Bazıları kaçınılmaz, ama havlu yerinde kalırsa en kötülerini gözden uzak kalacaktır.

Derin bir gümbürtü odayı dolduruyor ve gözleriyle tekrar karşılaştığımda, döndüğümünden beri görmediğim bir baskınlık var. İlk içgüdüm paniklemek, ama bu his neredeyse ortaya çıktığı anda kayboluyor.

"Aferin kızıma."

Onun övgüsüyle içimdeki sızı daha da derinleşiyor. Erkekler bana pek çok şey demişti ama asla böyle bir şey dememişlerdi ve bu tüm vücudumda kelekler uçuşmasına neden oldu.

Ace, koyu yeşilin içinde şehvet biriken, ağırlaşmış gözlerle beni izliyor.

Bakışlarımı çıplak göğsünde gezdiriyorum, her çizgisini, her kasını ve tenini kaplayan her dövmeyle inceliyorum ve Tanrım, adam yırtılmış.

Çok uzun süre bakmış olmalıyım çünkü alçak bir kıkırdama odayı dolduruyor ve dikkatimi tekrar onun kendini beğenmiş gülümsemesine çevirmek zorunda kalıyorum.

Yatağa doğru sürünüyor, eşofmanları hala bacaklarını örtüyor ve yaklaştığı her santimde daha da endişeleniyorum. Beynim bana bunu istememem gerektiğini haykırıyor ama bedenim bunu arzuluyor. Onu arzuluyor.

Sert vücudu benimkinin üzerinde geziniyor, gözleri yüzümde korku, durması için bir neden arıyor ve gergin olduğunu fark ediyorum. Bu ikimiz için de geçerli. Daha önce kimse bana ben istediğim için dokunmamıştı ve ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

"Sen dur dersin ben de dururum." Başını eğip boynuma bir öpücük kondurmadan önce son bir kez gözlerime bakıyor. Sonra omzuma. Ve sonra kulağımın altındaki hassas deri parçasına. Tenimin üzerinde gezdirdiği her öpücük içimdeki ateşi körüklüyor, ta ki bir an önce rahatlamazsam yanacağıma emin olana dek.

Boğazımdan sinirli bir inilti kaçıyor ve Ace eğlenerek kıkırdıyor. "Sabırlı ol, şekerim."

Yavaş bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, ama bu öpücüğü daha az ateşli yapmıyor. Tanrım, bu adam nasıl öpüşüleceğini biliyor. Dili dudaklarımin üzerinde geziniyor ve ben ona açılmakta tereddüt etmiyorum. Yaptığı her hareket ölçülü ve dikkatli, istersem onu itmeyi için bana bolca alan bırakıyor.

Ama benim yok.

Bunun bitmesini hiç istemiyorum.

İlk defa kendi bedenimin kontrolü bende. Kimse bana ne yapacağımı söylemiyor ve doğru yapmazsam ya da yeterince hızlı yapmazsam canımı yakmıyor. Ace, kalçalarını benden uzak tutmak için elinden geleni yapmasına rağmen, kendi uyarılmışlığının kanıtları karnıma baskı yapıyor olsa da, yalnızca bana odaklanmış durumda.

Geri çekildi, gözleri kapalıydı ve zorlukla kontrol altına alınmış bir şehvetle doluydu. "Tamam mı?" Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve yemin ederim kendiliğinden yanacağım.

Başımı salladım. "Tamam."

"Güzel." Dudakları tekrar dudaklarıma iniyor, öpücüğü ihtiyaçla büyüyor ve dilinin her darbesiyle ona karşılık veriyorum.

Bir kolu üzerinde yükselirken, diğer kolu dikkatle vücudumda geziniyor, öpüşmemizi hiç kesmiyor. Havlunun sarılı olduğu yere geldiğinde

Parmakları etrafımda geziniyor ama zorlamıyor, bunun için minnettarım. Vücudumu görmesine hazır değilim. Hiç olacak mıyım bilmiyorum.

Gözlerimden bunun benim için rahat bir adım olmadığını anlamış olmalı ve daha da aşağı iniyor. Dokunuşu nazik ama kasıtlı ve ben elimde olmadan onun altında kayıyorum.

"Kıpırdama, şekerim."

Hemen duruyorum, emri kalçalarımı tekrar yatağa bırakmama neden oluyor. Parmakları havlunun dibine ulaştığında, kalçalarımın üstünü zar zor örtüyor, duraklıyor ve yüzümü tekrar arıyor.

Gerginim, tabii ki ama dokunuşundan korkmuyorum. Ona küçük bir baş selamı veriyorum ve dudaklarımı yukarı kaldırıp gülümsüyorum, bu da devam etmesi için yeterli görünüyor.

Eli havlunun üzerinde hareket ettiğinde, kalçalarımındaki kabarık izleri hissedip hissetmediğini merak ediyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

Nasırlı parmakları hassas kıvrımlarımın üzerinde gezindiği an, kalçalarım kendi isteğiyle yatağı terk ediyor. Geri çekildiğinde boğazımdan muhtaç bir inilti kaçıyor, gözleri bana bakarken şehvetle kararıyor.

"Ne dedim ben?" Kaşları kalkıyor ve böyle patronluk tasladığında ne kadar seksi olduğunu düşünmeden edemiyorum. Kalçalarım yatağa geri döndüğünde dudaklarının kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve bir an sonra parmakları tekrar ihtiyacım olan yerde, son on iki saat içinde bana çok fazla sorun çıkaran sıkı sinir demetinin etrafında dönüyor.

Belki de pratik yapmıyorumdur. Ne de olsa gençliğimden beri kendimi tatmin etmedim.

Parmaklarını aşağı indiriyor, giriş yerimle alay ediyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, sürekli rahatsızlık arıyor. Ama çıldıracak olsaydım, sanırım bunu çoktan yapmış olurdum. Tanrı aşkına, üstümdeydi. Beni yatağa sabitledi. Eğer bir flashback yaşayacak olsaydım, şimdiye kadar çoktan yaşamış olurdum.

"Benim için çok ıslaksın Mia," diye gürliyor. "Biliyor musun, her zaman tadının nasıl olacağını hayal etmişimdir. Gençken, odana gizlice girip ağzımı ağına dayayarak seni uyandırma düşüncesiyle kendimi tatmin ederdim."

Boğazımdan acı dolu bir inilti çıkıyor. Kendimi tatmin edememiş olabilirim ama o pis ağzıyla devam ederse, sadece sözleriyle bile bunu yapabilir.

"Bu hoşuna gider miydi, şekerim?"

Yatağa doğru başımı sallıyorum. "Evet," diye nefes alıyorum.

Kalbimi yerinden oynatan parlak bir gülümsemeyle ödüllendiriliyorum. Parmaklarını havlunun altından çekip dudaklarına götürüyor, parmaklarını ağzına daldırırken gözlerimi tutuyor ve insan sesine benzemeyen ilkel bir hırıltı çıkarıyor.

"Tadının tatlı olduğunu biliyordum şekerim, ama lanet olsun. Az önce en sevdiğim atıştırma oldun."

Sıcaklık yanaklarıma ve boynuma yayılırken cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hemen tekrar kapatıyorum. Az önce öyle mi dedi? Aman Tanrım.

"Seni suskun bırakmayı seviyorum." Eli tekrar kaybolurken Ace kıkırdıyor ve bu sefer parmaklarını ağrıyan göbeğime getirdiğinde tereddüt etmiyor. İki parmağını dar kanalıma bastırıyor, bunu yaparken beni yakından izliyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor.

Çılgılık atıyorum, zevk akını nefesimi kesiyor. Bu işte benden çok daha iyi.

"Kahretsin Mia," diye inliyor sıkılmış dişlerinin arasından ve boynundaki ve omuzlarındaki gerginliği fark ediyorum. Kendini tutuyor. Beni korkutmamaya çalışıyor.

Ace'e karşı her zaman hissettiğim sevgi içime doluyor ve gözlerim yaşıyor ama hayatımda ilk kez, bana dokunan adam bunu izinsiz yaptığı için değil. Beni bildiğinden çok daha fazla şekilde kurtardığı için.

Ve kaçınılmaz olarak ayrılmak zorunda kaldığımda bile, önümüzdeki yıllarda beni çekip çeviren o olacak.

OTUZUNCU BÖLÜM

ACE

I Ağrıyan sikimi kalçasına sürtmek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Sikeyim. Onunla kuru kuru sevişmeye hazırım. serbest bırakılacağım anlamına geliyor.

Ama bu benimle ilgili değil. Aletimin bu durumdan hoşnut olmamasına rağmen.

Mia'nın gözlerinde yaşlar birikiyor ama şimdiye kadar baktığım en derin mavinin ardında korku yok, sadece güven var. Hak etmediğim bir güven. Çocukken bile bunu hak etmemiştim ama şimdi kesinlikle hak etmiyorum.

Başına gelen her şey benim suçumdu. Onu kurtaracağıma söz vermiştim. Ama kurtarmadım.

Ve şimdi hayatımın geri kalanını affedilmek için yalvararak geçireceğim. Bir gün onu hayal kırıklığına uğrattığım tüm yolları görebilmesi için dua edeceğim.

"Ace," diye inliyor. Kalçaları elime sürtünüyor, ona vermeye hazır olduğumdan daha fazlasına ihtiyaç duyuyor.

Başımı yavaşça sallıyorum, disiplin maskesini yerinde tutuyorum, böylece onu ne kadar çok mahvetmek istediğimi görmeyecek.

"Lütfen." Bu sözcük onun güzel dudaklarından dökülüyor ve yemin ederim neredeyse boşalıyorum. Yalvarışını duymak istiyorum. O dudakların güzelce döllemleri istemesini istiyorum. Benim için diz çökmesini ve kibarca onu becermemi istemesini istiyorum. Hepsini istiyorum.

Nefes almaya zorluyorum ve çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Bir parçam onu kızdırmam için yalvarıyor, vücudu onu tutamayacak kadar çaresiz kalana kadar onu inkar etmem için

Bir saniye daha. Ama bu, onun serbest kalmasını engelleyen zihinsel engelleri aşmasını sağlamakla ilgili.

Mia'nın amı parmaklarımın etrafında sıkılaşıyor. Neredeyse .

"Benim için boşalmaya hazır mısın, şekerim?" Mırıldanıyorum.

Yatağa doğru başını sallıyor, nemli saçları etrafına dağılıyor.

Klitorisine bastırıyorum ve parmaklarımı içinde onu lanet bir bomba gibi patlatacak noktaya odaklıyorum. "Benim için gel, şekerim. Parmaklarımın her yerine boşal," diyorum.

Vücudu geriliyor ama orgazm gelmiyor. Sanki arafta kalmış, düşmek için bir yol bulamadan tam kenara sıkışmış gibi ve hayal kırıklığı gözyaşları yanaklarına düşüyor.

"Özür dilerim," diye hıçkırıyor ve iki elini yüzünü örtmek için kaldırıyor. "Özür dilerim."

Kalbim dibe vuruyor ve bilinçli olarak karar vermeden önce hareket ediyorum. Onu yatağından kaldırıp göğsüme bastırıyorum ve canını yakmadan tutabildiğim kadar sıkı tutuyorum.

Mia omzumda ağlıyor ve düşen her gözyaşı kalbimde bir çatlak daha açıyor. Bundan nefret ediyorum. Ona nasıl yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yok. Onu kırılmadığına inandırmak için ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim.

Kollarımda öylece uykuya dalıyor ve sonunda onu uyutmam için bir saat boyunca hafifçe horlaması gerekiyor.

Birkaç dakika boyunca kapı aralığından onu izliyorum, göğsünün inip kalkışını, rüyalarında sık sık burnunun seğirmesini hafızama kazıyorum ve sonunda kendimi odasından dışarı atıyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var ve onu ne kadar uzun süre izlersem, onu uyandırma isteğim o kadar artacak.

Bilgisayarımın arkasındaki çöküyorum ve bir süre ekranlara bakıyorum. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Her zaman kendimi işe gömdüm, ama o zamanlar gecede sadece dört saat uyuyordum ve evimden nadiren çıkıyordum.

Şimdi bakmam ve vakit geçirmem gereken başka bir insan var. Şikayet ettiğimden değil. Mia'nın geri dönmesi hayal edebileceğim her şeyden daha iyi, ama hâlâ iş ve diğer her şeyle nasıl başa çıkacağımı çözmeye çalışıyorum.

Yüzümü ovuyorum ve daha zor işlerimden biri için bir şeyler yapmaya başlıyorum.

lütfen müşteriler. İsteddiği hiçbir şeyi elde etmek zor değildir, ama sabırsızdır ve bekletilmekten hoşlanmaz.

Karısıyla yattığından şüphelendiği çalışanlarından biri hakkında bulduğum kirli çamaşırların olduğu sayfaları karıştırıyorum. Yüksek profilli adamların aldatılması zordur ve altın arayıcısı karısının ülkenin en zengin adamlarından birinin arkasından iş çevirirken ne düşündüğünü bilmiyorum.

Kendimi dosyanın içinde kaybediyorum ve bu, düşüncelerimin biraz olsun durulmasını sağlıyor ve vücudumun yapmam için bana bağırdığı şey olan her otuz saniyede bir Mia'yı kontrol etmemi engelliyor.

Özel dedektifin yazdığı raporu okuduğumda ve ikisinin çektiği fotoğraflara baktığımda kıkırdıyorum. Evet, bu adam boku yemiş.

İşimden aldığım kısa süreli keyif, Everett'in yüzünün telefon ekranımı aydınlattığını gördüğümde aniden duruveriyor. Eğer son birkaç hafta bir şeylere işaret ediyorsa, söyleyeceği hiçbir şey iyi olmayacak.

"Selam." Telefonu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıyorum, böylece o konuşurken ben çalışmaya devam edebiliyorum.

"Sizi arayıp dünkü merkezle ilgili son durumu bildirmek istedim. Emerson bu sabah çocuğun arkadaşlarıyla konuştu ve ondan haber alamamışlar. Babasının son zamanlarda yeni bir arkadaşı olduğunu ve suçlunun o olabileceğini düşündüklerini söylediler."

Gözlerimi ovuşturup iç çekiyorum. Kyle'ın çocukların yakınında olması fikri kanımı kaynatıyor. O dünyanın pislği, başkalarının talihsizliğinden kazanç sağlayan bir adam, eğer ona böyle diyebilirsiniz. "Bu çocuğun babasının neyin peşinde olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Araştırıyorum ama pek bir şey bulamadım." Kanun sınırları içinde çalışmayanların çok fazla geçmişe sahip olmaması alışılmadık bir durum değildir. Genelde bu tür şeyleri severim. Benim için çözülmesi gereken bir bulmaca gibi. Ama Mia'nın güvenliği söz konusu olduğunda durum değişiyor. "Aramaya devam edeceğim ama sana bir bilgi vermek istedim. Mia nasıl?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama soruya nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Yıllarca süren işkencenin sorumlusu olan bir adamdan doğrudan tehdit aldığını düşünürsek iyi durumda ama birkaç saat önce kollarımda ağladığını hatırlayınca göğsümde bir yumru oluşuyor. "Bekleyebileceğin kadar iyi durumda."

"Arkadaş falan olmadığımızı biliyorum ama çocuklar ve ben Mia'nın yaşadığı türden şeyler yaşamış kadınlar ve çocuklarla ilgili çok deneyimliyiz ve düğünde gördüklerimden ve Rayne ile

Emerson bana merkezde geçirdiği zamanı anlattı, bence iyi olacak. Zaman alacak ve yolda tümsekler olacak ama iyi olacak."

Boğazıma düğümlenen duygularla boğuluyorum ve birkaç hafta önceki adam olsaydım bu tür bir konuşmadan kaçınırdım, ama ondan bunu takdir ediyorum. "Sağ ol dostum. Ve tüm yardımların için teşekkürler."

"Tabii ki. Başka bir şey bulursam ararım."

Telefonu masanın üzerine bırakıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Umarım haklıdır. Çünkü onu tekrar kaybetmeyi kaldırabileceğimi sanmıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BİR

MIA

M Dün gece yatağında olandan daha fazla battaniyeye sarılmış bir şekilde uyandığında gözlerim ağrıyor ve ağzım kuruyor.

Dönüp yatakta Ace'i arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum. Tabii ya.

Onun yerinde olsaydım kalmazdım. Benim için bu kadar çok şey yapmışken, benim aklını kaçırmış bir deli olmama ihtiyacı yok.

Gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum ve yorganı üzerime doğru çekiyorum. Burada daha ne kadar kalabilirim ve bu dört duvarın dışına adım attığımda beni bekleyen şeyle yüzleşmeyebilirim?

Kendime bu soruyu sorarken bile bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyorum. Ace kafamı kuma gömmeme izin vermeyecek ve bu noktaya gelmeme yardımcı olan diğer tüm insanlar da izin vermeyecek.

Sadece beni kendi olarak görenlerden, benim için en iyisini isteyen tam bir destek sistemine sahip olmak çok garip.

İçime suçluluk ve korku karışımı bir duygu çöküyor ve acı dolu bir nefes alıyorum. Benim için çok şey yaptılar, bana çok şey verdiler ve beni kurtardıkları hayata geri dönmek için tek kelime etmeden hepsini terk mi edeceğim?

Ama başka seçeneğim yok. Onları güvende tutmak istiyorsam yok.

Hafif bir vızıltı sesi düşüncelerimi bu kaçışla nasıl başa çıkacağımdan uzaklaştırıyor ve sessiz bir inilti çıkarıyorum. Diğer uçtaki her kimse acıma partisi verdiğimi ve davetli olan tek kişinin ben olduğumu bilmiyor mu?

Yuvarlanıp telefonumu sabah bıraktığım yerden alıyorum ve arayanın kimliğine bakma zahmetine girmeden cevap veriyorum.

"Merhaba."

Hattın diğer ucunda beni sessizlik karşılıyor ve birkaç saniye sonra, aramanın hala bağlı olup olmadığını kontrol etmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum.

Arayan Kimliği Yok

Bu üç küçük kelime midemi altüst ediyor ve yatakta dik oturuyorum, aniden duştan sonra üzerime sardığım havluyu hala üzerimde taşıdığımı fark ediyorum. Üzerime çöken kör edici paniği düşünebilseydim, belki de Ace'in vücudumdaki yara izlerini görmediği için rahatlayabilirdim, ama onun işkencemin boyutunu bilmesinden daha acil sorunlarım var.

"Alo?" Dışlerimi sıkarak zorluyorum. Ondan ne kadar etkilendiğimi bilmesini en son isteyeceğim şey ama beni yetiştirip satan adamdan korkmasam tuhaf olurdu.

Beni asla kendisi almamış olabilir, ama beni alıcıları için mükemmel bir küçük fahişe haline getirdi ve birçok yönden bu onu daha da kötü yapıyor.

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve bekliyorum. Eğer kedi fare oyunu oynamak istiyorsa, onu beklemekten mutluluk duyarım. Ama sesi hiç gelmiyor. Sadece sessizlik.

Beni sinirlendirmeye çalışıyor. Kimin aradığını bildiğimi biliyor. Ne de olsa bu telefon numarasına sahip olması gereken sadece birkaç seçkin insan var. Ama beni alt etmesine izin vermeyeceğim, geçmişte bunu pek çok kez yapmışken ve eminim gelecekte de yapacaktır.

Hat kesiliyor ve ben kesik kesik bir nefes alıyorum.

Bununla daha ne kadar başa çıkabilirim bilmiyorum. Ama başka ne seçeneğim var ki?

BÖLÜM OTUZ İKİ

ACE

I Keşke Mia uyandıktan sonra her şey normal seyrinde devam etti diyebilseydim ama bu yalan olurdu.

Ergenliğe girdiğimden beri hayalini kurduğum kadına nihayet dokunali üç gün oldu ve her gün bir öncekinden daha da içine kapanıyor.

Rayne'in yapacak işleri varken Emerson bu gece buraya geldi. Görünüşe göre, bu daire ve çevreledikleri güvenlik miktarı, karısını birkaç saatliğine bırakacak kadar güvenli.

Mia yirmi dakika önce odasından bir şey alması gerektiğine dair bir bahane uydurdu ama geri dönmedi ve ne zaman ayağa kalkmaya kalksam Emerson başını yavaşça sallıyor ve ben de kırımın üstüne oturuyorum.

"Geriliyor," diyor sonunda kanepedeki tüneğinden.

Ekranımdan başımı kaldırıyorum ve onun yeşil gözleriyle buluşuyorum. "Evet. Son birkaç gündür."

"Yemek yememeye geri mi döndü?"

Elimi yüzüme sürerek başımı sallıyorum. Ayrıca uyumamaya geri döndüm, bu da konsantrasyonum ya da sabrım için pek bir şey yapmıyor.

"Not muydu?"

Çenemi ovuyorum. Keşke Mia'nın tek seksenlik halini sadece nota bağlayabilseydim ama kısmen suçluyum ve bunu inkâr etmek mümkün değil. "Notu aldığın ertesi günü, kafasında onun-" Duraklıyorum, dilimden dökülmek üzere olan kelimeden nefret ediyorum çünkü bu lanet olası bir kelime değil.

Doğru. "Doruğa ulaşamadığı için kırıldığını düşünüyordu." Bırakın bir kadını, biriyle bu konu hakkında konuşmak bile çok tuhaf ama yardım edebilecek biri varsa o da o olmalı. "Ona yardım etmeye çalıştım ama sanırım bu durumu daha da kötüleştirdi."

Şok yüzünü kaplıyor ve hemen cevap vermiyor, ona söylediklerimi sindirmek için birkaç dakikasını ayırıyor. "Bu tür şeyleri bu kadar erken denemek istemesine şaşırdım." Konuyu düşünürken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Belki şaşırmamalıyım. O kaçırılmadan önce ikiniz yakındınız ve kendi bedeni üzerindeki gücü geri almak istiyor olabilir." Sanki bir şey bulmuş gibi başını sallıyor ve ben de söylediği her kelimeye sıkı sıkıya sarılıyorum. "Oraya ulaşamamasına gelince, onunla konuşmadan ve deneyimleri hakkında daha fazla bilgi sahibi olmadan, sorunun kökeninin ne olabileceğini tam olarak belirleyemem, ancak bildiğim küçük parçalardan ve parçalardan, vücudu yeniden programlanmış olabilir, daha iyi bir kelime eksikliği için, sadece acı çektiğinde veya korktuğunda serbest bırakılabilir. Bunun örneklerini okudum ve durum böyle olsaydı hiç şaşırmazdım."

"Sadece korkarsa gelebileceğini mi düşünüyorsun?" Ona karşı çıkıyorum ama düşündükçe daha mantıklı geliyor. "Siktir."

Emerson'ın gözleri benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Geçen hafta bir şey söyledi ama duygularım çok yüksekti ve şu ana kadar unutmuşum. Cyrus her türlü berbat şeyi yaparken onu orgazm olmaya zorluyordu." Bu şeylerin boyutunu öğrenmek istediğimi hiç sanmıyorum çünkü zaten o orospu çocuğunu lime lime etmek istiyorum. Daha fazla bilginin kana olan ihtiyacımı azaltacağını düşünemiyorum.

Derin bir nefes alan Emerson'ın gözleri bir an için kapanıyor. Sanırım kendi işinde bile bunu duymak hiç kolay değil. "Bu konuda onunla konuşmadan size yüzde yüz emin bir cevap veremem ama bir tahminde bulunmam gerekirse, bu olabilir."

Ben cevap veremedim asansör çalışıyor ve Rayne sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor, takım elbisesi ayrılmadan önceki gibi tertemiz. Tommy'yle birlikte yaptıkları pislikleri düşününce adamın nasıl bu kadar temiz kalabildiğini merak etmeden edemiyorum ama sanırım kana susamışlığı üvey kardeşiminki kadar güçlü değil.

Onlar ayrılırken Emerson bana nazik bir gülümseme veriyor ama gözleri de benim hissettiklerim kadar lanetli. Ne zaman ilerleme kaydettiğimizi düşünsem, üç kez

geriye doğru adımlar.

Mia'yı korkutma fikri hem midemi bulandırıyor hem de sikimi hiç olmadığı kadar sertleştiriyor. Ayrı geçirdiğimiz yıllarda yaptığım seks sertti, acımasızdı ve her zaman rızaya dayalı olmasına rağmen, bir kadının gözündeki korku, sen onu boğarken sakin içine giriyor ve bilincini kaybetmesine saniyeler kala onu sarhoş ediyor.

Onun için tüm bunlardan vazgeçmekten çok mutluydum ama ya ona yardım edebilirsem?

Çenemi ovuşturuyorum ve aklımdan geçen planı düşünüyorum. Bunu yapmakta tereddüt ediyorum, ama ya onun kırılmadığını görmesini sağlamanın tek yolu buysa?

Kararımı vermem için sadece birkaç saniye daha gerekiyor. Bu çok yanlış gidebilir, ama denemek zorundayım.

Kadınımın etrafta kırık olduğunu düşünerek dolaşmasına izin vermeyeceğim ve ona yardım etmek anlamına geliyorsa denemeyeceğim hiçbir şey yok.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

MIA

T Gitmek zorunda kalmaya yaklaştıkça daha az uyuyabiliyorum. Yıllarca hiç dinlenmeden geçirdim ve sanırım vücudum yine bu olasılığa hazırlanıyor.

Ama balkon benim sığınağım oldu.

Altımdaki şehrin uyanışını ve güne başlayışını, trafiğin kademeli olarak artışını ve yüksek binalara taşınan sesleri izliyorum.

Sakinleştirici ve gittiğimde özleyeceğim bir şey.

Henüz bir güne karar vermedim, çünkü kısmen olabildiğince uzun süre mutlu bir cehalet içinde yaşamak istiyorum, kısmen de güvenliği ve Ace'i geçme fırsatını ne zaman bulacağımdan emin değilim. O kadar kolay olacağını sanmıyorum ama Kyle aramaya devam ediyor ve her seferinde midem bulanıyor.

Her gün arıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Artık öyle bir noktaya geldi ki, selam vermekle bile uğraşmıyorum. Amacını yitiriyor. Konuşmak istemiyor, kendimi göstermem için beni korkutmak istiyor. Sanırım kararımı çoktan verdiğimin farkında değil, sadece zamanımı bekliyorum.

Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum ve zamanımın ne kadar kısıtlı olduğunu düşündüğümde içime dolan pişmanlık dalgasına karşı savaşıyorum.

Ace'i terk etme düşüncesi zaten paramparça olan kalbimi kırıyor ama onun ihtiyacı olan ben değilim. Onun bütün birine, ona hak ettiği her şeyi verebilecek birine ihtiyacı var, çünkü Tanrı biliyor ki yıllar boyunca bana çok şey verdi

Umarım ayrılışım onu özgür bırakabilir.

Bir damla gözyaşı yanağıma düşüyor ve onu hızla siliyorum. Duygularımı tekrar kapatmam gerekiyor. Cehenneme geri döndüğümde bana hiçbir faydası olmayacak. Kyle'ın benim için ne planladığını ya da benden ne istediğini bilmiyorum ama bunun iyi bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kapının açılma sesi beni ürkütüyor ama Ace üzerinde sadece düşük bel bir eşofmanla içeri giriyor, karın kasları ve dövmeleleri sergileniyor. Şikayet ettiğimden değil. Adam yırtık pırtık. Ama bu bana sahip olamadığım her şeyi hatırlatıyor.

Çoğunlukla o.

Tek istediğim oydu. Koruyucu aileye girdiğim andan itibaren o benim her şeyimdi ve sanırım en kötüsü de buydu. Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Ve şimdi çekip gideceğim.

Göz ucuyla onu izliyorum ama dikkatimi ona çevirmemeye çalışıyorum.

Yanımdaki koltuğa çöküyor ve benim ilk oturduğumda yaptığım gibi yorgun gözlerini ovuşturuyor. Yine iyi uyuyamıyor ve bunun sebebi benim miyim diye düşünmeden edemiyorum. Geri çekildiğimi hissediyorsa. Bunu belli etmediğimden değil.

Kendime daha sıkı sarılıyorum ve battaniyeyi daha sıkı çekiyorum. Burası çok soğuk. Üzerinde tişört olmadan nasıl orada oturduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ona bakarken bile üşüyorum. Ama aramızda bir şeye ihtiyacım var. Bıraktığı birkaç santim yeterli değil.

Her zamanki sabah selamlaşmasına bakılırsa, sessizlik rahatsız edici. Genellikle bana dokunmak için bir neden bulur, genellikle nasıl uyuduğumu, kahve isteyip istemediğimi sorar. Ama bu sabah öyle değil.

Bu sabah gergin.

Ayrılmayı planladığımı bilip bilmediğini ilk kez merak etmiyorum. Yazmadım ya da onun bilebileceği herhangi bir plan yapmadım ama aklımı okuyabildiğinden hep şüphelenmişimdir. Çocukken, sesimi çıkarmasam bile acıktığımı bilirdi, ben tek kelime etmeden korktuğumu anlardı ve beni her zaman benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanırdı.

Sessizliğe bir saniye daha dayanamayınca battaniyeyi omuzlarıma sarıyorum ve ayağa kalkıyorum. Her adımında nefesimi tutarak Ace'in yanından geçerken ona yol veriyorum.

Ama tutamağa uzandığımda kapıdan çekiliyorum ve sert bir bedene çarpıyorum. Ace'in sert vücudu.

Kolları ortama dolanıp beni yerimde tutarken nefesi boynumda fısıldıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun şekerim?" Sesi derinden geliyor ve beni kimin tuttuğunu bilmesem muhtemelen ses tonunu dehşet verici bulurdum.

Ama bunun yerine, ihtiyaç bir kova buz gibi su gibi üzerime akıyor ve hemen ardından hayal kırıklığı geliyor. Çünkü hiçbir yere varamaz. En azından hayal kırıklığı olmadan.

"Duş almam gerek," diye fısıldıyorum, onu ne kadar çok istediğimi göstermemek için sesime güvenmiyorum. Normal olabilmeyi ne kadar çok istediğimi. Sadece bir günlüğüne bile olsa.

Ace bir koluyla beni kendine doğru çekerken diğer koluyla önümde ilerliyor ve beni serin havadan ayıran tek şey üzerimdeki ince ipek gecelik olana dek battaniyeyi aralıyor.

Meme uçlarım yumuşak kumaşa sürtünüp baskı yapıyor ve doğrudan merkezime şok dalgaları gönderiyor. Battaniyenin yere düşmesine ve çıplak ayaklarımızın etrafında birikmesine izin verecek kadar geri çekiliyor.

"Ace?" Mırıldanıyorum.

Beni susturuyor, önüm cam bariyere dayanana ve aşağıdaki caddeye bakana kadar yavaşça ilerliyoruz. Yüksek apartman o kadar yüksek ki, kaldırımında günlerine koşuşturan insanları zar zor görebiliyorum ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Pek çok şeyden korkarım ama yükseklik her zaman diğer her şeyin yanında önemsiz kalmıştır.

şimdi? Şu anda etrafımızda esen rüzgâr, aşağıdaki hareketli şehir ve Ace'in beni cama daha da bastırıyor gibi görünmesi kalp atışlarımı neredeyse acı verecek kadar hızlandırıyor.

"Ace, ne yapıyorsun?"

Eli çıplak kalçamda geziniyor, beni ne kadar sert tuttuğuna rağmen dokunuşu nazik. Bana karşı daha önce hiç böyle davranmamıştı ve ben her zaman benimle ilgilenen adamlarla beni bir binanın kenarında, düşmemi engelleyen bir camdan başka bir şey olmadan tutan adamı bağdaştıramıyorum.

Bana kelimelerle cevap vermiyor. Onun yerine ayağıyla benimkini tekmeliyor ve ben de tartışmadan onun sessiz emrine uyuyorum.

Parmakları geceliğimin kenarına hafifçe dokunup oradaki hassas tenle oynadığında nefesimi içime çekiyorum.

Sessiz bir inilti çıkardım, ihtiyacım korkumu bastırıyordu. Her zaman berbat durumda olduğumu biliyordum ama bu bambaşka bir seviyede olabilirdi.

Ace dudaklarını yumuşak dokunuşlarıyla eşleşen nazik öpücüklerle boynuma bastırıyor ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, ondan başka hiçbir şeyle ve berrak sabah havasıyla çevrili olmak ve diğer her şeyin eriyip gitmesi.

Parmakları daha da yukarı çıkıp külotuma sürtünüyor, göğsünden derin bir inilti yükseliyor. "Benim için çok ıslaksın, şekerim."

Başımı sallıyorum, balkonun kenarından şöyle bir bakıyorum ve midem alt üst oluyor. Tanrım, bu kadar yüksekte.

Ace sanki yeniden korktuğumu hissetmiş gibi beni daha da ileri itiyor, ta ki başım ve omuzlarım uçuşumun kenarından sarkana, uzun saçlarım sert rüzgârda yüzümün etrafında savrulana kadar.

Külotumu kenara çekip parmaklarını ıslaklığında gezdiriyor ve boğazımdan bir inilti çıkarıyor. Klitorisimin üzerinde nazik daireler çiziyor, daha fazlasına ihtiyaç duyarak beni çılgına çeviriyor. Ama beni fazla bekletmiyor.

İki parmağını dar kanalıma bastırıyor, içimde beni 4 Temmuz'daki havai fişekler gibi patlatacak yere odaklanmadan önce birkaç kez sokup çıkarıyor.

Ona doğru bastırıyorum, aşağıdaki caddeye bakarken sessizce daha fazlası için yalvarıyorum. Vücuduma çarpan adrenalinin acelesi, onun bakımları sırasında nefes almayı zorlaştırıyor ve yine de sessizce daha fazlası için yalvararak kalçalarımı eline geri çekiyorum.

"Bu sabah çok muhtaçsın şekerim," diye gürliyor Ace kulağıma, ikimiz de uçuşumun kenarından sarkarken ön tarafı sırtıma yaslanmış.

Şu anda ölüme düşsem bile, onunla bu anı yaşamaya değerdi.

Ace'in boştaki eli belimden çıkıp boğazımın ön tarafını sarıyor. Bir anlık panik nefesimi kesiyor ama sonra içimde hareket eden parmaklar beni şimdiki zamana geri çekiyor.

Bana zarar veren erkeklerden biri değil. Ace.

Hayatım boyunca sevdiğim çocuk.

Zihnimi, bana dokunan adamın bana hiç el kaldırmadığını, beni hiç incitmediğini hatırlamaya zorlayarak kelimeleri tekrar tekrar söylüyorum.

Ve asla yapmayacak.

"Benim için geleceksin, şekerim."

Başımı sallıyorum. "Gelemem."

Sırtıma daha sert bastırıyor, ikimizi de korkulukların üzerine doğru eğiyor. Rüzgâr üzerimize öyle sert çarpıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum ama geri itmiyorum. Kaçmaya çalışmıyorum.

Parmakları çabalarını ikiye katlıyor ve orgazmımı tam orada hissedebiliyorum. O kadar yakın ki tadını alabiliyorum. Ama gelmiyor. Eli boğazımı sıkıyor ve nefes alabilsem de bunu her an durdurabileceğinin farkındayım.

"Yemin ederim, Mia. Hemen şimdi gel." Ace'in hırıltısı o kadar derinden geliyor ki neredeyse sesini tanıyamayacağım ama bu seste tehlike çılgınlıkları atan bir şey var ve ben daha ne olduğunu anlayamadan orgazmımın işaretleri üzerime çöküyor. Zevk içime öylesine sert çarpıyor ki vücudum kasılıyor, yıldızlar görüşümde dans ediyor.

Serbest bırakılmamın beni ele geçirmesine izin veriyorum çünkü Ace'in düşmeme izin vermeyeceğini biliyorum. Daha önce hiç vermedi, şimdi neden versin ki?

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ DÖRT

ACE

H Vücudu orgazmın gücüyle titrerken parmaklarımın etrafında titreşen amcığı şimdiye kadar aldığım en güzel hediye.

Onu burada otururken görür görmez ne yapacağımı biliyordum. Riskliydi, özellikle de seksen küsur kat yukarıda olduğumuz ve korkulukların ikimizin de ağırlığını taşıyacak kadar güçlü olduğunu varsaydığım için, ama onun korkmasına ihtiyacım vardı.

Keşke parçalanırken yüzünü izleyebilseydim. Hiç şüphem yok ki bu dünyadaki en sevdiğim manzara olurdu.

Ama zaman var. Hayatımızın geri kalanında bu bokun üstesinden geleceğiz ve onu o kadar çok ve sert boşaltacağım ki ona verdiğim zevkten nefes alamayacak.

"Aferin kızıma," diye övüyorum kulağının kabuğuna karşı. "Sen benim için çok iyi bir kızsın, şekerim."

Vücudunda bir ürperti dolaşıyor ve bu sefer bunun etrafımızda esen dondurucu soğuk rüzgârdan değil, benim sözlerimden kaynaklandığını biliyorum. Birkaç dakika önce soğuğu hissetmeyi bırakmıştı, tıpkı benim gibi.

Vücudundaki zevkin her zerresini çekip aldıktan sonra parmaklarımı dikkatlice geri çekiyorum ve ikimizi de balkonun kenarından geri çekiyorum, onu bana karşı sıkı tutuyorum ve sonra onu kollarıma doğru sallıyorum.

Atılmış battaniyesini yerde bir yığın halinde bırakıyorum ve onu sıcak daireye taşıyorum. Vücudu kollarımda titriyor, soğuk nihayet onu etkilemeye başlamıştı ama bu uzun sürmeyecekti.

Balkona adım atmadan önce, içeri döndüğümüzde ihtiyacı olacağını bildiğim için banyo yaptırđım.

Onu merdivenlerden yukarı taşıyorum, kucağımdayken tökezlemediğimden emin olmak için normalden daha fazla dikkat ediyorum ve doğrudan kaldığım odaya giriyorum.

Banyoya girip onu leğene oturttuğumda ılık suya döktüğüm banyo tuzları odanın içinde dalgalanıyor, ama geri çekilmeye çalıştığımda kolları boynumdan kurtulmuyor ve dudaklarımın kenarlarında sırtmaya engel olamıyorum.

"İyi misin şekerim?"

Gümbürdüyorum. Boynuma

doğru başını sallıyor.

"Seni ısıtabilmem için geceliğini çıkarmam gerekiyor. Bunu yapmama izin verir misin?"

Yüzünü çevirip banyoyu fark ediyor ama bu sadece bana daha sıkı sarılmasına neden oluyor. Bir yanım teselliye ihtiyacı olduğunda beni aramasından memnun, çünkü onun için o kişi olmayı çok seviyorum, ama onu ısıtmazsam hastalanabilir ve bu da nihayet daha iyi görünmeye başlamışken isteyeceğim son şey.

"Sadece birkaç saniye sürecek, şekerim."

"Benimle içeri gelir misin?" diye fısıldıyor.

"Eğer istersen."

Başını sallıyor ve boynumdaki tutuşunu gevşetiyor.

İpek kumaşı teninden çekiştirerek, külotunu bacaklarından aşağı iterek ve kendi eşofmanlarımı çıkararak hızlıca çalışıyorum. Onu tekrar kollarıma aldım ve ayaklı küvetin kenarına çıktım.

Bizi dikkatlice suya indirirken su serin tenime işliyor, Mia ile aramda hiç boşluk kalmasına izin vermiyorum.

Sıcak su üzerinden geçerken tıslıyor ama asla geri çekilmiyor.

Suya yerleştikten sonra, sırtı göğsüme yaslanacak şekilde onu bacaklarımın arasına yerleştiriyorum.

Belki de sessizlik sarsıcı olmalıydı ama kendimi hiç bu kadar kendi düşüncelerimle barışık hissetmemiştim ve bu yirmi üç yaşında biri için berbat bir şey. İçimdeki canavar doydu, Mia'ya hükmetme ihtiyacı şimdilik tatmin oldu.

Sırtına bastıran aletimden onu korumaya çalışmıyorum. O hazır olana kadar onu sekse zorlamayacağım, ama kesinlikle

beni etkilemiyormuş gibi davranmayacağım.

Ellerimi karnına bastırıyorum ve onu daha yakına çekiyorum. Vücudunun her bir parçasının benimkine dokunuyor olması önemli değil gibi görünüyor, yine de ona daha yakın olmak istiyorum.

Ellerim karnının üzerine yerleştğinde vücudu benimkine karşı sertleşiyor. Daha iyi bir adam onları hareket ettirirdi, ama şimdiye kadar Mia'yı itmek benim için oldukça işe yaradı ve en azından onun dışında kimseye karşı iyi olduğumu iddia etmedim.

"Ace," diye fısıldıyor.

"Seni yakaladım,
şekerim."

Kekeleyerek nefes alıyor ama başını omzuma yaslıyor ve ben de kollarımda onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Su etrafımızda soğuyor, ancak bizi küvetten çıkarmaya tereddüt ediyorum çünkü bana bir daha ne zaman böyle açılacağını bilmiyorum. Ya da açacak mı onu bile bilmiyorum.

Ancak hafif horlamaları fayans döşeli banyoyu doldurduğunda onu kollarıma alıp ayağa kalkıyorum ve çıplak vücuduna bir havlu sarıyorum. Mia kıpırdanıyor ama onu yatak odama götürüp yatağa yatırdığımda uyanmıyor, cildindeki damlacıkları dikkatlice siliyorum.

Başı yana düşüyor ve saçları bir melek gibi çarşaflarımın üzerine yayılıyor. Bir kadının yatağıma girmesine asla izin vermedim, onları her zaman bir kulüpte ya da en kötü ihtimalle kendi evlerinde becerdim ama Mia'yı dün gece uyuduğum çarşafların üzerinde görmek sikimin ihtiyaçtan sızlamasına neden oluyor.

Loş ışık sadece ipeksi teninin büyük bir kısmını görmeme izin veriyor ama görebildiğim her parçanın tadını çıkarıyor, havlunun ardından nazik öpücükler konduruyorum.

Karnına ulaştığımda, ışığı yakalayan izler üzerinde duruyorum. Küçük noktalar. Uzun yara izleri. Biz çocukken orada olmadığını bildiğim ve ciğerlerimdeki tüm havayı emen yara izleri. Geçen hafta bazılarını görmüştüm ama bu kadar büyük olduklarını bilmiyordum.

Bu yüzden geçen gün havluyu çıkarmamı istemedi ve bu yüzden onu banyoda tuttuğumda korktu.

Ona ne yaptıklarını görmemi istemedi.

Mia'nın esnemesi gözlerimi izlerden ayırıyor ve onun yorgun gözleriyle karşılaşıyorum. Ne gördüğümü anlaması sadece birkaç saniye sürüyor, gözlerimdeki dehşet muhtemelen beni ele vermeye yetiyor, ama tam ilerleme kaydettiğimizi düşünürken, gözlerimin önünde duvarları yeniden inşa etmesini izliyorum.

Bu sefer değil, şekerim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BEŞ

MIA

I sadece bir zaman meselesiydi.
Bunu biliyorum.

Bir yanım bunu erteleyebileceğimi, ne kadar kırıldığımı gerçekten bilmeden gidebileceğimi umuyordu. Ama bu benim saflığımdı.

İğrenme duygusu yüzünden okunuyor ve ben bu manzara karşısında irkiliyorum. Ace'in bana böyle bakacağını hiç düşünmemiştim ama artık erkeklerin yaptığı hiçbir şeye şaşırمامam gerektiğini bilmeliydim.

O daha ağzını açamadan yataktan kalkıyorum, giderken çarşafı etrafıma sarıyorum. Buradan çıkmam lazım. Ondan uzaklaşmalıyım.

Kapıya ulaştığımda Ace hâlâ yatakta yattığım noktaya bakıyordu ve kapıyı açıp kaçmayı başardım.

Ağladığımı fark etmediğim gözyaşlarım yanaklarıma dökülürken, merdivenlerden aşağı tökezleyerek iniyor, çarşafın üzerine defalarca takılıp düşerken can havliyle korkuluklara tutunuyorum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok, tek bildiğim artık burada olamayacağım. Bana bir daha öyle baktığını göremem.

Tanıdığım çocuk, hiç kimse sevmezken beni seven çocuk, bana ilk öpücüğümü veren ve ilk aşkım olan çocuk, yaşadıklarımın iğrenen bir adama dönüştü. Ve ben bununla başa çıkamıyorum.

Boğazımdan düzensiz bir hıçkırık kaçıyor ve nefes almak için duruyorum. Üzüntü ve korkunun zehirli kokteyli beni boğuyor ve düşünemiyorum.

sonraki adımlarım. Yine de ilerlemeye devam ediyorum.

Asansöre doğru tökezliyorum ve çoğu gün burada olan güvenlik görevlilerinden biriyle yüz yüze geliyorum. Halimi görünce gri gözleri irileşiyor ama bir şey söyleyemeden güçlü kolları beni sarıyor ve sert bir göğse doğru çekiyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor gardiyan. Adını bilmem gerekirdi ama sanırım bir yanımda, berbat bir iş çıkarmış olsam bile burada kimseye fazla bağlanmamaya çalışıyor.

"dön," diye tersliyor Ace.

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Benimle mi konuşuyor?

Muhafız cevap vermek için ağzını açıyor ama Ace'in göğsünden çıkan ses insan sesi bile değil. "Eğer gözlerini yuvalarında görmek istiyorsan, onları kadınımın üzerinden çekmeni öneririm."

Kolları ortama dolanmış, kaçmamı engelliyor ama yine de deniyorum. Toplayabildiğim tüm güçle dirseğimi sert karnına sokuyorum ama irkilmiyorum bile.

Onun yerine kulağımın kabuğuna doğru kıkırdıyor. "Zaten başın çok büyük belada, şekerim. Ama lütfen devam et. Bakalım içinde bulunduğun çukuru daha ne kadar derin kazabilirsin."

Gardiyanın bize sırtını dönmelerini izliyorum ve Ace'in bana olan tutumu hafifçe gevşiyor. Bu da neydi böyle?

Beni geriye doğru çekiyor, çarşafın üzerinde beni dik tutuyor, kapı arkamızdan kapanana ve dairenin ortasında sadece ikimiz kalana kadar.

"Bu da neydi şimdi?" Gözyaşlarım yanaklarıma dökülürken, yaralarımı gördüğünde yüzünde beliren ifadeye ve bizi güvende tutan adamlardan birine karşı ne kadar aşağılık biri olduğuna eşit derecede üzüldüm.

"Bana ait olana bakıyordu," diyor sanki sorumu tek başına yanıtlıyormuş gibi.

"Ben kimseye ait değilim," diye fısıldıyorum. "Artık değilim." Bu itiraf göğsümdeki acıyı derinleştiriyor çünkü sadece kısa bir süre için doğru.

"Yanlış." Beni öyle hızlı döndürüyor ki, duvara yaslamadan önce neredeyse ayağımı kaybediyorum. "Sen hep benimdin şekerim ve hep öyle kalacaksın."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, bir türlü durmak bilmeyen gözyaşlarımı dindirmeye çalışıyorum ama duygularım karmakarışık.

"O güzel gözlerini benim için aç, Mia," diyor ve ben de aceleyle onun emrini yerine getiriyorum. "Aferin kızıma."

"Bırak gideyim, Ace," diye fısıldadım. "Lütfen bırak gideyim."

Gözleri kararıyor ve beni tutuşu sıkılaşıyor ama acı verecek kadar değil. O çizginin nerede olduğunu biliyor gibi görünüyor ve çizginin doğru tarafında dans ediyor. "Bir daha asla Mia," diye mırıldanıyor, nefesi yanaklarıma fısıldıyor.

Boğazımı zorlayan hıçkırıklara boğuluyorum, kaçmak için çaresizim ama kalbimi her zaman elinde tutan adama karşı güçsüzüm.

"Ne zaman gardımı düşürsem, benden kaçmaya çalışıyorsun."

"Yara izlerime bakış şeklin-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve duygularımı kontrol altına almak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ama . Çok ileri gittim. Bugün benim için çok fazlaydı ve kendimi yeniden hissetmeme izin verdiğim anda, yıllarca bastırılmış duyguların sürekli üzerime geleceğini bilmeliydim. "Bana öyle baktığını göremeyeceğimi söylemiştim. Yapamam."

"Bana söylemeliydin."

"Neden?" Meydan okuyorum. "Kendini bu görüntüden kurtarmak için mi?"

Gözleri öfkeyle parlıyor ve beni duvara yapıştırarak ciğerlerimde kalan havayı da emiyor. "Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun, Mia," diye homurdanıyor. "Her şeye verdiğin otomatik tepkinin beni kendinden uzaklaştırmak olduğunu biliyorum ama *hiçbir* parçanın benden iğrenebileceğini düşünme." Vücudu benimkine o kadar sıkı yapışmış ki zar zor nefes alabiliyorum ve sanırım hayatımda ilk kez ondan biraz korkuyorum.

Ace her zaman benim güvenli yerim, evim olmuştur ama bana öyle öfkeyle bakıyor ki... ondan uzaklaşmamak için her şeyimi vermem gerekiyor.

Başımı sallıyorum ama ben konuşamadan o devam ediyor. "Roller tersine dönseydi ve sekiz yıl boyunca kayıp olan ben olsaydım, defalarca işkence gören ve yaralanan, dövülen ve en yüksek teklifi verene satılan ben olsaydım ve sonunda eve sana gelseydin ve beni yara izleri ve sigara yanıklarıyla kaplı bulsaydın, şaşırır mıydın?"

Düşmek üzere olan gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. O haklı. Tabii ki haklı.

"Aç şu lanet gözlerini, Mia. Benden saklanmayı bırak." Parmakları cezalandırıcı bir kavrayışla çenemi sarıyor. Beni tutan başka biri olsaydı

Böyle bir durumda paniğe kapılacağımdan hiç şüphem yok ama Ace için durum aynı değil.

O her zaman her kuralın istisnası olmuştur.

Emrini yerine getiriyorum ve yeşil gözleri alev alev yanıyor, bana hürmet ve öfkeyle bakıyor, sessizce anlamam için yalvarıyor.

"Neden bana yara izlerinden bahsetmedin Mia? Eninde sonunda onları göreceğimi biliyor olmalıydın. Bir noktada, birlikte yaşamaman kaçınılmaz olduğunu. Öyleyse neden sakladın?" Sesi çok öfkeli geliyor, bana karşı hiç olmadığı kadar öfkeli ve öfkesi beni daha çok ağlatıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için nefret ediyorum.

"BEN... BEN..." Ama çok ileri gittim. Boğazımı hıçkırıklar arasında zor nefes alabiliyorum.

Yüzünden bir şey geçiyor, tam olarak tanımlayamadığım bir şey. Ama derin bir kükrete etrafımı sarmadan önce beni uzun süre bekletmiyor. "Ben onları göremeden gitmiş olacağını düşündün." Bu bir soru değil. Beni herkesten daha iyi tanıyor ve her zaman benden iki adım önde oldu.

Yüzünde tanımlayamadığım hızlı duygular beliriyor. Öfke. Hayal kırıklığı. Üzüntü. Hayal kırıklığı.

Ve her biri bir daha çok acıtıyor. İşte bu yüzden kalamıyorum.

Bu yüzden gitmek zorundayım.

BÖLÜM OTUZ ALTI

ACE

T bir yük treni gibi bana çarptı.

Bununla işimizin bittiğini sanmıştım. Benden kaçmayı bırakacağını sanmıştım. Sonunda ilerleme kaydettiğimizi sanmıştım.

Ama biz değildik.

Tekrar koşmadan önce zamanını bekliyordu.

Derin bir nefes alıyorum ve onu incitmeden önce elimi çenesinden çekmeye zorluyorum. Mia'ya ne kadar kızgın olursam olayım, ona asla el kaldırmayacağım. Asla onun kalbine korku salan adamlardan biri olmayacağım.

"Ace," diye fısıldıyor.

"Kapa çeneni," diye bağıyorum. Sakinleşmek için kendime bir saniye daha izin veriyorum ama faydası yok. Canavar kaçmak için can atıyor ve bir kereliğine oynaması için onu serbest bırakacağım.

Bir an bile düşünmeden onu omzuma atıyorum ve üzerine sarılı olan çarşafı umursamadan merdivenlere doğru ilerliyorum. Çarpmanın etkisiyle şaşkın bir çığlık attı ama ben basamakları ikişer ikişer çıkıp doğruca yatak odama girerken beklediğim gibi itiraz etmedi.

Onu yatağın ortasına yatırıyorum ve çarşafı tekrar kendi üzerine sarmak için hareket ettiğinde, ona sert bir bakış atıyorum ve olduğu yerde duruyor. Sessiz komutları dinleyeceğini bilmek güzel.

"Kal," diye .

Dolaba doğru yürüyorum ve aradığım şeyi bulana kadar birkaç dakikalığına gözden kayboluyorum.

Döndüğümde hâlâ bıraktığım yerdeydi, çarşaf göğüslerini ve amını bakışlarımdan zar zor gizliyordu. Önümdeki çıplak tenin her santimini görmek için kendime bir an izin veriyorum. O kadar güzel ki, tek istediğim benim onu gördüğüm gibi onun da kendini görmesi. Onun lanet bir savaşçı olduğunu ve hiçbir yara izinin ya da lekenin onu farklı görmemi sağlayamayacağını anlamasını istiyorum

Çünkü onu seviyorum.

Ona takıntılıyım.

Ve bunu ona kanıtlamak için her şeyi yaparım.

Mia'nın gözleri, üzerimde eşofman altından başka bir şey olmayan vücudumda geziniyor ve elimde tuttuğum şeye kilitleniyor.

Yanaklarındaki tüm renk akıyor ve bir an için bu plandan vazgeçmeyi düşünüyorum. Ama buna ihtiyacı var. Benim buna ihtiyacım var.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, kalçalarım onunkilerin üzerine binene kadar yatakta sürünüyorum ve vücut ağırlığımla onu yatağa sabitliyorum. "Yatak başlığını tut, şekerim," diye emrediyorum.

Tereddüt ediyor, seçeneklerini düşünürken nefes alışları sert ve hızlı geliyor. Gözyaşları hâlâ yanaklarına düşüyor ama şu anki pozisyonumuza rağmen paniğin bir kısmı azalmış durumda. Bir nefes alıyor ve yastıkların arkasındaki demir parmaklıkları kavrayarak yukarı uzanıyor.

Gördüğüm manzara karşısında boğazıma tırmanan iniltiyi güçlkle yutuyorum ve emirlerime tereddüt etmeden itaat ediyor.

Kendimi kontrol altına aldıktan sonra, kemerimi bileklerine dolayarak hızlıca başlığa sabitliyorum, çok sıkı olmamasına ekstra özen gösteriyorum.

"Tamam mı?" Ben soruyorum.

"Evet," diye fısıldıyor.

"Şu andan itibaren söylediğim her şeyi söylediğim anda yapacaksın. Bunun tek istisnası korkuyorsan ya da kaldırabileceğinden daha fazla acı çekiyorsan. Anladın mı?"

Yastıklara doğru başını sallıyor, nemli saçları yastığın üzerinde ıslak bir hale oluşturuyor.

"Kelimeler, Mia. Sözlerine ihtiyacım var çünkü bir kafa hareketini kaçırma riskini göze alamam."

"Anlıyorum."

"Aferin kızıma." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "İşte kurallar, Mia. Bunlara uymanı öneririm yoksa cezalandırılacaksın."

Tartışmak için ağzını açıyor ama ben yavaşça başımı sallıyorum.

"Sana bir soru sormadıkça ya da bana dur demen gerekmedikçe konuşmayacaksın. İzin almadan gelmeyeceksin. Sana bir şey yapmanı emrettiğimde tereddüt etmeyeceksin. Ve gözlerini her zaman benden ayırmayacaksın."

Son söylediğimde kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor ve başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Geçmişe dönme riskini almak istemiyorum ve bunun bu konuda yardımcı olacağını düşünüyorum."

Kesik kesik bir nefes alırken dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, mavi bakışlarında belirsizlik yanıp sönüyor.

, *şekerim. Beni içeri al.*

"Tamam." Bu kelime dudaklarından o kadar sessiz dökülüyor ki zar zor duyuyorum ama ihtiyacım olan tek şey bu.

Yatağa geri dönüyorum ve çarşafı vücudundan çekerek kremsi teninin her santimini ortaya çıkarıyorum.

Nefesimi içime çekiyorum ve ona bakmak için zaman ayırıyorum. Tüm yetişkin hayatımı bu kadını arzulayarak, ona ihtiyaç duyarak geçirdim. Onun tadına bakmak, onu yutmak için çaresizce çırpındım ve şimdi nihayet zamanı geldi, nereden başlayacağımdan emin değilim.

Gözlerim karnına ve kalçalarının üst kısmına kilitleniyor, loş ışıktaki küçük gümüş yara izleri parlıyor. Daha iyi düşünmeden başımı eğip göğüslerinin birkaç santim altındaki sigara yanığına bir öpücük konduruyorum. Ve sonra onun altındaki hafif pembeleşmiş yara izine. Dudaklarımı tekrar tekrar Mia'nın karnına bastırarak, onu *asla* kendimi bildim bileli sevdiğim kadından başka bir şey olarak görmeyeceğimi sessizce hatırlatıyorum.

"Ace," diye inliyor ve başımı kaldırdığımda gözyaşları yanaklarına dökülüyor.

"Çok güzelsin Mia." *Öpücük.* "Her bir santimin." *Öpüyorum.* "Seni asla bu dünyadaki en inanılmaz kadın olarak görmeyeceğim." *Öpücük.* "Ve hayatımın geri kalanını seninle geçireceğim." *Öpücük.* "Kendini benim seni gördüğüm gibi görmeni sağlayarak." *Öpücük.* Dudaklarımın altındaki teni çok yumuşak ve yaralarım bittiğinde bile, altımda kıvranırken ulaşabildiğim her bir deri parçasını öpüyorum.

Bakışlarımın tekrar onunkilere kaymasına izin verdiğimde, yanaklarındaki yaşlar kurumuştu ve bana ihtiyaçla bakıyordu.

Onun tahrik kokusunu alabiliyorum, havada o kadar yoğun ki çarşaflar yıkandıktan çok sonra bile onun kokusunu alacağım.

Yavaşça, kalçalarının arasına sıkışana kadar vücudunda ilerliyorum. Göbeğine yaklaştıkça, onun için daha da çaresiz kalıyorum ve onu kızdırmak istesem yapamıyorum. Kendimi onun tatlılığından mahrum bırakmak zalimce ve alışılmadık bir ceza olurdu.

Dilimin onun yumuşak kıvrımlarında yaptığı ilk gezinti ikimizin de göğsünden bir inilti çıkarıyor ama ilk tat yeterli olmuyor. İkincisi de yetmiyor, üçüncüsü de. Ve sonra ele geçirilmiş bir adam oluyorum, altında bağlı olan kadına doyamayan aç bir adam.

Tüm hayatım boyunca bunu bekledim ve her saniyenin tadını çıkaracağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ YEDİ

MIA

I Bir daha bir erkeğin dokunuşundan zevk alacağımı hiç düşünmemiştim.

Bir erkeğin bana isteğim dışında dokunduğu ilk andan sonra sonsuza dek kırılacağımı, karşı cinsin dokunuşundan her zaman korkacağımı düşündüm.

Yine de Ace bana dokunduğu anda onun için eriyorum.

Amımı en sevdiği yemekmiş gibi yiyor ve ben parmaklarımı saçlarından geçirip onu kendime doğru çekmek için çaresizce bileklerimdeki kemere doğru çırpınıyorum.

"Ace," diye inliyorum. "Lütfen."

"Tadın çok güzel Mia," diye inliyor bana karşı. "Bütün günü burada geçirebilirim, düşmene izin vermeden seni tam sınıra getirebilirim. Belki bu ilerde benden kaçmanı engeller," diye düşünüyor.

Bir kolunu karnımın üzerinde dolaştırırken, diğer kolunu kalçamda gezdiriyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Ace dilini klitorisime odaklıyor, serbest eliyle girişimi araştırırken sinirlerin sıkı tomurcuğunun etrafında dönüyor ve yardım edemiyorum ama onun altında kıvrınıyorum.

Tanrım. Daha fazlasına
ihtiyacım var. Her şeye
ihtiyacım var. Ona ihtiyacım
var.

Bir parmağını dar kanalıma sokuyor ve ortamdaki kolu olmasaydı kalçalarım yataktan fırlayacaktı.

Bir kıkırdama klitorisimin üzerinde titreşiyor, sadece zevkimi kızdırıyor. "Bana çok açıksın, şekerim."

"Daha fazlasına ihtiyacım var, lütfen, Ace. Lütfen beni bekletme," diye yalvarıyorum. Kelimeler dilimden o kadar doğal dökülüyor ki, bu anın ve sadece birkaç saat önce paylaştığımız anın ciddiyetini fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Bundan zevk almak -yaşadığım onca şeyden ve orgazmın bana karşı nasıl kullanıldığından sonra bir erkeğin bana verdiği herhangi bir zevkten zevk almak- yanlış hissettirmeli ama hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti.

Amcığma sırttırken gözleri yeni bir ateş dalgasıyla parlıyor. "Kahretsin, benim için yalvarmana bayılıyorum, şekerim."

Çabalarını iki katına çıkarıyor, parmakları odaklanmış geçişlerle G noktama masaj yapıyor ve ağzı diliyle klitorisimin üzerinde nazik daireler çizmek ve sıkı sinir demetini hayatının bir santimi içinde emmek arasında değişiyor.

Zevkim bana doğru koşuyor ve kendimi ona hazırlarken kendi nefesimde boğuluyorum. Bu adamın ağzı günah.

"Lütfen, Ace," diye . Sınıra o kadar yakınım ki, daha fazla tutamayacağımı biliyorum.

"Sadece biraz daha, Mia."

Bedenim uçurumun kenarında sallanırken başımı yastıklara yaslıyorum ve ihtiyacım olan izni alamazsam devrilmekle tehdit ediyorum. Ace'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bana çok şey verdi ve ben bugün onu çok kızdırdım. Kendimi tutmalıyım.

Parmakları ve ağzı amımdan kayboluyor ve sert eli aşırı hassas klitorisime tokat atmadan bir an önce boğazımdan boğuk bir inilti kaçıyor.

"Ne oluyor lan?" Ağlıyorum.

"Gözlerini benden ayırma Mia," diye hatırlatıyor ve ben de hemen bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Kurallarının orada olmasının bir sebebi var ve onlara uymanı bekliyorum."

Yastıklara karşı başımı sallıyorum ve gözlerini tutuyorum, ağzını tekrar amıma indirirken bakışlarımı ondan ayırmamaya dikkat ediyorum. Parmaklarını tekrar içime sokuyor, G noktama nazik vuruşlarla masaj yaparken beni tamamen dolduruyor.

"İhtiyacın olduğunda gelebilirsin şekerim."

Sözcükler serbest bırakılmam için bir işaret ve onun bakımlarının beni uçurumun kenarına sürüklemesi sadece birkaç saniye sürüyor. Zevk üzerime yıkıyor

Dalgaların arasından zar zor geçebiliyorum ama bakışlarımı her bir saniye boyunca ondan ayırmıyorum, bakışlarını düşürsem durması riskini göze almıyorum.

Aşırı hassas tenimi bunaltmamak için amıma hafifçe vurarak benden her ons serbest bırakmayı sürüklüyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor.

Vücudumu öpüyor, yukarı çıkarken yara izlerine çok dikkat ediyor. Her göğsümde duruyor ve meme uçlarımı ağzına alıyor, yumuşakça ısırmadan önce sıkı tomurcukları öpüp yalıyor ve sonra günahkâr diliyle acıyı yatıştırıyor.

Bana geri döndüğünde, vücudu benimkini yatağa bastırıldığında ve dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta olduğunda, nefes nefese kalıyorum, daha fazlasına ihtiyacım var. Ace söz konusu olduğunda hep daha fazlasına ihtiyaç duyarım.

Başımı kaldırıyorum ve dudaklarını yakalıyorum, onun üzerindeki tadımla inliyorum.

Hiç tereddüt etmeden dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dili içeri girmemi istiyor ve ben de ona açılıyorum, verecek her şeyimi ona veriyorum. Çok fazla olmayabilir. Yıllar önce ona söz verdiğim şey olmayabilir ama kısa bir süre için bile olsa ona her şeyimi vereceğim.

Aletin sert çıkıntısı eşofmanının üzerinden bastırıyor ve ben de az önce bana verdiği zevkin aynısını ona da vermek için çaresizce ona sürtünmekten kendimi alamıyorum.

"Şeker," diye uyarıyor dilinin sert hareketleri arasında.

Bileklerimdeki kemeri çekiştiriyorum, derinin tenime batışının tadını çıkarıyorum. Kollarımı ona dolamak, onu kendime çekmek, onu kendime doğru tutmak ve asla bırakmamak istiyorum.

Yüzüme bakacak ve hâlâ bağlı olduğumdan emin olacak kadar geri çekiliyor. "Seni yatağıma bağlı tutmalıyım, şekerim. En azından o zaman benden bir daha kaçamazsın."

Cevap veremediğim dudakları tekrar dudaklarıma iniyor ve dürüst olmak gerekirse, cevap verebilsem bile ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Çünkü gerçek şu ki, ondan yine kaçacağım ve bu konuda başka bir seçeneğim yok.

Beni uzun dakikalar boyunca öpüyor, dilinin yavaş, nazik okşamaları ile dişlerinin keskin ısırıkları arasında gidip geliyor. Ama bunların hepsi beni çılgına çeviriyor.

Geri çekildiğinde alnını benimkine dayıyor ve bileklerimdeki kemere uzanmadan önce bir nefes veriyor.

"Hayır," diye aceleyle çıktım.

Gözleri benimkilerle çarpışıyor, kaşlarında bir şaşkınlık belirliyor. "Gidip çok soğuk bir duş almam lazım şekerim ve çok cazip olsa da seni yatağa bağlı bırakamam." Dudakları sırtarak yukarı kalkıyor.

"Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldıyorum, bu itirafı yapabileceğimden emin olmadığım için sesime güvenemiyorum.

Uzun saniyeler boyunca bana bakıyor, gözleri tereddüt edip etmediğini arıyor ama bulamıyor. "Mia..."

"Lütfen, Ace." Alt dudağımı dişlerimin arasında yakalıyorum ve kendimi sabitlemek için bir nefes alıyorum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Gözleri kapanıyor ve boğazından derin bir inilti kaçıyor. "Tanrım, Mia."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama başını yavaşça sallıyor ve ben de hemen kapatıyorum.

"Bundan emin misin, şekerim?" "Evet."

Başını sallıyor ve kemere tekrar uzanıyor.

"Hayır. Bırak onu." Kelimeler ben daha düşünmeden ağzımdan dökülüyor. Seks sırasında bağlanmak istememeliydim, seçim hakkımın elimden alındığı onca zamandan sonra değil. Yine de bileklerimi çözmemesi için ona yalvarıyorum.

"Siktir," diye inliyor, alnını benimkine dayıyor. "Beni öldürüyorsun, şekerim."

Elini bileklerimden çekip parmaklarının arasında çenemi kavlıyor. Acının ısırtığı boğazımı tırmalayan bir inlemeye neden oluyor ve bu sadece onu memnun ediyor gibi görünüyor. "İstediğin zaman dur dersin her şey durur, tamam mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

Ace yataktan kalkıp hızlı bir hareketle eşofmanını sıyrıyor ve bir saniye sonra tekrar üzerime geliyor.

Yüzünü tekrar benimkine yaklaştırırken dizleri benimkilerin arasındaki yatağa bastırıyor. Çıplak vücudu benimkini yatağın daha da derinlerine bastırıyor ve bir anlığına midem dibe vuruyor ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Ne halt ediyorum ben? Bunu yapamam. Başka bir adamın beni kullanmasına izin veremem, rızam olsa bile. Her zaman bana dokunacak tek kişi olduğunu düşündüğüm adam olsa bile.

"Mia," diye gürlüyor Ace, beni paniğimden uzaklaştırarak. "İyisin, şekerim. Ben . Sen hep benimlesin." Parmakları yanağımı okşuyor.

sakinleştirici bir hareket. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

Ama sonra kazandılar. Kendilerine ait olmayanı alan tüm adamlar. Kyle. Fabrika için çalışan herkes. Hepsi kazanacak. Ve ben bunu istemiyorum.

Kendime onların kazanmadığını hatırlatmak için bunu yapmam gerekiyor. Hayatta kaldığımı. Kısa bir süreliğine de olsa yaşayabildim. Kendi kararlarımı verebildim. Ve bana dokunabilecek tek kişi olduğunu düşündüğüm adamlarla sevişebildim.

"İstiyorum," diye fısıldadım. "Prezervatifin var mı?"

Başını sallar. "Aramızda bir şey olmasına imkân yok şekerim. İçine girmek için çok uzun zaman bekledim. Her şeyini hissetmek istiyorum."

Tartışmak, güvende olmamız için tüm nedenleri belirtmek için ağzımı açıyorum, ama sonra onun horozu girişimi dürtüyor ve tüm protestolar dilimde ölüyor. Kolumdaki implantın bilgisi şimdilik yeterli.

İleri doğru iterken gözleri benimkilere bakıyor, içimi doldururken ciğerlerimdeki nefesi alıyor. Çok büyük ve gerginliği çok lezzetli ama Ace'le ilişkilendirmek istemediğim bir aşinalık unsuru var.

"Lanet olsun," diye inliyor, kontrolünü yeniden kazanmak için savaşırken gözleri bir saniyeliğine kapanıyor.

Bedenim kendi içinde savaşıyor. Hiçbir duygumun kazanamayacağı bir savaş.

Kalbimin her atışı, ondan uzakta olduğum onca zaman boyunca olduğundan daha sabit hissediyor, ama içimdeki gerginlik, sıcaklık seli, çok tanıdık, unutmak istediğim tüm zamanlara çok benziyor ve bunu asla Ace ile ilişkilendirmek istemiyorum.

"Mia?" diye mırıldanıyor, dudakları benimkinden bir nefes uzakta. "İyi misin şekerim?" Yastıklara karşı başımı sallıyorum. "Devam et."

Yüzümde tereddüt olup olmadığını araştırıyor ama bulamamış olmalı ki tekrar hareket etmeye başlıyor. Yavaşça içeri ve dışarı pompalarken, horozu içimde beni patlatabilecek ya da beni kırabilecek bir yere sürükleniyor.

Hangisi öğrenmemiz sadece bir zaman meselesi.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

ACE

I Bu ana kadar kendimi hiç bütün hissettiğimi sanmıyorum.

Sevdiğim kadını kollarımda tutmak, onun bana bu kadar büyük bir konuda güvenmesi, eve ilk kez gelmek gibi bir şey.

Belki de Mia'nın her zaman olduğu şey budur. Yuva. Onu aradığım onca yıl boyunca soğukta kalmış gibiydim, ait olabileceğim bir yer arıyordum ve bunu ancak şimdi hissedebildim.

Mia'nın ağzı açık kalıyor ve boğazından bir inilti kaçıyor. Bunu yapmakta tereddüt ediyordum çünkü beni onu inciten adamlarla kıyaslamasını istemiyordum ama bana bakışları sanki onun için aya asılmışım gibiydi.

"İyi misin, şekerim?"

"Daha fazlasına ihtiyacım var, Ace," diye sızlanıyor.

Tanrım, bu kadın böyle şeyler söylemeye devam ederse beni öldürecek.

Daha önce bir kadına karşı hiç nazik olmamıştım. Her zaman sikişmek için sikiştim. Kahretsin, şimdiye kadar bir kadının zevkini hiç umursadığımı sanmıyorum. Elbette onların boşalmasını istiyordum ama daha çok bana iyi geldiği için.

Bunun beni lanet bir pislik yaptığını biliyorum, ama zevkle boğmak istediğim tek bir kadın vardı ve o da altımda sıkışıp kaldı.

"Lütfen." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Bir nefes çekiyorum ve sadece ucu mükemmel amına girene kadar sikimi geri çekiyorum. "Dileğin benim için emirdir." Nefesi boğazında düğümlenecek kadar sert bir şekilde ileri sürmeden önce bir süre daha ona bakıyorum ve ağlamakla çılgılık arasında bir şey çıkarıyor.

Yüzünde rahatsızlık ya da korku olup olmadığını hızla kontrol ediyorum ama ikisini de bulamayınca kendimi bırakıyorum. Kalçalarım ileri geri hareket ederken, omzuna öpücükler konduruyor, boynunu ısıyor, mükemmel göğüslerini avuçluyorum.

"Siktir, Ace," diye ağlıyor. "Daha sert. Daha fazla." Pantolonu lanet bir senfoni gibiydi ve tereddüt etmeden ona boyun eğdim.

"Benim için gelecek misin, şekerim?" Diye bağıriyorum. Onun daracık sıcağına girdiğim andan beri boşalmanın eşiğindeyim ama ondan önce boşalmayı reddediyorum.

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldıyor, hayatımın büyük bir bölümünde takıntılı olduğum güzel maviye bir miktar keder karışıyor.

Hiç düşünmeden uzanıp elimi boğazına sertçe doladım. Buna ihtiyacı vardı. Korkuya ihtiyacı var ve ben de onun amının sikimin etrafında titreşmesiyle ödüllendiriliyorum. "Boşalacaksın Mia. Bu lanet bir soru değildi," diye hırlıyorum. Kendi zevkim bana doğru roket gibi fırlıyor, taşaklarım ne zamandır serbest bırakılmadıkları için ağlıyor. Ama bu benimle ilgili değil ve onlar da lanet olası programa uymak zorundalar.

Amcığı etrafımda kasılıyor, gözleri korku ve tahrikle parlıyor, kendi salıverilmesine yaklaşıyor.

"Hoşuna gitti mi, pis kız?" Homurdanıyorum. "Elimi boğazına dolamamı seviyor musun?"

Yastığa karşı başını sallıyor ve ben de onu sıkıca kavriyorum, amcığı neredeyse beni uçurumun kenarına sürükleyecek kadar geriliyor.

"Benim için geleceksin Mia ve bunu hemen şimdi yapacaksın." Kendi sesim yabancı, ele geçirilmiş bir adam gibi ve belki de öyleyim. Belki de onun amcığı benim kendi büyüm gibidir.

Mia'nın vücudu benimkinin altında kasılıyor ve amcığı beni öyle sıkı kavriyor ki, ben de onunla birlikte uçurumun kenarına gelmeye zorlanıyorum.

Yıldızlar görüşümde dans ediyor, kendi orgazmımın gücü ciğerlerimdeki havayı alıyor. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Tüm ruhum sökülüyormuş gibi hissetmemiştim hiç. Ama şimdiden bu hissin bağımlısı oldum.

Onu kalın sperm iplerimle doldururken boğazımdan çıkan ses zar zor insani. Daha önce hiç bir kadına eyersiz binmemiştim, ama

Mia'nın her fırsatta d llerimle dolmasını istiyorum. Kal alarından aŗađı damlamasını izlemek, kokusunu almak istiyorum.

 zerine   k yorum, omzuna, boynuna, yanaklarına nazik öpücükler kondururken ağırlığımı korumaya dikkat ediyorum ve sonunda dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum. İkimiz de salıverilmemizin ardından kendimize gelirken dillerimiz yavaşça birbirine geçiyor ve nazikçe ısıırıyoruz.

Nefesimi tuttuktan sonra saçlarını yanaklarından çekiyorum, gözlerim yüzünde geziniyor ve o anı hafızama kaydediyorum.

Sekiz yıl çok geç oldu ama sonunda onu sahiplendim. Sonunda hep benim olan Şeyi aldım.

Mia altımda pantolonunu indiriyor, ben uzanıp bileklerindeki kemeri çözerken yüzü boynumun kıvrımına gömülüyor.

Kollarını bana doluyor ve beni kendine yakın tutuyor ve onun tarafından ihtiyaç duyulmanın çok güçlü bir yanı var.

Boğazından boğuk bir hıçkırık kaçıyor ve tüm vücudu altımda titriyor. Bu ses kalbimi göğsümden söküp atıyor.

Bunu ben mi

yaptım?

Onu incittim

mi?

Her Şeyi mahvettim mi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

MIA

I Hayatımda hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim.

Ama sonra, daha önce hiç rızaya dayalı olmadığı için samimi karşılaşmalar sırasında her zaman bağlantımı kopardım. Tecavüzdü.

Ace beni kurtarmadan önce yaşadığım her cinsel deneyim benim isteğim dışındaydı ve az önce yaptığımız şeyi tüm o zamanlarla ve o zamanlar bana yapılan tüm korkunç şeylerle nasıl bağdaştıracağımı bilmiyorum.

Vücudumu bir titreme sarıyor ve ardından göğsümü ansızın yırtan acımasız bir hıçkırık geliyor.

Bitmek bilmeyen bir duygu seli bir anda üzerime çöküyor ve ben zar zor nefes alabiliyorum. Beni ayakta tutan tek şey Ace'in çıplak teninin tenime değmesi.

Ben
güvendey
im.

Ben
iyiyim.

Burada kimse bana zarar veremez.

Ace kimsenin bana zarar vermesine izin vermez.

Ama bu düşünce sadece gözyaşlarının daha sert ve daha hızlı akmasına neden oluyor çünkü onu terk etmeliyim. Onu ve etrafındaki insanları güvende tutmalıyım. Ama kalbimin diğer parçası olmadan nasıl yaşayabilirim ki?

Onu her zaman ellerinde tuttu. Altı yaşımıdayken elimden tutup cehennem olarak bildiğimiz evde eşyalarımı yerleştirmeme yardım ettiğinden beri.

"Mia," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Her şey yolunda, şekerim. Ben yanındayım." Sesinde, soğukkanlılığımdan geriye kalanları parçalayan bir gerginlik var. Şu anda aklımdan neler geçtiğini ancak hayal edebilirim. Tanrı aşkına, hâlâ içimde. Ama bir şey gelmiyor. Tek yapabildiğim ona tutunmak, sanki beni bir arada tutan tek şey oymuş gibi ve şu anda öyle. Parçalanmamla az önce paylaştığımız anların ne kadar özel olduğunu bir şekilde kurtarabilmem arasındaki fark o.

"Seni incittiysem özür dilerim, Mia," diye fısıldıyor Ace kulağımın kabuğuna doğru. "Çok özür dilerim."

Başımı sallıyorum, ona bunun onun suçu olmadığını anlatmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Onun için iyi olamayacak kadar berbat, çok kırık olduğumu.

O da bana neredeyse benim ona sarıldığım kadar sıkı sarılıyor ve biliyorum ki o uzaklaştığı anda ben de dağılacaktım. Bunu durdurmak mümkün olmayacak çünkü tam olarak istediğim şeyi yaptı.

O, daha önce gelen tüm erkeklerin ve bana zorla dayatılan her şeyin yerini aldı. Ve şimdi sadece o var. Ama bu duyguların, korkunun, dehşetin, acının bir yere gitmesi gerekiyor. Kaçmak zorunda ve buna izin vermekten başka seçeneğim yok.

Ace beni göğsüne yakın tutarak sırt üstü dönüyor, ben onun üzerine yayılıyorum ve yumuşamakta olan siki hâlâ içimde, sanki henüz çekmeye dayanamıyormuş gibi. Ve çekmesini istediğimi sanmıyorum. Şu anda ekstra bir bağlantıya ihtiyacım var.

Gözyaşları uzun dakikalar boyunca durmuyor ve göğsünün ne kadar nemli olduğunun farkındayım. Özür dilemek istiyorum. Ona her şey için ve onu terk edebileceğimi düşündüğüm için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. İşler çok zorlaştığında ya da korktuğumda hep kaçtığım için özür dilemek istiyorum. Ama en önemlisi, ona hak ettiği kadın olamadığım için üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ben çok kırıldım. Ve hep öyle olacağım. Ne kadar zaman geçtiği önemli değil, ben her zaman üvey babası tarafından insan ticareti için satılan kız olacağım. Erkekten erkeğe geçen, kimsenin bedenime ya da başka bir parçama saygı duymadığı bir kadın olacağım. Ve o çok daha fazlasını hak ediyor.

Elleri sırtımda gezinmeyi, yumuşak tenimde nazik daireler çizmeyi hiç bırakmıyor ve sonunda, onun dokunuşuna odaklanmak beni şimdiki zamana ve kendi zihnimde dönüp duran dehşetten uzağa sürüklüyor.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum, uzun zamandır beklediğim şeyi mahvettiğim için özür dilemeye niyetliyim ama bakışlarına baktığımda nefesim kesiliyor. Yeşilin ardında yaşanan savaş, kendi korkusu ve güvensizliği, çoğu erkeğin, özellikle de onun gibi tehlikeli olanların saklayacağı yerde, benim görmem için tam orada.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve parmakları gözlerime düşen bir tutam saçla oynuyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Söylenecek milyonlarca şey var, hepsi de az önce zorla ağızımdan çıkan kelimelerden daha iyi olurdu ama şu anda söyleyebileceğim tek şey bu.

Parmakları çenemi kavıyor ve beni onun gözlerinin içine bakmaya zorluyor. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok Mia. Ağladığım için benden asla özür dileme. İyileştiğim için benden asla özür dileme. Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim. Seni o şekilde itmemeliydim. O kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim."

Uzun saniyeler boyunca ona bakıyorum, az önce söylediği sözleri tekrar ediyorum, sonra aniden doğruluyorum, beni yerinde tutmasına fırsat vermiyorum, ama ikimiz de onun üzerine oturana kadar beni takip ediyor. "Hayır," diye çıkışıyorum. "Anlamıyor musun, Ace? Bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdin. Bana her şeyi verdin. Senden onları silmeni istedim ve sen de bunu yaptın." İki elimi de yanaklarına koyarak bu kez onu gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "Bir daha asla bütün olabileceğimi sanmıyorum ama sen benim kırık parçalarımı bir arada tutuyorsun."

Yüzümde bir şey arıyor ve sonra öne doğru eğilip dudaklarımı kısa bir süre önce paylaştığımız vahşi öpücüklerle hiç benzemeyen nazik bir öpücükle yakalıyor. Elleri sırtımda geziniyor ve siki karnımda sertleşerek boğazımdan yumuşak bir miyavlamayı sürüklüyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve alnını benimkine yaslıyor.

Gözyaşlarımı umutsuzca uzaklaştırmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Zaten bir ömür boyu yetecek kadar gözyaşı dökmüştüm. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Bana her zaman tam olarak ihtiyacım olanı verdiğin için teşekkür ederim."

Bu sefer kalçalarımı oynatırken dudaklarını yakalayan benim, onu tekrar içime almak için çaresizim. Aleti tekrar ağrıyan ateşimin içine girer girmez memnuniyetle iç çekiyorum. Onunla çok uzun yıllar geçirdim, çok uzun yıllar normalliği kaçırdım ve bir anı daha boşa harcamak istemiyorum.

Yavaşça ileri geri sallıyorum, sert uzunluğunu G noktama doğru sürüklüyorum.

Ace'in omuzlarındaki gerginlik çok açık. Kontrolün onda olmamasına alışık değil ve dürüst olmak gerekirse, bunun sık sık olacağından şüpheliyim, ama şu anda

kendi zevkimin kontrolünde olmak. Onun yardımı olmadan oraya ulaşabileceğimden emin olmasam bile, ikimizin de salıverilmesini.

Aletin yavaşça kayması beni tam sınıra getiriyor ama tadını alabildiğim zevke ne kadar odaklanmaya çalışsam da ona tam olarak ulaşamıyorum.

Ace tek kelime etmeden elini boğazıma doluyor ve sıkıyor, kocaman avucu nefes boruma öyle bir baskı yapıyor ki orgazmım boğazımdan boğuk bir çığlık kopararak üzerime hücum ediyor.

"İşte böyle, şekerim. Benim için gel. Benden ihtiyacın olanı al," diye övüyor ve bu sadece beni hırpalayan uzun zevk dalgalarını uzatıyor gibi görünüyor.

Yüzümü omzuna gömüyorum ve kontrolü ele almasına izin veriyorum, o kendi boşalmasını kovalarken beni beceriyor.

Ona ulaşması sadece birkaç saniye sürüyor, siki içimde şişiyor ve odayı bir zevk kükremesi dolduruyor.

Geri çekilmiyor. Onun yerine, ben üzerine uzanmışken yastıklara yaslandı. Yan tarafımızı yokluyor ve bedenlerimizin üzerine bir battaniye çekiyor, yumuşayan siki hala içimde. Bu şekilde bağlı olmak rahatlatıcı, ama kollarını sıkıca bana doladığında ve şakağıma bir öpücük kondurduğunda, ailemin öldüğü günden beri kendimi en güvende hissettiğim an oluyor.

"Kalbinle ve bedenle bana güvendiğin için teşekkür ederim."

KIRKINCI BÖLÜM

ACE

I Sanki zihninde bir düğme açılmış gibi.

Birdenbire daha çok gülümsüyor, daha az irkiliyor ve etrafındaki hava mutlulukla doluyor. Başka biri olsa muhtemelen bu değişiklikleri fark etmezdi ama benim gözümde ışık gibi parlıyorlar.

Masamdan mutfağın içinde dolaşp kurabiye pişirmesini izliyorum, eğer yaptığı dağınıklık bir şey ifade ediyorsa. Yanağına un bulaşmış ve her kurabiyeyi aynı büyüklükte yapmaya konsantre olurken günahkâr pembe dilinin dışarı çıkma şekli, sanki benden çalınmadan önce tanıdığım genç kıza bakıyor gibiyim.

Şu anda ne kadar çok iş yapıyor olursam olayım, gözlerimi ondan alamıyorum. Onu izlemek benim saplantım haline geldi ve birkaç ay önce Tommy'nin Clara'yı takip etmesine gözlerimi devirmemdeki ironi de gözümde kaçmıyor.

Şimdi anlıyorum.

Demek istediğim, sanırım derinlerde bir yerlerde bir parçam bunu her zaman anladı çünkü Mia'yı izleme dürtüm pek de yeni bir şey değil. Yıllar önce, bunun yanlış olduğunu bile bilmeden önce başladı. Ama şimdi gözlerim onun üzerinde değilken zar zor nefes alabiliyorum.

Kavga edip yatağa düşeli üç gün oldu.

Göğsümde uykuya daldı, hafif horultular odayı doldururken vücudu taşıdığı gerginlikten arınmıştı. Ama ben uyanık kaldım, onu hem dışarıdan hem de içeriden gelen tehditlere karşı korudum.

Onu kollarımda, uyurken ve bana sarılmış hissetmek, sanırım şimdiye kadar hissettiğim en sakin ve döndüğünden beri onu gördüğüm en huzurlu andı.

Onu kontrol etmek için gizlice gecelerde bile huzurlu görünmüyordu. Kaşları her zaman çatıktı, alnını ter kaplıyordu, yaşadığı cehennemden kaçmaya çalışırken başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Ama benim üzerimde uyurken değil. Ve o zamandan beri hiçbir gece.

Bir tartışma olmadı, bir anda oluverdi. O gece yatma vakti geldiğinde, onu odasına kadar takip ettim ve artık onu kollarımda tutmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için onsuz uyuyamayacağımı bilerek kendime doğru çektim.

Kyle'ı bulana kadar evden çıkamayacağımız gerçeği olmasaydı, ki onu bulmak şimdiye kadar araştırdığım diğer tüm pisliklerden daha zor, her şey mükemmel olurdu.

Mia kurabiye tepsisini fırına itiyor ve birkaç saniye boyunca onları izliyor, sanki onları bir dakika bile gözetimsiz bırakmaktan endişe ediyormuş gibi.

"Şeker?"

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve gülümsemesi büyüyor. "Öyle mi?" "Buraya gel."

Emrimi yerine getirmekte tereddüt etmiyor, açılmış bacaklarımın arasına giriyor ve ellerini omuzlarıma indiriyor.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu masamın kenarına kaldırıyorum ve boğazından ırkılmış bir çığlık koparıyorum. Bacaklarını birleştirmeye çalışıyor ama dizlerini birbirinden ayırıyorum ve her iki ayağını da sandalyenin kollarına dayıyorum.

"Ace?" Dudaklarını dişlerinin arasında sıkıyor, bana bakarken gergin olduğu her halinden belli.

O günden beri yaklaşmadık çünkü onu zorlamak istemedim. Yaptığımız şeyi sindirmesi için ona biraz zaman vermek istedim. Ama daha fazla bekleyemem. Onun tadına bakmalıyım.

Siyah elbisesini, basit bir çift beyaz pamuklu külotu ortaya çıkarana kadar uyluklarından yukarı itiyorum ve boğazımdan bir hırıltı koparıyorum. "Tadına bakmalıyım şekerim," diyorum külotunu bacaklarından aşağı indirip odanın diğer ucuna atarken. Eğer istediğim gibi olsaydı, bir daha asla iç çamaşırı giymezdi, böylece amina her zaman kolayca erişebilirdim, ama henüz o noktada değiliz ve olacağımızdan da emin değilim.

O itiraz edemedi başımı eğip amının ilk tadına bakıyorum ve onu benim için çoktan ıslanmış bulduğumda inliyorum. Hay sikeyim. Ona asla doyamayacağım. Hayatımın geri kalanında her günümü kafamı onun bacaklarının arasına gömerek geçirsem yine de yeterli olmazdı.

Mia parmaklarını saçlarıma geçirip yüzümü kalbine yaklaştırıyor, ben dilimle klitorisini okşarken tereddütleri eriyip gidiyor.

Bir elimi dizinden kalçasına doğru hareket ettiriyorum, parmaklarım girişini kızdırana kadar, boğazından muhtaç bir miyavlama koparıyorum. Tanrım, bana o kadar açık ki, ona doyamıyorum.

Parmağımı onun ıslak sıcaklığına daldırıyorum ve karşılıklı bir inilti çıkarıyoruz. Dilim ve parmağımla aynı baskıyı uygularken etrafımdaki gerginliği titreşiyor, onu tekrar aşağı indirmeden önce kenara getiriyor.

Tekrar tekrar onu kör edici bir zevkin eşiğine getiriyorum, ama ona uçuruma düşmesine yetecek kadar vermiyorum.

Mia'nın saçlarını tutuşu acı verecek kadar sıkılaşıyor, güzel amcığını yüzüme sürttükçe bana olan ihtiyacı onu çaresizleştiriyor.

Ulaşamayacağım bir yerde olsa bile benden zevk almasının çok seksi bir yanı var. Ona baktığımda, aynaya baktığında gördüğü kırık dökük kıızı görmüyorum. Ne istediğini ve bunu nasıl elde edeceğini çok iyi bilen ve cehennemden defalarca kurtulmuş olan güzel kadını görüyorum. Kalbimi her zaman ellerinde tutan ve korumak için her şeyi yapacağım kıızı görüyorum.

"Ace," diye inliyor, klitorisi üzerindeki baskıyı hafifletip onu bir nefes ötede olduğu zirveden uzaklaştırırken. İnemeleri doğrudan sikime gidiyor, tekrar içinde olma ihtiyacı boğucu ama bu benimle ilgili değil, onunla ilgili. Şu anki halimle bile olsa, zevkinin artık kendisine ait olduğunu bilmesini sağlamakla ilgili. "Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Onun amına karşı sırtıyorum. "İstediğini biliyorum, şekerim. Ve sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğimi de biliyorsun. Benim zaman çizelgemde."

Gözleri yuvarlanıyor, ancak mükemmel dudaklarında dans eden en küçük gülümseme var ve şımarık davranışlar normalde sadece işleri daha fazla uzatmama neden olsa da, geride bıraktığım, hayal kırıklığına uğrattığım arsız kıza bakmak, göz yuvarlanmasını görmezden gelmeme yetiyor. Sadece bu seferlik.

Eşofmanımın içinden sikimi avuçluyorum, rahatlamak için çırpınıyorum ama önce onu boşaltmam gerekiyor. "Yüzümün her yerine boşalacak mısın şekerim?"

Nefesleri kesik kesik gelirken başını sallıyor. Kahretsin, onu böyle seviyorum. Özgür. Vahşi. Filtrelenmemiş. Sık sık yaptığı gibi sessiz ve uysal değil.

Öyleymiş gibi davranıyor ve ona her zaman ihtiyacı olan her şeyi vereceğimi bildiği için gergin ya da korkmuş değil.

İlk parmağımla birlikte ikinci bir parmağımı da içine sokuyorum ve klitorisi üzerindeki çabalarımı iki katına çıkarıyorum. Tadı işlenebilecek en tatlı günah gibi. Güzel bir kırmızı fiyonkla bağlanmış günaha ve karanlığa benziyor.

Yumuşak inlemeleri kulaklarıma bir senfoni gibi geliyor, şimdiye kadar dinlediğim tüm müziklerden daha iyi. Yüzümü kendine doğru çektikçe tutuşu daha da çaresizleşiyor. Eğer onun tatlı amcığında boğulursam, bu gitmenin en iyi yolu olurdu.

"Ace. Daha fazlasına ihtiyacım var. Yapamam..."

Bakışlarımı ona yöneltiyorum, okyanus mavisinde bir belirsizlik parıltısı. Bu bir dönüm noktası ve onu benimle birlikte o anın içinde tutmalıyım.

"Gel Mia," diyorum. "Gel amına koyayım."

Onu geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru iterken gözleri benimkilerle kilitleniyor. Vücudu talimatlarımı yerine getirmeye zorlanıyor ve boğazından kaçan çığlık aksi halde sessiz olan daireyi dolduruyor.

Eşofman altımı, içine girdiğimde sikimin dışarı fırlamasına yetecek kadar aşağı indirdim. Boğazından kaçan hırıltıda boğuluyor ve onu hazırlıksız yakaladığım için içimde onu seven hastalıklı bir yan var.

Bu sefer içine girdiğimde, onu arzuladığım şekilde becermekte tereddüt etmiyorum. Sert ve hızlı bir şekilde ihtiyacım var ve vücudundan istediğimi alırken gözleri sadece ısınıyor gibi görünüyor.

Her itiş bir öncekinden daha sert, altındaki masanın parke zeminde sürtünmesine neden oluyor.

"Ace," diye inliyor boynuma karşı, vücudunu benimkine sararken, ben ona çarparken can havliyle tutunuyor.

"Siktir, Mia," diye inliyorum. "Amin tam bir cennet. Lanet hayatımın geri kalanını senin içine gömülerek geçirebilirim ve bu asla yeterli olmaz."

Omzunu o kadar sert ısıırıyorum ki bakırın tadı dilime geliyor ve bu beni daha çok azdırıyor. Tanrım, bana o kadar açık ki. Ona verdiğim her şeyi alıyor.

Bizi yeniden konumlandırırken asansörün sesi boğazımdan bir hırıltı çıkarıyor, içeri girmek üzere olan kişinin görmemesi gereken bir şeyi görmemesine dikkat ediyorum.

Vücudunun gerildiğini hissettiğimde, itişlerimi yavaşlatıyorum, ama kendimi tamamen durduramıyorum. Onun tatlı amına doyacağımdan emin değilim.

Ayak sesleri köşeyi dönüyor ve omzumun üzerinden bakarken homurdanıyorum. "Siktir git buradan."

Saint James ailesinin ayarladığı güvenlik görevlilerinden biri olan Todd girişte afallamış bir halde duruyor, gözleri ikimizden başka bir yere bakmıyor. "Bir paket teslim edildi."

Öfke üzerime çöküyor ve eğer sikim Mia'nın içine saplanmış olmasaydı, bu lanet olası pisliğin kafasını çoktan koparmış olurdum.

"Umurumda değil," diye çıktım. "Eğer önümüzdeki üç saniye içinde buradan çıkmazsan, o lanet gözlerini yuvalarından çıkarıp sana yedireceğim."

Ayak seslerinin geri çekildiğini duyana kadar vücudumdaki gerginliğin bir kısmı azalmaya başlıyor. Bir daha asla başka bir erkeğin kadınıma bakmasını istemiyorum ve kalan sahiplenme ihtiyacı boğucu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK BİR

MIA

I olduğum yerde donup kaldım. Panik acımasız dalgalar halinde üzerime yuvarlanıyor, nefesimi ciğerlerimden . İzleniyor olma fikri. Birinin beni Ace ile görmesi, beni asla unutamayacağım bir geceye geri götürüyor. Hayatımın geri kalanında kabuslarımda başrol oynayacak bir geceye.

Bu gece farklı.

Ne olduğunu bilmiyorum ama Cyrus'un bana davranış şekli neredeyse fazla iyi.

Bana tam bir yemek verdi ve yediğimde beni cezalandırmadı.

Onun gözetimi altında da olsa kendi başıma düş almama ve pahalı bir gecelik ile ona uygun bir bornoz giymeme izin verdi.

Ve banyoda işimiz bittiğinde, beni tuttuğu, ancak üzerinde uyuduğum şilte için yeterince büyük olan küçük odaya geri itilmedim. Onun yerine beni resmi oturma odasına götürdü. Hiç adım atmama izin verilmeyen bir odaya.

Sık sık evin geri kalanına girmeme izin veriliyor, her zaman gözetim altında ve her zaman belirli bir süre için. Ama ne zaman pelüş görünümlü kanepeye ve yumuşak halıya bakmaya cesaret etsem, Cyrus beni tersliyor.

Burada ne işimiz olduğunu sormak için ağzımı açıyorum ama hemen kapatıyorum. Söylediği ya da yaptığı herhangi bir şeyi sorgulamaktan daha iyisini biliyorum. Benim için asla iyi bitmiyor ve bir başka cezasını daha kaldırabileceğimi sanmıyorum.

İlk sahibim yeterince kötüydü ama sık sık şiddete başvurmazdı. Tatlı ve masum olana sapkın bir ihtiyacı vardı, on sekiz yaşına gelene ve artık beni uygun bulmayana kadar doldurabileceğim bir rol. Ardından gelen de şiddet yanlısıydı ama şu anda her gün karşılaştığım seviyeye yakın değildi. Sadece kızgın ya da sarhoş olduğunda bana zarar veriyordu, geri kalan zamanlarda işler o kadar da kötü değildi. Ya da en azından Cyrus'la geçirdiğim zamandan beri öyle olmadığını fark ettim.

Burası cehennem.

Eskiden hayalini kurduğum her şeyin etrafımı sardığı lüks bir malikanede cehennem, onlara hiç dokunamayacak ya da kullanamayacak olsam bile. Cyrus'un çalıştırdığı personel tarafından hazırlanan birinci sınıf yemekler asla ağızma yaklaşımasa bile.

Cyrus ayaklarına doğru başını sallamadan önce kanepeye oturur.

Buradaki ilk birkaç haftamda öğrendiğim bir beceri olan dizlerimin üzerine zarıfçe çöküyorum. Dizlerim kanayana ve kaslarım günlerce ayakta zor duracak kadar ağrıyana kadar beni defalarca pratik yapmaya zorladı.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum, yüzüm yukarı bakıyor ve gözlerimi aşağıda tutuyorum. Göz teması kurma hatasını birçok kez yaptım ve her seferinde dayak yedim. Şanslıysam tabii.

Dizlerimin altındaki yumuşak halı, evin geri kalanındaki parke zeminle çok belirgin bir tezat oluşturuyor ve kendimi rahatlamaya bırakıyorum.

Ne kadar süredir burada olduğumu unuttum. Pencere görmediğim günler birbirine karıştı ve bu şekilde de takip edecek kadar sık beslenmiyorum.

Tahmin etmem gerekirse, en az bir yıl olduğunu söyleyebilirim, ama bildiğim kadarıyla sonsuza kadar da sürebilir.

Elini başımın üstüne koyuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Kendimizi içinde bulduğumuz pozisyon anormal değil. Yemeklerinin çoğunu bu şekilde yiyor, ben ayaklarının dibinde diz çökmüş, genellikle açlıktan ölüyorum. Ama gecenin geri kalanı alışılmışın dışında ve bu beni huzursuz ediyor.

Bu şekilde ne kadar süre oturduğumuzu bilmiyorum ama kendi zihnimin derinliklerine dalmama yetecek kadar uzun bir süre, mutluluk veren sessizlik günler sonra ilk kez dinlenmeme izin veriyor. Burada uyku bana pek gelmiyor çünkü ilk birkaç haftamda Cyrus beni her birkaç saatte bir yeni bir işkenceyle uyandırıyordu. Ama bazen en kötüsünü beklediğim anlar oluyor, ama bu beklenti beni neredeyse rahatlatıyor.

Uzaktaki ayak sesleri aklıma geliyor ama hareket etmiyorum. Bundan daha iyisini biliyorum.

Parmakları mükemmel bir şekilde düzleştirilmiş saçlarımın üzerinde gezinirken Cyrus boğazının arkasından memnun bir ses çıkarıyor. Normalde yıkanmak için o kadar zamanım olmadığı için bugünlerde saçlarımın şekillendirilmesi nadiren oluyor ama bir kez olsun tamamen temiz hissetmek güzel.

"Soğuk sesi sakın zihnime çarpıyor.

"Gördüğüm kadarıyla onu iyi eğitmişsin." Bir adam konuşuyor ama daha önce tanıştığımızı sanmıyorum.

"Cyrus'un fahişeleri hep öyle değil midir?" Bir kadın gülüyor ve ensemden soğuk bir ter boşanıyor.

"Sanırım haklısın," diyor adam. Yaklaşıyorlar ve bana doğru attıkları her adımda safra boğazımdan yukarı tırmanıyor.

Personel dışında kimseyi yanıma yaklaştırmadı ve onların bile benimle etkileşime girmemeleri konusunda kesin talimatları var. Peki bu insanlar neden burada?

Yutkunuyorum, başımı kaldırıp bakma ve mümkün olduğunca hareketsiz kalma dürtüsüyle savaşıyorum.

*Onu utandırma. Onu
utandırma. Onu
utandırma.*

Kelimeler zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor. Sonuncusundan sonra başka bir cezayı kaldıramam. Yaralarımın deniz tuzu sürmeden önce beni defalarca kestiği bacaklarımın arkasındaki kesiklerin üzerine hâlâ rahatça oturamıyorum. Bileklerim bağlara karşı ne kadar çok mücadele ettiğim için ağrıyor ve iyileşme sürecine bakılırsa, bunun en az bir hafta önce olduğunu düşünüyorum.

Üç gün boyunca aç kaldıktan sonra yiyecek bir şeyler istememin sonucu bu olduğu için, onu şirket önünde utandırmanın çok daha şiddetli bir cezayla sonuçlanacağını hayal ediyorum.

"Çok iyi bir kız," diye övüyor beni Cyrus ayağa kalkarken.

kalıyorum, hareket etmem emredilmediği sürece beni koyduğu yerde kalmam gerektiğini biliyorum.

"Kalk," diye emrediyor.

Dengeli bir nefes alıyorum ve destek için kanepeye dikkat ederek dikkatlice ayağa kalkıyorum. Benden her zaman zarif ve zarif olmamı bekliyor, özellikle de etrafta başka insanlar varken.

Bakışlarım bozulmamış krem rengi halıda kalıyor. Cyrus'u bazı geceler burada elinde bir bardak viskiyle görmeseydim, bu odaya kimsenin adım atmadığını düşünürdüm ama şu anda burada dört kişi var.

Gözümün önünde bir çift kırmızı topuklu ayakkabı beliriyor. Parlak derisi pahalı, eski hayatımda ancak hayalini kurabileceğim bir çift.

Kadının mükemmel manikürlü parmağı çenemin altına bastırarak beni buz mavisi gözlerine bakmaya zorluyor. Beklendiği gibi, sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, tek bir saç teli bile yerinde değil ve makyajı kusursuz. Tahmin etmem gerekirse, kırklı yaşlarının başında olduğunu söyleyebilirim, öyle görüldüğünden değil ve diz boyu siyah elbisesi sanki sadece onun için yapılmış gibi vücudunu sarıyor.

"Güzel gözler," diye yorum yapıyor ama bana değil. Bana asla.

"Evet, oldukça sıra dışılar," diye katılıyor Cyrus. "Onlardan gelen umut ışığının sönmesini izlemek oldukça keyifliydi."

Sözleri karşısında irkilme isteğimle savaşıyorum. Buraya gelmeden önce kırıldığımı, son sahibimin bana yaptığı ve yapmaya zorladığı tüm o iğrenç şeylerle beni kırdığını düşünüyordum ama bu malikânenin ön kapısından içeri sürüklenene kadar ne kadar kötü olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Cyrus sadisttir.

Zevkleri kapkara ve bana istediği her şeyi yapabileceği bir oyuncaktan başka bir şeymişim gibi davranmıyor. Beni eğittiğinde her şeyin daha iyi olacağını düşünürdüm. Onun için mükemmel bir oyuncak olduğumda, sadist ihtiyaçları azalacaktı. Ama her şey daha da kötüye gitti.

"Soyun," diye emrediyor kadın ve bir an için olduğum yerde donup kalıyorum. Onun emirlerine uymaya iznim var mı, yoksa Cyrus buna kızar mı bilmiyorum. Beni daha önce hiç kimseyle tanıştırmamıştı.

Cyrus bana, "Sorun değil tatlım, Lydia'nın dediğini yap," diyor ve tereddütüme kızmadığı için rahatlıyorum.

Bornozu omuzlarımdan silkiyor ve geceliği vücudumdan sıyırmadan önce dikkatlice kanepenin koluna bırakıyorum. Geldiğimden beri iç çamaşırı giyme nezaketi gösterilmedi ve bunu daha az utanç verici kılan tek şey, son sahibimin ona satıldığım gün koluma zorla yerleştirdiği implantın adet dönemlerimi tamamen durdurmuş olması.

Küçük nimetler, sanırım.

Gözlerimi alçak tutuyorum ama gözlerinin çıplak bedenimi nasıl yaktığını hissediyorum. Fabrika'dan önce kimse beni çıplak görmemişti ama şimdi bu neredeyse her gün olan bir şey.

"Nasıl sakso çekiyor?" diye sorar adam.

"Mükemmel. Öğürme refleksini eğittim, böylece fazladan bir amcık gibi oldu." Sözleri o kadar iğrenç ki, bana verdiği yemek midemi bulandırıyor.

"Dizlerinin üzerine çök, tatlım. Sikimi çıkar ve bu güzel insanlara seni ne kadar iyi bir sürtük yaptığımı göster."

Bana söyleneni yapıyorum, kendimi yumuşak halının üzerine bırakıyorum ve pantolonunun kemerini çözüyorum. Bu noktada otomatik pilottayım. Bunu günde en az bir kez yapmamı emrediyor, ama genellikle bundan çok daha fazlası oluyor.

Aletini çıkardıktan sonra, görüntüsü beni bana her böyle dokunduğunda içine düştüğüm uyuşuk duruma zorluyor, kollarımı sırtımın etrafına sarıyorum ve benden istediği gibi birbirine bağlıyorum.

Diğer adam memnun bir ses çıkarırken göz ucuyla kanepenin diğer ucunda oturan kadını görüyorum.

Her zamanki gibi, siki dilime değdiği anda kendimi kaybediyorum. Artık öğürme refleksimin olmamasının gerçek nedeni bu, çünkü bana dokunduğunda artık orada değilim. Bedenimi istediği gibi kullanmasına izin veriyorum çünkü burada her gün hayatta kalabilmemin tek yolu bu.

Ölümü dilemediğimden değil. Çünkü diledim.

Her gün ölümü diliyorum. Her gece uyuduğumda uyanmamayı umuyorum ve her sabah beni bu cehenneme koyan Tanrı'ya lanet ediyorum.

Etrafımda sesler devam ediyor ama ben ne dediklerini duymuyorum. Beni Cyrus'un bana yaptığı iğrenç şeylerden koruyan küçük baloncuk onların sözlerini uzakta tutuyor ve bunun için minnettarım.

Bir el saçlarımı sarıyor ama bu Cyrus değil, diğer adam. Burnum Cyrus'un bembeyaz düğmeli ceketine dayanana kadar yüzümü aşağı doğru itiyor ve beni uzun saniyeler boyunca orada tutuyor. Yıldızlar görüş alanımın kenarında dans ediyor, geriye doğru yırtılmadan önce sadece birkaç dakika uzakta mutlu bir sessizlik vaat ediyor.

Sessiz bir nefes alıyorum, çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ediyorum çünkü sahibimin bundan hoşlanmadığını biliyorum.

Cyrus koltuğa geri oturuyor ve kucağını sıvazlıyor, ben de hemen sessiz komutu yerine getiriyorum. Tereddüt sadece dayak yemenize ve aç kalmanıza neden olur.

Kucağına oturana kadar beni öne doğru çekiyor ve siki girişime dayanıyor. "Becer beni, fahişe."

Beni ne zaman üste çıkmaya zorlasa boğazıma tırmanan safrayı yutuyorum, çünkü böyle olduğunda kendimi sorgulamaya başlıyorum. Artık tecavüz mü? Kontrol sendeyken tecavüz olur mu? Beni zorladığında tecavüz mü

O içimdeyken mi geleyim? Ama bana söyleneni yapıyorum, kendimi onun üzerine bırakıyorum ve acının ısırtığını görmezden geliyorum.

Birkaç gündür amıma girmedi, son cezamdan kalan yaralarım iyileşirken ağzımı tercih etti ve her zamanki gibi kuru giriyor.

Zevkini en üst düzeye çıkarmak için buraya ilk geldiğimde bana öğrettiği şekilde öğütüyorum, hareket ederken üzerimde fazladan iki çift gözü umutsuzca görmezden gelmeye çalışıyorum.

Duman burnuma doluyor, ama içgüdüsel olarak nereden geldiğini görmek için başımı çevirdiğimde, Cyrus diğer elinin avuç içi yanağıma çarpmadan önce çenemi parmaklarıyla sertçe kavıyor. "Gözlerini benden ayırma, tatlım. Kuralları biliyorsun."

Kulaklarımdaki çınlama o kadar yoğun ki kendimi devam etmeye zorlayabiliyorum ama bedenim daha fazla acı çekmemek için kendi isteğiyle hareket ediyor.

Başka bir el sırtıma dokunuyor ve bir saniyeliğine hareketsiz kalıyorum, ama bu çok uzun sürüyor ve ne olduğunu anlayamadan, yakıcı bir acı uyluğumun üst kısmını yakıyor.

Bir sigara tarafından yakıldığımı fark etmem çok uzun sürüyor, ama yanan etin kokusu bana tam olarak ne yapıldığını söylüyor.

Tekrar ve tekrar, acı o kadar dayanılmaz ki zorlukla nefes alabiliyorum, ama bilincimin kenarındaki gözyaşlarının düşmesine izin vermiyorum. Sigara bıçağına dönüştüğünde değil. Kadın yüzümü diğer adamın sikine bastırduğında değil. Yere atılıp tekmelendiğimde değil. Ve sırayla bana tecavüz ettiklerinde de değil.

Ancak odamda yalnız kaldığımda gözyaşlarımla akmasına izin veriyorum.

Yatağımdan alınıp en kötü düşmanıma bile dilemeyeceğim bir hayata zorlandığım geceden bu yana pek çok kez ölümü diledim. Ama hiçbir zaman bu gece dua ettiğim kadar zor olmadı.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

MIA

R Aslında bunun bir geçmişe dönüş olduğunu biliyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım kendimi hayatımın en kötü gecelerinden birinden alıkoyamıyorum.

Keşke birkaç kesik ve sigara yanığından daha kötü olmadığını söyleyebilseydim ama sonrasında bir hafta yürüyemedim. Bana yaptıkları şeyler

-Ağlamalarıma gülmeleri, acı çığlıklarımı eğlenceli bulmaları ve sonunda yenik düştüğümde, bedenim yorgunluk ve acıdan pes ettiğinde, devam etmek için ben uyanana kadar beklemeleri.

Bana yaptıkları *her şeyi* hissettiğimden emin oldular.

Ace'in nazik dokunuşunun hayal meyal farkındayım, parmakları yanaklarımdan ağladığımı fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor ama ona geri dönmenin yolunu bulamayacak kadar kaybolmuş durumdayım.

Sesi ulaşamayacağım kadar uzakta, ama ne dediğini duyamıyorum, sadece ses tonundaki endişeyi duyabiliyorum.

Her şey çok iyiydi.

Çok iyi gidiyordum.

Ama ona sürekli söylediğim gibi, ben . Çok kırıldım.

Cyrus'un görüntüsü zihnimde beliriyor ve boğazımdan kesik kesik bir hıçkırık kopuyor. "Lütfen, hayır," diye bağıryorum ama bunu sesli mi yoksa kendi zihnimde mi söylediğimden emin değilim.

Bana doğru gelmeye başlamadan önce soğuk gözlerini bana çevirdi. Kızgındı. Gözyaşlarımla onu hayal kırıklığına uğrattım.

Aptal. Aptal. Aptal, kendi kendime söylüyorum. Bundan daha iyisini biliyorum. Duygularımın beni alt etmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum.

"Daha iyisini yapacağım. Lütfen bana zarar verme." Yalvarmak onu daha da kızdırıyor ama elimde değil. Daha fazla dayanamıyorum. Bu kadarı da fazla.

"Mia," diye yalvarıyor bilincimin kıyısındaki yumuşak ses, ama ona ulaşamıyorum. Çok uzakta.

"Yalvarmaman gerektiğini biliyorsun, tatlım." Cyrus'un derin sesi zihnimde dolaşıyor, o kadar net ve belirgin ki sanki kendi iç monologumun yanında duruyor.

İçime kapanıp kendimi daha fazla acıdan korumak için elimden geleni yapıyorum ama onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Denedim. Defalarca, umutsuzca kendimi güvende tutmaya, vücudumun zaten çok kırık olan kısımlarına vurmasını engellemeye çalıştım, ama asla işe yaramadı.

Uzun zaman önce fark ettim ki Cyrus bir şey yapmak istiyorsa yapacaktır ve onu durdurmaya çalışmanın bir anlamı yok.

Kollar beni yakın tutuyor, sıcaklıkları kendi kişisel cehennem versiyonumu uzakta tutuyor. "Şekerim, bana geri dön." Ses zayıf, ama orada ve umutsuzca ona sarılıyorum.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ama benimkini tutan beden sarsılmıyor.

Şakağıma yumuşak kelimeler mırıldanıyor ve sonunda beni karanlıktan geri sürüklüyor.

Ace beni göğsüne bastırıyor, dudakları şakağıma değiyor ve benimle kısık sesle konuşuyor. Bana karşı böyle davranması beni hala çok şaşırtıyor, çünkü Ace diğer herkese karşı her zaman sert, düşmanca ve hatta kaba biri olmuştur. Onun yumuşak tarafını gören tek kişi Tommy'dir ve o zaman bile bu pek sık olmazdı.

"Yanımdayım şekerim," diye mırıldanıyor ve kendimi yüzümü göğsüne gömerken buluyorum, onun sıcaklığına kendi akıl sağlığım için tek dayanağımış gibi tutunuyorum.

Kırıldığımı biliyordum ama bu sadece bunu kanıtlıyor. Bu sadece bir daha asla normal olamayacağımı ve Ace'in benim gibi bir yük olmadan daha iyi olduğunu kanıtlıyor.

Kendimi Kyle'a ne kadar çabuk edersem, kadar iyi olacak.

Gözlerimi zorla açıyorum ve etrafımdaki daireyi inceliyorum. Temiz çizgiler. Bembeyaz duvarlar. Ahşap özellikler. Gördüğüm her şeyi kendime güvende olduğumu hatırlatmak için kullanıyorum. O eve geri dönmediğimi. Hayatımın en kötü gecesini yeniden yaşamadığımı.

Pek çok kötü gece ama bu asla kaçamayacağım bir geceydi.
-Son nefesimi verene kadar kâbuslarımda yer alacak olan. "İşte orada,"
diye mırıldanıyor Ace, avucu yanağıma sıcak bir şekilde değiyor.

Hâlâ masasının kenarında oturuyorum ama bir noktada benden çekildi. Başına bela olmaktan başka bir şey olmayan kadının seks sırasında panik atak geçirmesinin şu anda libidosuna pek iyi geldiğini sanmıyorum.

Yanaklarıma düşen gözyaşlarının bir sonu yok gibi görünüyor ve göğsümden kopan hıçkırıklar acı veriyor. Ve yine de onları kontrol edemiyorum. Çünkü bu, herkesin hayatında bensiz daha iyi olacağına dair ihtiyacım olan tek kanıttı.

Ace. Tommy. Clara. Saint James ailesi. Onlar için bir yükten başka bir şey değilim ve bu istediğim son şey.

"Mia," diye fısıldıyor. "Bana bak, şekerim."

Başımı sallıyorum. Gözlerindeki acımayı göremiyorum. Bana asla kurtulamayacağı bir sorumlulukmuşum gibi baktığını göremiyorum. Bunu yapamam.

"Mia." Sesindeki emir neredeyse dediğini sağlayacak.
Neredeyse.

Göğsünü itiyorum, yatak odama çekilmeye kararlıyım ama buna izin vermeyeceğini bilmeliyim.

Biz koruyucu ailedeyken yapmıyordu, şimdi yapma olasılığı daha da düşük.

Parmakları çeneme gidiyor ve yüzümü yukarı kaldırmaya zorluyor, eğer bu kadar inatçı olmasaydım gözlerinin içine bakacağıma eminim.

"Seni incittiysem özür dilerim, Mia." Sesi acı doluydu, sanki bu düşünceyle başa çıkamıyormuş gibiydi ama devam etti. "Tüm bunların senin için zor olduğunu tahmin edebiliyorum ve seni çok zorladığım için özür dilerim. Tetikleyicileriniz hakkında yeterince bilgim yok. Yaşadıkların hakkında daha fazla bilgi edinmek için zaman ayırmalıydım, böylece bu tür şeylerden kaçınabilirim."

Gözlerimi açıp onunla buluşmamı sağlayan, göğsümdeki paniği alevlendiren şey de bu. Ace'in ondan uzakta geçirdiğim zaman hakkında zaten bildiğinden daha fazlasını bilmesine imkân yok. Bana sorarsanız bu zaten çok fazla. "Sorun o değil," diye mırıldanıyorum, hıçkırıklardan boğazım ağrıyor. "Sorun gardiyandı. İçeri girdiğinde." Gözlerimi tekrar kapatıyorum, kelimeleri çıkarmaya odaklanabilmek için gözyaşlarımı bastırıyorum. "Cyrus bazen ziyaretçilerle bana sürpriz yapmayı severdi." Başımı salladım. "Bunu bana yapmayacağını biliyorum, sadece..."

"Bir tetikleyici," diye bitiriyor Ace.

Başımı sallıyorum ve gözlerinin derin yeşiline bakıyorum. Kahverengi benekler sadece bu kadar yakındayken görülebiliyor ama gençken onları saymaya çalıştığımı hatırlıyorum. Ona sinsi bakışlar atmaya çalışırdım, ama sinsilikte her zaman çok iyi değildim ve beni kaçınılmaz olarak yakaladığında, bana her zaman bilmiş bir bakış atardı.

"Sanırım kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var." Sekiz yıl önce o sandığa tıklandığımdan beri bana dokunan başka hiçbir erkeğe yapmaya cesaret edemeyeceğim bir şey yaparak dikkatlice göğsüne bastırıyorum.

"Hayır."

Sözleri üzerine gözlerim açılıyor ve bakışlarını incelediğimde, dalga geçmediği anlaşılıyor. "Ace..."

"Hayır. Geri çekilebilmen için sana yer vermiyorum. Çünkü yapacağın şey tam olarak bu. Kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi geri almana izin vermeyeceğim."

Ona bakıyorum, beni hiçbir şeyden mahrum etmeyen çocuğun büyüyüp beni kendi mahremiyetimden mahrum etmeye bu kadar istekli bir adam olmasına şaşıyorum. Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğini sanıyor ama nasıl bilebilir ki?

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, sıcaklık kaosun arasında bir an huzur bulmamı sağlıyor. "Bana inanmaya başlamadan önce bunu kaç kez söylemem gerekecek bilmiyorum ama gerekirse sesim kısılana kadar tekrar tekrar söyleyeceğim. Ve o zaman bile, bildiğinden emin olacağım. Ben varım, şekerim. Benim açımdan hiç tereddüt yok. Beni uzaklaştırmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Son sekiz yılımı her taşın altını arayarak geçirmedi, sırf sen bundan vazgeç diye. Sekiz yılı ayrı geçirmiş olsak da seni bu gezegendeki herkesten daha iyi tanıdığımı ve kaçmak üzere olduğunda bunun neye benzediğini bildiğimi unutuyorsun."

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama tekrar kapatıyorum. Ağzımdan dökülmek üzere olan yalanı anlayacaksa ne anlamı var ki?

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ACE

I Mia'yı kanepeye yatırdıktan sonra uykuya dalması uzun sürmedi ama yanından bir saniye bile ayrılmadım.

Onu kanepeye taşıdığımda, uyuyacağı umuduyla battaniyelere sardım ve böylece kadınımı tetikleyen pislikle ilgilenebildim.

Mantiken, bunun onun hatası olmadığını biliyorum, günün ortasında burada ne yaptığımızı bilmesine imkan yoktu, ama yine de gördükleri için lanet olası gözlerini yuvalarından çıkarmak istiyorum.

Benden başka kimse Mia'ya , bahanenin ne olduğu umurumda .

Asansöre binip üç korumanın ayakta durduğu ve gelip geçen herkesi tek tek incelediği zemin kata iniyorum.

Bu daireyle ilgili en sevdiğim şeylerden biri de özel asansör. Everett ve Elijah'ın organize ettiği korumaların birinin gerçek bir tehdit mi yoksa ofiste geçen uzun bir günün ardından eve dönmeye mi çalıştığını anlamalarını çok daha kolaylaştırıyor.

Söz konusu gardiyan benimle göz göze geldi ve orospu çocuğu sırtmaya cüret etti. Yargıç, jüri ve celladının gözlerinin içine baktığını bilmiyor mu?

"Özür dilerim dostum, bölmek istememiştim," diyor, yüzündeki ifadeye rağmen sesi düzgün.

Bir kol mesafesine gelene kadar ona doğru ilerliyorum ve elimi boğazına dolayarak kafasını duvara çarpacak kadar sert bir şekilde itiyorum.

parkeye karşı. "Benim açık iznim olmadan o daireye adımını atarsan, senin sonunu getiririm. Beni anlıyor musun?" Hırlıyorum, sesim o kadar karanlık ki kendimi zor tanıyorum.

Solunum yolunu daralttığım için yüzünün rengi koyu kırmızıya dönüyor ama buna rağmen başını sallıyor. Gözlerinde korku var, bu da kadınımı koruması gerekip gerekmediğini merak etmeme neden oluyor. Bizim gibi erkeklerin korkması gereken tek bir şey var, o da kraliçelerimizi kaybetmek. Ölüm de dahil olmak üzere diğer her şey tamamen önemsizdir.

"Güzel." Boğazını serbest bırakıyorum ve o da hemen ellerini boynuna sarıp umutsuzca nefes alıyor. "Şimdi, bir paket olduğunu söylemiştin?"

Bana başıyla kısa bir selam veriyor ve kurdukları küçük masanın arkasına uzanıyor. Snow'un yaşadığı yer burası olduğu için burada her zaman bir güvenlik varlığı olduğunu hissediyorum, ancak çevredekilerin bize bakışlarına bakılırsa, hiç bu kadar büyük olduğunu sanmıyorum.

Büyük bir zarfı bana doğru uzatıyor, ben de hemen elinden kapıyorum.

Zarfı ters çeviriyorum ve ön yüzüne karalanmış isim midemi bulandırıyor ve gözlerim sanki zarfı getiren her kimse hâlâ etrafta dolaşıyormuş gibi lobide geziniyor. Ancak karşılaştığım tüm dikkatli gözler suçlu değil ve bakışlarım nihayet zarfa geri döndüğünde, içeriği her neyse beni lanet olası bir cinayete sürükleyeceğini biliyorum.

Başka bir şey söylemeden asansöre bindim ve diğer insanların görüş alanından çıkmak için çaresizce kapı kapatma düğmesine üç kez bastım.

Zarfı yırtıp açıyorum ve içindekileri elime atıyorum.

Neye anlamam birkaç dakikamı aldı. Basit bir tılsımlı bileklik çoğu kişi için dikkat çekici görünmeyecektir. Sayısız standart tılsım muhtemelen sadece Chicago'da binlerce insanın bileğinde bulunuyor, ancak bir tanesinin sadece bir kişi tarafından takıldığını biliyorum.

Mia'nın annesinin bileziğine takması için yaptığım şeker bana bir işaret feneri gibi bakıyor ve asansörde tamamen yalnız olduğumu bilsem bile yine de sanki bana bakan biri varmış gibi etrafıma bakıyorum.

Asansör en üst katta durduğunda, her an kendimi kaybedeceğimi düşünmeyecek kadar kendimi toparlamıştım, ama her zaman bir şans vardır.

Kanepenin arkasından bakıyorum ve Mia'nın hâlâ mışıl mışıl uyduğunu görünce bir nefes veriyorum, hafif horultuları beni görüş alanımın sınırında tehdit eden sarmaldan aşağı indiriyor.

Kendimi bundan vazgeçiremeden balkona çıkıyorum ve sessizce Chicago öğleden sonrasının içine süzülüyorum, aşağıdaki kalabalık şehrin sesi bana hemen saldırıyor.

Cebimden telefonumu çıkardım ve hiç düşünmeden Everett'in numarasını çevirdim. Kyle kızışıyor ve buraya gelmesi sadece onun nerede olduğunu bildiğini değil, aynı zamanda her an ona ulaşabileceğini de kanıtlıyor. Onun gibi bir pislik için ne kadar güvenlik olduğu asla önemli olmayacak, bir yolunu bulacaktır ve dark web'deki ilan panolarına asılan günlük ilanlar bunun tek kanıtı.

İşi ne kadar çok kişi alırsa, pusuya düşürülme ihtimalimiz de o kadar artar ve biz burada, çatı katındaki dairemizde ördek gibi oturuyoruz, güvenlik yanılması rehavete kapılmamıza neden oluyor.

"Öyle mi?" diye dalgınca cevap veriyor. "Meşgul müsün?"

"Uh, biraz." Küfür ediyor ve telefon düşüyor, yüksek sesli bir patlama hattı dolduruyor ve beni telefonumu kulağımdan çekmeye zorluyor.

"Everett?"

"Evet, üzgünüm. Çocuk bezi değiştirmek görüldüğünden çok daha zordur."

"Çocuğunun pisliğiyle uğraşırken telefona mı cevap verdin?" Tersledim.

"Ebeveyn olmak böyle bir şey. Bir yandan diğer sorumluluklarla uğraşırken çok ağlayan ve sıçan küçük bir meleğe bakmak."

Alay ediyorum. Yemin ederim birkaç hafta önce bu orospu çocuğundan nefret ediyordum. Şimdi onu eğlenceli mi buluyorum? "Bir sorunumuz var."

İç geçiriyor. "Şimdi ne olacak?"

"Bu öğleden sonra çatı katına bir paket geldi. Mia Fabrika'ya götürüldüğünde bileğinde olması gereken ama onu Florida'da bulduğumuzda yanında olmayan bir bilezik."

"Siktir."

"Tam olarak benim düşüncelerim." İçimi çekiyorum ve dışarıdaki sandalyelerden birine çöküyorum, sanki tüm sorularımın cevaplarını barındırıyormuş gibi şehrin silüetine bakıyorum.

Wynter'ın arka planda, "Bırak onu ben alayım," dediğini duyuyorum ve Everett sadece küçük bir mücadele veriyor.

"Mia'nın haberi var mı?" diye soruyor birkaç dakika sonra. "Hayır, uyuyor. Zor bir öğleden sonra geçirdi."

Masasındaki sandalyeye oturusunun sesi hattı dolduruyor ve ardından daktilo sesi geliyor. "Lobideki güvenlik kayıtlarını kontrol ediyorum, belki binadan ayrıldıktan sonraki hareketlerini marketler ve ATM'ler aracılığıyla izleyebiliriz?"

"Kyle'ın kendi kirli işlerini yaptığını varsayarsak, ki onu aradığımızı bildiğine göre bu pek mümkün görünmüyor."

Birkaç dakika sessizlik oldu ama Mia uyurken hareket etmek için acele etmiyorum. Dinlenmeye ihtiyacı var ve çalışmaya başlarsam muhtemelen onu uyandırırım.

"O değil," diye onaylıyor Everett.

İçimi çektim ve elimi yüzüme sürdüm. Sürpriz değildi ama duymak istediğim şey de değildi. Bir kereliğine de olsa, bu şeylerden biri bizim istediğimiz gibi olsa ne güzel olurdu.

"İsterseniz teslimatı yapan izini sürebilirim ama dışarıdaki kameralardan bisikletli bir kurye olduğu anlaşılıyor, yani muhtemelen çıkmaz "

Denediğimiz diğer her şey gibi.

Bu orospu çocuğu ilk başta düşündüğümünden çok daha zormuş.
için.

Sanırım The Factory'nin Chicago'da uzun süre faaliyet gösterebilmesinin bir nedeni var.

ama bunu bile çözemedik. Bu pislikler lanet olası hayaletler ve operasyonlarının büyüklüğü ve dark web'de her ay kaç kişiyi sattıkları düşünüldüğünde bu daha da berbat görünüyor.

Gördüğüm kadarıyla Everett şehir içindeki tüm satışları durdurmak için elinden geleni yapıyor, ancak en iyi hackerların bile durduramayacağı şeyler var.

Elimdeki bileziğe bakıyorum, birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca hafızama işlediğim takıların her birini gözden geçiriyorum. Mia bu lanet şeyi hiç çıkarmadı. Hiçbir zaman. Koruyucu ailemiz onu bileğinden koparmaya çalıştığında bile, onu kaybetmemek için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti. Bu yüzden Fabrika'dayken onu kaybetmenin onun için nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirim. Cehennemin dibindeyken onu seven ebeveynlerinden geriye kalan tek şeyi nasıl kaybettiğini.

Özellikle bir tılsım gözüme çarpıyor ve midem bulanıyor çünkü onun her zaman orada olmadığını biliyorum, sadece diğerleri kadar yıpranmış olmadığı için değil, çocukluğumun çoğunu onu takan kız hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenerek geçirdiğim için, bu bileklikteki her bir tılsımın ne anlama geldiğine kadar.

Babasının annesine ilk yıldönümlerinde hediye ettiği aşk kalbi tılsımı ile Mia doğduğunda ona verdiği beşğin arasına yerleştirilmiş, pırıl pırıl yeni bir tılsım.

Yaka bana bakıyor. Benimle alay ediyor. Acaba bu paket Mia için değil miydi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM KIRK DÖRT

MIA

T kaynaklanan zihinsel yorgunluk, uykumdan uyandıktan çok sonra bile tüm gün sürüyor. Ama beni daha çok endişelendiren Ace'in davranışları. Sıra dışı ne yaptığına bir anlam veremiyorum ama uyandığımdan beri garip davrandığını biliyorum.

Normalde bunu seksin ortasında panik atak geçirmiş olmama bağlardım ve bunun bana seksilik ödülü kazandırmasına imkan yok. Ama nedense, öyle olduğunu sanmıyorum. O çok gergin. Bakışlarının birkaç dakikada bir odanın içinde dolaşması, var olmayan bir tehlikeyi araması, bana bundan çok daha fazlası olduğunu düşündürüyor.

İnternette bulduğum bir tarifi takip ederek mutfakta dolaşıyorum ve kaçırılmadan önceki favorim olan güllü makarnayı yapıyorum. Tekrar istediğim her şeyi yiyebilmek çok basit görünüyor, ancak yemekle olan ilişkim iyileşmekten çok uzak ve aklımın bir köşesinde hala yakında bu lükse sahip olamayacağıma dair rahatsız edici bir his var. Yakında, beni düşünmeden ya da dikkate almadan incitecek erkeklerin kollarına geri döneceğim ve çoğu zaman aç olacağım.

Ancak şu an için, konu yemek olduğunda sahip olduğum zihinsel engeli aşmak anlamına gelse bile, en sevdiğim yemeğin tadını tekrar çıkarmak istiyorum.

Mutfağa girip tencere ve tavalarla uğraşmaya başladığımda Ace şok olmuş gibi görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi ve ben de herhangi bir açıklama yapmayacağım.

Adımları takip etmek zihnimin başka bir yere, daha güvenli bir yere sürüklenmesini sağlıyor ve düşünmeden ya da sonuçlarına katlanmadan dolaşmasına izin veriyorum. Kendime böyle basit bir lüks tanımak güzel ve bunun son şanslarımdan biri olacağını düşünmemeye çalışıyorum.

Zamanım tükeniyor. Kyle daha da kötüleşecek ve bunun Ace'e ve bana karşı çok nazik olan diğer insanlara dokunmasına izin veremem. Dokunmayacağım.

Makarna kaynıyor ve ben ekran duvarının arkasından gelen sorgulayıcı bakışları görmezden gelerek hızla süzüyorum.

Bunun ne kadar tuhaf görüldüğünün farkındayım. Buradaki ilk birkaç günümde yemek yemeyi reddettiğim ve o zamandan beri bir kase çorba ve biraz tosttan fazlasını yemediğim gerçeğinin. Ama ona kabul edeceği bir açıklama yapamıyorum, bu yüzden hiç açıklama yapmamam daha iyi.

"Burada cennet gibi bir şey kokuyor." Asansörden bir ses geliyor ve arkamı döndüğümde Emerson ve Rayne'in apartmandan bize doğru yürüdüklerini görüyorum, ilki eşofman altı ve uyumlu bir kazak giymiş, ikincisi ise her zamanki koyu renkli uzun kollu gömleği ve siyah kot pantolonuyla. Adamın gardırobunda bu kombinasyondan ve takım elbiseden başka bir şey var mı?

Ace'in her gün hemen hemen aynı kıyafeti giydiğini düşünürsek pek bir şey söyleyemem; gri bir eşofman altı ne kadar biçimli olduğunu mükemmel bir şekilde ortaya koyuyor.

Bakışlarımı, bu misafir karşısında çenesi gerilen Ace'e çeviriyorum ama o bir şey söylemiyor.

"Böldüğüm için kusura bakmayın, sabah birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmadan önce uğrayıp sizi kontrol etmek istedim." Emerson gülümsüyor.

"Eğlenceli bir yere mi gidiyorsun?" Tarifi üç kez daha okuyup içine etmediğimden emin olmaya çalışarak soruyorum.

"Maalesef gidemeyeceğim. Philadelphia'da bir konferansım var ve birileri tek başıma gitmeme izin vermiyor." Kocasına yan gözle bakıyor, ancak gözlerindeki bariz sevgi, ses tonundaki herhangi bir kızgınlığı geçersiz kılıyor.

"Bu lanet şehirden bensiz ayrılmaya asla izin vermeyeceğim, Emerson. Odadan çıkmaya bile zor izin veriyorum."

Kıkırdıyor ve mutfığa girip tencereye bakarak sosun kaynadığını görüyor. "Tanrım, bu harika kokuyor. Ne yazık ki fazla yemek yapamıyorum. Çok uzun süre ramenle yaşadım ve şimdi nasıl pişirileceğini bildiğim tek şey bu."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, bu itiraf beni hazırlıksız yakalıyor çünkü o her zaman her şeyi yoluna koymuş gibi görünüyor. Ama belki de bu her zaman böyle değildi. "Bu eskiden benim favorimdi. Koruyucu aileyken pek yiyemezdim. Ama birkaç kez aileler, ailelerine uygun olup olmadığımı görmek için beni restoranlara götürdüler ve bu makarnanın her zaman yeterince iyi olmamanın hayal kırıklığını hafiflettiğini hatırlıyorum." Çiğ itiraf ben yakalayamadan dudaklarımdan dökülüyor ve ilk kez Emerson'a bu kadar kolay açıldığımı fark ediyorum. Onun gibi mesleğini bulmuş başka biri olduğundan emin değilim.

Başını sallıyor ama şaşırtıcı bir şekilde bana acıyarak bakmıyor. Böyle acıklı bir hikayeyi dinleyip de o kişi için üzülmeyen biri nadirdir ve Emerson'ın etrafındaki insanlarla bu kadar empati kurabilmesi ama onların hayatlarındaki en kötü zamanları yargılamaması, işinde ne kadar iyi olduğunun gerçek bir kanıtı.

Çalan bir telefon dikkatimi karıştırdığım sostan uzaklaştırıyor ve zil sesinin telefonuma ait olduğunu çok geç fark ediyorum.

Ace'in ona uzanmasını izlerken panikle ona doğru bakıyorum ama cevap vermesini engellemek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Daha fazla soruyu yüzeye çıkarmadan olmaz.

Kyle'in aramalarını öğrenmesi an meselesiydi ama ben gidene kadar öğrenmemesini umuyordum. Böylece ondan çok önemli bir şey sakladığımı öğrendiğinde gözlerindeki hayal kırıklığını görmek zorunda kalmayacaktım.

"Merhaba." Sesi dairenin içinde dolaşüyor, ama gözleri benimkilere kilitlenmiş, sanki tamamen dürüst olmadığım bir şey olduğunu biliyor gibi.

Elimdeki tahta kaşık yere çarpıyor, sos çıplak bacaklarıma ve dolaplara sıçırıyor ama Ace'in ona ilk aramadan sonra söylemem gereken gerçeği öğrenmesini engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Çok az, çok geç.

BÖLÜM KIRK BEŞ

ACE

T Mia'nın gözlerindeki bakış bana bu telefonun diğer ucunda her ne varsa iyi olmadığını söylüyor ama ben çok uzaktayım. Telefon kulağıma dayanıyor ve ben daha iyi düşünmeden dudaklarımdan bir selam dökülüyor.

Mia'yı araması gereken tek kişinin numarası Mia'nın telefonunda programlıdır, o halde bu arama neden Arayan *Kimliği Yok*'tan geliyor?

Bana söylemediği şey ne?

Mia'nın tahta kaşığı düşürmesini ve sosun tezgâhın ön tarafına sıçramasını izlerken sessizlikle karşılaşıyorum ama dikkatle dinliyorum.

Diğer uçta biri sessizce nefes alıyor ve içgüdüsel olarak bunun bir tele-pazarlamacı olmadığını biliyorum. İlk birkaç günden sonra telefonu izlemeyi bıraktım, Emerson'la istediği zaman ben burnumu sokmadan konuşabilmesi için ona mahremiyet vermek istedim, ama belki de daha iyi bilmeliydim.

"Alo?" Tekrar ediyorum.

Ama kimse cevap vermiyor, ufak bir iç çekiş ya da nefes alış verişte bir aksama bile yok ve şüphelerimi doğrulamamın hiçbir yolu olmamasına rağmen, hattın diğer ucundakinin Kyle Clark olduğunu biliyorum. Onun numarasını nereden bulmuş? Ve ne zamandır arıyor?

Elinde kaşık ve üzerinde sosla ayağa kalkan Mia'nın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Mavi havuzlardaki suçluluk duygusu apaçık ortada ve kendimi kaybetmemek için her şeyimi ortaya koyuyorum.

Bunu benden nasıl saklayabildi?

Güvenliği için bu kadar önemli bir şeyi, bunun onu zaten içinde olduğundan daha fazla tehlikeye sokabileceğini bile bile nasıl sır olarak saklayabilir? Nerede olduğunu böyle mi biliyorlar? Aramaları takip ediyorlar mıydı? Tommy ona vermeden önce telefonun izlenebilir olmadığından emin oldum ama kullan-at olmadığı sürece aramaları izlenemez hale getirmek zor.

"Hediyemi beğendin mi, Ace?" Hattın diğer gelen ses tanıdık. Hem de çok tanıdık. Ama uzun zamandır duymamıştım.

Gerçi biz çocukken bize Kyle olarak tanıtılmamıştı.

Üvey babamız ona başka bir şey derdi. Aptalca bir şey ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum. Onun gibi adamlar isimlerinin kamuya açıklanmasına izin vermezler, bu yüzden o orospu çocuğunu bulmakta bu kadar zorlandım.

"Hayır," diye homurdandım. "Senden tek istediğim siktir olup gitmen ve kadınıma rahat bırakman." Sesimin tonu o kadar keskin ki, neredeyse benden geldiğini fark etmeyeceğim, ama damarlarımda dolaşan öfke, yaymak için çok uğraştığım sakın kişiliğe izin vermiyor.

Rayne bana yaklaşıyor, öfkeyle yazarken telefonunu çıkarıyor ve Everett'in aramayı takip etmesini sağladığını biliyorum. Bu işi bu gece bitirebilir miyiz? Sık sık umut etmeye cesaret edemiyorum ama şu anda bu orospu çocuğunu çivileme fikri parlayan bir ışık gibi.

Kıkırdıyor. "Ah evet, eminim yapardın. O küçük fahişeye her zaman takıntılıydın. Üvey babanın onu bize vermesinin nedenlerinden biri de bu, biliyor musun? Seni ve o boktan kardeşini cezalandırmak için."

Benim gibi bir adamı suskunlaştırmak kolay değildir. Ve yine de bu pislik bunu başardı.

Son sekiz yıldır ona zamanında ulaşamadığım, onu kurtarmak için çok geç kaldığımız için suçluluk duyuyorum. Ama onu en başta almalarının sebebinin Tommy ve benim kaçmamız ve sonunda Fabrika'nın Chicago'dan taşınması olduğu gerçeği hayatımın sonuna kadar içimi kemirecek.

"Kızı teslim etmeni öneririm, Ace. O kullanılmış bir mal. Kırılmış. Yaşadığı onca şeyden sonra sana ne faydası var?" Bu soruyu benim için en iyisini istiyormuş gibi soruyor ama ikimiz de biliyoruz ki benim çıkarlarım onun düşündüğü son şey.

"Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım." Her kelime sert bir hırıltıyla çıkıyordu ama daha önce hiç bu kadar derin bir öfke hissetmemiştim. Mia benden alındığında değil.

Her seferinde ona yaptıkları her boktan şeyi ortaya çıkarmadık. Ve o pislik bugün onu tetiklediğinde bile. Hayır. Bunların hiçbirisi kadınıma kullanılmış mal demesiyle kıyaslanamaz. Bozuk. O kırık falan değil. O benim.

"Bunu ayarlayabiliriz, evlat."

"Ben senin oğlun değilim,"

diye çıktım.

Kıkırdıyor. "Oh, biliyorum. Ben asla senin gibi küçük bir amcık yetiştirmezdim. Benim oğlum güçlü olur ve aile işine hizmet etmek için ne gerekiyorsa yapmaya istekli olur. İkimiz de biliyoruz ki sen bunu asla yapamazsın. Belki Mia ait olduğu yere döndüğünde, kendime bir varis bulmak için çalışmaya başlayabilirim. Artık pek bir işe yaramıyor ama yine de güzel bebekler yapabilir."

Yanılmışım.

Bunca yıldır uzak tuttuğum canavarı harekete geçiren kelimeler bunlardı. Mia'nın kaçırıldığı gün dairemi çıplak ellerimle parçalayan canavarı. Üvey babamı yumruklarımdan başka bir şey kullanmadan öldüresiye döven kişi. Mia'nın beni böyle görmesini hiç istemedim ama şu anda kurtarılamaz haldeyim.

"Seni öyle yavaş öldüreceğim ki, ölmek için yalvaracaksın. Merhamet için . Ama yalvardığında, sadece daha fazla uzatacaksın. Daha fazla işkence. Daha fazla vücut parçası kopacak. Kalbin pes edene kadar çok daha fazla acı çekeceksin." Bu düşünce beni çok fazla neşelendirdiği için kıkırdıyorum. "Ama kalp krizi gibi küçük bir şeyin eğlencemi durdurmasına izin vermeyeceğim. Oynamaya devam edebilmemiz için seni geri getirecek bir doktoru hazırda bekleteceğim. Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?" Hırladım.

Mutfaktan gelen bir nefes dikkatimi tekrar Mia'ya çekiyor. Gözleri kocaman, ağzı şaşkınlıkla açık ama korkmuyor. Ya da en azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Hâlâ tahta kaşığı tutuyor ve Emerson ona yaklaştı, sanki öfkemi duyunca dağılmasını bekliyormuş gibi. Ama Mia kiminle konuştuğumu biliyor ve az önce anlattığım her şey ona bu kadar acı çektiren adamın başına gelseydi pek de üzülmeydi.

Hattın diğer ucunda bir sessizlik oluyor ve aramanın hala bağlı olup olmadığını kontrol etmek için telefonu kulağımdan uzaklaştırıyorum, Rayne'in başparmaklarının kendi telefon ekranında uçuşmasını izliyorum.

"Büyük konuşuyorsun, evlat. Umarım bunun arkasında durabilirsin çünkü bir adam sadece sözü kadar iyidir."

Cevap veremeden hat kesiliyor ve tereddüt etmeden telefonu masaya bırakıyorum. Everett o orospu çocuğunun izini sürmeye çalışacak ve benim şu anda yapmam gereken başka işler var.

Mia'ya doğru ilerliyorum, yaklaştıkça gözleri açılıyor ve Emerson'ın gözüyle aramıza baktığını fark ediyorum, Mia'da korku, bende kötü niyet arıyor. Ama birbirimizi bu kadar kısa süredir tanımamıza rağmen, Mia'ya asla zarar vermeyeceğimi biliyor. Öyle olsaydı onu burada benimle bırakmazlardı. Onu Saint James malikanesine ya da Rayne'le paylaştığı birkaç blok ötedeki çatı katına kaçırdılar. Mia'nın burada benimleyken tehlikede olmadığını biliyorlar.

Rayne arkamdan, "Görünüşe göre yola koyulmalıyız, tatlı kız," diyor, sözlerinde sırtıttığının işareti var. Pislik herif.

Emerson eğlenen bir gülümsemeyle başını sallıyor ve ocağa uzanıp tencerelerin altındaki alevler kaybolana kadar düğmeleri çeviriyor. "Sanırım başın belada," diye fısıldıyor Mia'ya.

"Mia'nın başı büyük belada," diye onaylıyorum ve gözlerinde gezinen şehveti kaçırmıyorum. Çok kızgın olabilirim ama bir belirsizlik, bir korku arıyorum. Ama bakışlarında ikisi de yok.

Sadece ihtiyacım var.

Rayne kolunu Emerson'ın beline dolayıp onu asansöre doğru yönlendirirken bankın etrafından dolanıyorum. "Everett sik suratlının yerini tespit ederse sana haber veririm."

Gözlerimi Mia'dan ayırmadan, "Teşekkürler," diye cevap veriyorum.

"İyi eğlenceler," diye şarkı söyleyen Emerson, asansöre ulaşmadan önce Mia'nın korkup korkmadığını bir kez daha kontrol etmek için bir saniyesini ayırdı.

Ona ulaştığım anda başımı eğiyorum ve merdivenlere yönelmeden önce kendini düzeltmesine fırsat vermeden onu hızla omzuma atıyorum.

Kızım aramızda hiçbir sır olmayacağını öğrenmek üzere. Asla.

BÖLÜM KIRK ALTI

MIA

İ öğrendiğinde kızacağını biliyordum. Çoktan gitmiş olacağımı ve sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmayacağımı düşündüm.

Ben de tepkisinin bana bağırarak olacağını düşünmüştüm ama beni omzunun üzerinden attığından beri tek kelime etmedi.

Merdivenlerden yukarı attığı her adımda omzunu karnıma doğru kaldırıyor, ama beni sıkı ama nazık bir şekilde tutuyor. Birbirine ait olduğunu düşünmediğim iki kelime, ama yine de buradayız.

Yatak odama gitmek için sola dönmek yerine sağa yöneliyor ve karnım gergin bir beklentiyle çırpınıyor. Bu öğleden sonraki çöküşümden sonra, bana tekrar dokunmasının bir süre alacağını düşünmüştüm, eski halimize dönmek için zamana ihtiyacım olacağını düşünmüştüm. Ama Ace'le geçirdiğim zamandan olabildiğince uzun süre keyif almak istiyorum ve yaptığı hiçbir şey beni korkutmadı. En azından benim hoşlanmadığım bir şekilde.

Görünüşe göre seks sırasında korkmaktan hoşlanıyorum ya da belki de hoşlanmaya programlandığım şey bu, ancak bunun benim için en hızlı sarmal yol olduğunu bildiğim için bunu düşünmek için kendime çok uzun süre izin vermiyorum.

Odaya girer girmez beni yatağın ortasına bırakıyor ve gözlerinde ateşle bana bakıyor. Çok kızgın ve ben de onu suçlamıyorum.

Ateşle oynadığımı biliyordum. Eninde sonunda öğreneceğini ve benim için ne planladıysa onunla başa çıkmam gerektiğini biliyordum.

"Ne kadar sürer Mia?" diye homurdanıyor, sesindeki kalınlık beni hazırlıksız yakalıyor.

Cevabımı düşünürken alt dudağımı dişlerimin arasında sürüklüyorum ve oradaki deriyi kemiriyorum. Ona yalan söyleyebilirdim, ama o bunu anlayacaktı. Arama kaydını silme zahmetine hiç girmedim, bu yüzden cevapları zaten alt kattaki telefonumda duruyor. "Buraya ilk geldiğimizden beri," diye fısıldıyorum.

Tavana bakarken başı geriye düşüyor, sinirli bir nefes üflüyor ama öfkesini bana yöneltmiyor. Tanıdığım diğer erkekler gibi değil, her zaman benden saklamaya çalıştığı karanlık bir çizgi olsa bile.

Orada olduğunu, yüzeyin hemen altında gizlendiğini biliyordum, ama benim iyiliğim için onu uzak tuttu, tek istediğim onu serbest bırakması olsa bile.

"Neden ilk telefon geldiğinde bana söylemedin?" diye soruyor bana bakmadan ve bunun ona gerçeği söyleyeceğime güvendiği için olduğunu biliyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Kyle olduğunu hiçbir zaman doğrulayamadım çünkü hiç konuşmadı. Her gün arar ve hatta oturup benim konuşmamı beklerdi."

"Saçmalık." Yeşil gözlerini bana çeviriyor ve gözlerinin içinde dönen acıyı, beni koruma ihtiyacını, bana karşı hissettiği sahiplenme duygusunu görüyorum. "Bir kez daha, çünkü bununla başa çıkacak kadar uzun süre kalacağını düşünmedin." Bu bir soru değil, bu yüzden şüphelerini doğrulama zahmetine girmiyorum. Ona zaten söylediğimden daha fazla yalan söylemek istemiyorum, bu yüzden ağzımı kapalı tutmam daha iyi.

Yatağın dibinde bir ileri bir geri volta atıyor, elleri saçlarında sert hareketlerle geziniyor. Keşke onu rahatlatmak için yapabileceğim bir şey olsaydı. Keşke ona asla gitmeyi düşünmediğimi söyleyebilseydim ama ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum.

"Siktir!" Ace yumruğunu tertemiz duvara çarparken homurdanıyor, alçıpan kuvvetin altında yol veriyor.

Korkmalıyım. Bunu kabul edebilirim. Ama o elini geri çekerken, parmak eklemlerindeki kanı görmezden gelerek kendimi kalçalarımı birbirine sürterken buluyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, sesimin kırılmayacağına güvenemiyorum. Suçluluk duygusu beni canlı canlı yemekle tehdit ediyor.

Bana dönüyor ve gözleri vahşi. O kadar vahşi ki nefesimi . Çünkü bana bakışı saf, katıksız bir duyguyla dolu.

şehvet, ve nefesim kesildi.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor, attığı her adım bir amaç taşıyor ve aklıma koşmak gelse de olduğum yerde donup kalıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken dizini yatağa vuruyor. "Bunu sürekli söylüyormuşum gibi hissediyorum şekerim ama yine de bir kulağımdan girip diğerinden çıkıyor gibi görünüyor. Seninle ilgilenme ihtiyacımı zayıflık olarak algılama Mia, çünkü benden kaçamayacağından emin için seni bu yatağa bağlamakta tereddüt etmeyeceğim. Gerekirse sana tuvalete kadar eşlik ve eğer güvende olacağın anlamına geliyorsa günlerimin geri kalanını yaptığın her hareketi izleyerek geçiririm."

Üstümde gezinirken nefesim boğazımda düğümleniyor, ağırlığı beni yatağa daha da bastırıyor - birkaç hafta önce paniğe kapılmama neden olacak bir his ama Ace'le birlikte çok doğru geliyor.

"O hayata geri dönmeyeceksin Mia. Kimi öldürmem gerektiği, seni nereye saklamam gerektiği ya da bunun için benden nefret edip etmediğin umurumda değil. Ne gerekiyorsa yapacağım. Her zaman." Nefes alış veriş kesik kesik, yanaklarımı okşuyor ve sesini benim iyiliğim için eşit tutmaya çalıştığı belli oluyor.

Bir dirseğini yanımdaki yatağa dayıyor, ağırlığının çoğunu ona verirken diğer dirseğini yanağıma avuçlamak için kullanıyor. "Şimdi sana ne kadar ciddi olduğumu göstereceğim ve herhangi bir zamanda durmamı istersen, 'kırmızı' demeni istiyorum. Anladın mı?"

Ona bakarken kendi nefesim boğazımda düğümleniyor. Korku bilincimin sınırlarını zorluyor ama üstümdeki adama duyduğum ihtiyaç çok daha güçlü ve bana her şeyi vermesini istiyorum.

Başımı sallıyorum. "Bana karanlığını göster," diye fısıldıyorum aramızdaki boşluğa ve yeşil gözlerinin ona verdiğim meydan okumayla nasıl parladığını kaçırmıyorum.

Sevdiğim adamın sakladığı versiyonundan ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama içimde çılgın bir yolculuğa çıkacağıma dair bir his var.

BÖLÜM KIRK YEDİ

ACE

A öfke damarlarımda dolaşıyor ve ona karşı olması gerektiği kadar nazik davranmamı neredeyse imkânsız hale getiriyor.

Mia'nın sözleri zihnimde tekrar tekrar yineleniyor, ta ki şehvetin sisi içinde onları anlamlandırmak için zorlukla mücadele edene kadar.

"Bana karanlığını göster."

Dört küçük kelime. Tek , tamamen önemsizler. Ama birlikte? Birlikte, lanet bir sirenin çağrısı gibiler. Onu zorladığım tüm arzuları serbest bırakma ihtiyacı o kadar cazip ki, kendimi nasıl durduracağımı bilmiyorum. Ama yapmalıyım, değil mi? Ona ruhumun en karanlık kısımlarını gösteremem çünkü bana asla aynı gözle bakmaz. Beni asla affetmez.

"Düşünme," diye fısıldıyor aramıza, dudakları tatlılıklarını tadabileceğim kadar yakın olana kadar eğilirken nefesi yanaklarıma fısıldıyor. "Sadece yap."

Kelimeler ağzından çıktığı anda ben yokum. Dudaklarımı onun dudaklarına çarpıyorum, dilimin sert darbeleri ve dudaklarının ısırıklarıyla ağzını yutuyorum. Onun için çaresizim. Onun her bir parçası benim ve eğer onu benden *kaçamayacak*, yürüyemeyecek kadar sert sikmem gerekirse, yapacağım şey tam olarak bu olacak.

Çünkü Mia benim.

Masum mavi gözleriyle koruyucu ailemize girdiği ve bir ayıyı o kadar sıkı tuttuğu andan beri benim kızım.

baskı altında patlayacaktı. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yokken bile, her yeni delik açtığımda diktiğim aynı ayı.

Dilim onun tatlı ağzına girmeyi talep ediyor ve onun da bunu bana vermekten başka çaresi yok.

İçeri girmeme izin verilir verilmez boğazımdan vahşi bir inilti kopuyor.

Kahretsin, tadı şimdiye kadar tüm şekerler gibi. Tatlı ve bağımlılık yapıcı.

Tıpkı ilk öpücüğünü almadan çok önce olacağını bildiğim gibi. Kalçalarımı karnına doğru bastırıyorum, sertleşen sikim fermuara acıyla bastırıyor. Ama duramıyorum. Henüz değil. Benim olana kadar değil onu doldur.

Mia'nın ne , onu serbest bırakmamı istediğini anladığını sanmıyorum, ama çok ileri gittim ve o tek kelime güzel şişmiş dudaklarından düşmedikçe, hiçbir şey onu seksin karanlık taraflarını ilk keşfettiğimden beri arzuladığım şekilde almamı engelleyemez.

Başlarda bu bir kaçış yoluydu, bir süreliğine başka biri olmak için. Her zaman bağımlılık duymadığım bir kadınla, çünkü Mia kaybolduktan sonra benim için başka kimse yoktu. Sadece bir başkasına bağlanmak ve arzularından utanmamak isteyen başka insanlar vardı.

Bir seks kulübüne ilk kez adım attığımda, gözlerim olasılıklara, yepyeni bir dünyaya açılmıştı. Ama bunu Mia ile keşfetme şansım olacağını hiç düşünmemiştim.

Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırıyorum. Sertçe. Kanın bakırımsı tadı dilime değene kadar ve inleme ile hıçkırık arasında bir ses çıkarıyor, ama elleri saçlarımı kavırıyor, acıdan çaresizmiş gibi beni kendisine doğru tutuyor.

Ağrıyan sikim pantolonumun fırlayacakmış gibi hissediyorum ve bir an önce çıkarmazsam geri dönüşü olmayan bir hasar verebileceğimden endişeleniyorum.

Dudaklarımı dudaklarından çekip ona bakıyorum, sarı saçları lanet bir hale gibi etrafına yayılmış, gözleri bana güven ve saf ihtiyaçtan başka bir şeyle bakmıyor. Onun güvenini hak etmiyorum. Ama ben de onu hak etmiyorum. Yine de ikisine de tutunacağım ve onlarla birlikte koşacağım. Çünkü Mia benim. Her zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacak.

Dudakları sert muamelemden dolayı şişmiş durumda ve sikimi aralarına sokmayı, ağzının etrafına sarıldığını hissetmeyi, güzel yüzünün her yerine boşalmayı ve bunu onda izim olarak bırakmayı arzuluyorum.

Sikeyim.

Kendimi ondan koparıp yatağın ucuna doğru zorluyorum, onun çaresiz, düzensiz nefes alışını izlerken göz temasını hiç kesmiyorum.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emrediyorum, çantamı gardırobun altından çıkaracak kadar uzun süre ondan uzaklaşıyorum.

Birinci ve ikinci pislikleri öldürdükten sonra dairemin önünden geçerken bunu neden elime aldığıma dair hiçbir fikrim yok. Ama yine de aldım, dolabın dibine koydum ve ihtiyacım olmayacağını varsaydım. Ama birdenbire onu getirecek kadar ileri görüşlü olduğuma sevindim.

Mia'ya döndüğümde sütyeninin klipslerini açıyordu. Göğüsleri serbest kalıyor ve boğazımın arkasına tırmanan iniltiyi zar zor yutuyorum. Kahretsin, o mükemmel. Güzel pembe meme uçları onları sıkmam için bana yalvarıyor ve bunu gerçekleştirmek için kendime bir not alıyorum.

Çantayı yatağın yanındaki sandalyeye yerleştirmemi izlerken gözleri geniş ve kararsız ama korkmuyor. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve zaten yıpranmış olan etini kemiriyor ve ben yumuşak yastığı emen ve ısırın kişi olmayı arzuluyorum.

Yakında.

Dantelli külotunu çıkarırken ona dönmeden önce çantayı karıştırıyorum ve başlamak için ihtiyacım olanı seçiyorum.

Kahretsin, o mükemmel.

Onu izlediğimi fark ediyor ve içgüdüsel olarak karnındaki yaraları kapatmak için ellerini indiriyor ama ona attığım bakış ellerini indirmesine neden oluyor.

"Benden asla saklanmana gerek yok, şekerim. Bir dahaki sefere seni o yaraları kapatırken yakalarsam, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

Başını sallıyor, göz bebekleri şehvetle büyümüş. Yatağa yaklaşırken beni izliyor, vücudumda dolaşmasının tadını çıkarmak için zaman ayırıyor. Hâlâ tamamen giyinik olabilirim ama bu beni gözleriyle sikmesine engel değil.

Elimdeki eşyaları komodinin üzerine bırakırken dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve onun her birine merak ve belirsizlik karışımı bir bakışla bakmasını izliyorum.

"Burada seni korkutan bir şey var mı?" Sessizce soruyorum. Onu zorlamak istiyor olabilirim ama bugün olanların tekrarlanmasını asla istemiyorum. Onu bir daha böyle ağlarken görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum, hele de seksin ortasındaiken.

"Hayır." Mia başını sallıyor ama gözlerini komodinin üzerindeki eşyalardan ayırmıyor. Kalçalarını belli belirsiz birbirine bastırıyor ama ben bu hareketi kaçırmıyor ve hemen ona doğru ilerliyorum.

Onunla aynı seviyeye gelene kadar başımı eğiyorum ve çenesini parmaklarımın arasında tutarak bana bakmaya zorluyorum. "Uygun gördüğüm zaman serbest bırakılacaksın Mia, bir an bile erken değil. Anladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyor ama kalçalarını ayırmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Yere diz çök," diye emrediyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden talimatlarımı yerine getiriyor.

Ellerini kalçalarına indirmeden önce büyük bir zarafet ve kararlılıkla dizlerinin üzerine çöküyor, yüzü yukarı bakıyor.

Onu itaatkâr bir pozda görmek içimi acıtıyor, ama bu pozu kusursuz bir şekilde vermesi midemi bulandırıyor.

Uzun saniyeler boyunca olduğum yerde kalakalıyorum, ona bakıyorum, zihnim onun başına gelen her şeyi düşünmekle dolup taşıyor - benim bildiklerimi ve onun yakın durduklarını.

"Ace," diye fısıldıyor ve önünde dizlerimin çöküyorum.

"Durmak istiyor musun?"

"Ne?" Mavi gözleri umutsuzca benimkileri ararken kaşları kırışıyor. "Hayır, durmak istemiyorum. Bunu istiyorum."

Gözlerimi bastırarak kapatıyorum ve avuçlarının yanaklarımdaki hissi onları tekrar açmaya zorluyor.

"Sen onlar değilsin, Ace. Bana zarar vermedin. Hiçbir zaman. Tek yaptığın benimle ilgilenmektir ve bunun değişmeyeceğini biliyorum. Beni incitmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyorum. Bunu sen de biliyorsun." Sözleri zihnimde süzülüyor, ama söylediği her şeyi doğrulayan şey pozunu bozması.

Ona ne olduğu hakkında çok şey bilmiyor olabilirim. Nasıl eğitildiğini ya da yanlış bir şey yaptığında ona ne yaptıklarını bilmiyor olabilirim.

Ama ona verdiğim emre rağmen bana gelip beni rahatlatmak için yaptığı o basit hareketin, bana sadece bedeniyle değil, kalbi ve zihniyle de güvendiği anlamına geldiğini biliyorum.

Ve asla kırmayacağım.

BÖLÜM KIRKSEKİZ

MIA

H Zihnini beni unutmak istediğim bir zamana geri götürmekle tehdit etse bile, avuçlarımdaki altındaki kirli sakal beni bu ana bağlıyor.

Kyle da dahil olmak üzere önceki sahiplerimden herhangi biriyle itaatkâr pozumu bozmayı aklımdan bile geçirseydim, daha iyi öğrenene kadar tekrar tekrar cezalandırılırdım.

Ama Ace'in bana zarar vermeyeceğini biliyorum ve önünde diz çökerken kendime tekrar tekrar bunu söylüyorum.

Dizlerimin üzerine düştüğümü gördüğünde gözleri hiç görmediğim kadar periliydi ve sonra önümde kendi başına düştüğünde onu teselli etmem gerektiğini biliyordum. Çünkü bunun bitmesini istemiyorum. Benden ihtiyacı olanı almasını istiyorum. Bana karanlığını göstermesini ve bununla başa çıkabileceğimi kendime kanıtlamasını istiyorum.

Sonunda, her ne kadar kaçmak istesem de, önemseydiğim insanları güvende tutmak için bunu yapamayacağımı anlıyorum. Ace'i bırakamam. Beni ilk kez kıran adama kendimi teslim etmek için, iyileşmem için inşa ettiği bu küçük baloncuktan kendimi koparamam.

Kyle asla en kötüsü değildi, ama domino etkisini başlatan oydu. Diğerlerinin beni milyonlarca parçaya bölmeye devam edebilmesi için yolu açan oydu.

Ve yavaş yavaş, Ace beni inşa ediyor. Mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde beni tekrar bir araya getirdi.

Bir ay önce bana seksten tekrar zevk alabileceğimi söyleseydiniz, yüzünüze gülerdim. Bir erkekten bana en kötü yanlarını göstermesini isteyeceğimi söyleseydiniz, muhtemelen bu düşünce bile beni panik atağa sürüklerdi.

Yine de Ace her fırsatta yanıldığımı kanıtladı ve benim için yaptıklarının karşılığını ona asla ödeyemeyeceğim.

Kelimeler dilimin ucunda. Ona söyleme şansım olacağını hiç düşünmediklerim. Ne anlama geldiklerini anladığım andan itibaren ruhumun derinliklerinde hissettiklerim. Ve hala korkan, kendi lanet olası gölgemden korkacak kadar sık dövülmüş ve kırılmış olan parçam, onları yutmam, acıdan kaçınmak için göğsüme yakın tutmam için yalvarıyor.

Ama Ace'in bu kadar kısa sürede olmama yardım ettiği kadın buna izin vermiyor. Sadece Ace'in varlığında sahip olduğum cesaret ve kabadayılıkla dolu bir şekilde öne doğru ilerliyor ve ben onu durduracak güçte değilim.

"Seni seviyorum Ace," diye fısıldıyorum aramızdaki boşluğa. "Her bir kırık parçamla seni seviyorum. Ve burada seninle geçirdiğim her gün, biraz daha bütün oluyorum."

"Tekrar söyle." Gözlerinin yeşili kararıyor ve bana attığı vahşi bakış, kalçalarımı birbirine sürtmek için kendimi zor tutmama neden oluyor.

"Seni seviyorum."

"Yine mi?" diye soruyor.

Gülüyorum, dudaklarım hem doğal hem de yabancı hissettiren bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni seviyorum, Ace. Her bir parçamla."

Aramızdaki mesafeyi o kadar hızlı kapatıyor ki, dudakları dudaklarıma inerken bu hareketi neredeyse kaçırıyorum. Her şeyini içime akıtırken, bana her şeyini verirken öpücük çiğ ve vahşi ve bana verdiği her kısıtırmaya, her dil darbesine, her duygu parçasına karşılık veriyorum.

Nefesimizi tutmaya çalışırken dudaklarını benimkilerden ayırıyor, nefesi benimki kadar ağır. "Seni seviyorum Mia. Her zaman sana ait olan kalbimin her atışıyla."

Öne doğru eğilip dudaklarını tekrar yakalıyorum, ne olursa olsun onu tutmam gerektiği yıllardır içime işlenmiş olmasına rağmen duruşumu tamamen unutmuşum.

"Devam etmek zorunda değiliz," diyor bana öpücükler arasında ve kalbimizi masaya bu şekilde döktükten sonra ikimizin de durabileceğini düşünmesi beni sadece gülümsetiyor.

"Bana karanlığını göster," diye fısıldıyorum, daha önce söylediklerimi tekrarlayarak.

Nefesini içine çekip gözlerini kapatarak kendini toparlıyor ve dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Onu terk edeceğimi nasıl düşünmüştüm? Ön kapıdan çıkıp gideceğimi ve onu bir daha asla göremeyeceğimi nasıl düşündüm?

"Güvenli kelimen nedir?"

"Kırmızı."

Başını sallıyor. "Eğer korkarsan ya da yavaşlaman gerekirse, bunu söyleyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum." Sesi çok çelişkili geliyor, sanki ikimizin de buna çok ihtiyacı olmasına rağmen aşkımı itiraf etmem onu bunu yapmakta tereddüt ettirmiş gibi.

"Ace, sana güveniyorum. İkimiz de biliyoruz ki eğer korkarsam, muhtemelen bunu benden önce fark edeceksin." Gözlerimde biriken yaşlarla gülümsüyorum. "İhtiyacım olursa söyleyeceğime söz veriyorum ama kendini tutmamı istiyorum. Sınırlarımın nerede olduğunu bildiğime ve onlara yaklaşırsak sana söyleyeceğime güvenmeni istiyorum." Bu her şeyden çok bir yalvarış, çünkü beni her zaman kırılmış olarak görmesini istemiyorum. Bana baktığında yıllar önce aşık olduğu kızı görmesini istiyorum, onu kıran adamları değil.

Bir an için beni dikkatle izliyor, gözlerimde herhangi bir tereddüt belirtisi arıyor ama bulamayacak. "Tamam." Derin bir nefes alıyor ve kendini ayağa kaldırmadan önce bırakıyor.

Kendimi, kendim de dahil olmak üzere kimseye itiraf edemeyeceğim kadar çok kez verdiğim poza getiriyorum ve o da bana memnun bir bakış atıyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanarak komodinin üzerindeki bir şeye uzanıyor.

Bakışlarımı alçak tutmam ve asla göz teması kurmamam öğretilmesine rağmen bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Ace'in benden bunu istemeyeceğine dair bir his var içimde.

Ace elindeki malzemeleri önüme getiriyor ve ben de nefes nefese meme ucu kelepçelerine bakıyorum. "Bunlar daha önce üzerinde kullanıldı mı?" diye dikkatle soruyor.

Başımı salladım. "Hayır."

Boğazının arkasından memnun bir ses çıkarıyor, sanki bana ilk kez bir şey göstereceği için mutluymuş gibi ya da belki de bana yapmak üzere olduğu şeye karşı olumsuz hislerim olmadığı için.

Tekrar önüme düşüyor ve hemen yüzünü ağrıyan göğüslerime getiriyor. Dikkat çekmek için yalvarıyorlar, sanki ne olacağını ve ne kadar iyi hissettireceğini biliyorlar.

Dili meme ucumda gezindiği anda uzun, muhtaç bir inilti çıkarıyorum ve kalçalarımı birbirine bastırmamak için kendimi zor tutuyorum. Hay sikeyim. Ağzı çok iyi hissettiriyor.

Çok geçmeden geri çekiliyor ve sert tepeye serin hava üfleyerek ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor ve ben de ona başımı sallayarak bir sonraki planına hazır olduğumu söylüyorum.

Kıskacı tepe noktasına getirmeden ve hassas tomurcuğumun üzerine kapanmasına izin vermeden önce meme ucumu parmaklarının arasına sıkıştırıyor.

O siktikçe nefes alıyorum ama acımiyor. Hayır. Her şeyden daha yoğun ve beni rahatlamak için çaresiz bırakıyor.

İşlemi diğer meme ucumda da tekrarlıyor ve uyluklarımın arasındaki ezici ağrıyla gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Vay anasını. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Hay sikeyim.

"Mia?" Endişeli sesi gözlerimi açmamı sağlıyor ama gözlerime baktığında gördüğü şey sadece sırtına neden oluyor. "İyi misin şekerim?"

"Mm-hmm." İçime dolan uyarılma hissiyle nefes alıyorum. Uyluklarımın içi ona duyduğum ihtiyaçla kayganlaşıyor ve ne kadar tahrik olduğumu keşfetmesi an meselesi.

"Kızım muhtaç mı hissediyor?" diye gürlüyor, kıskaçlardan birine hafifçe vuruyor ve boğazımdan boğuk bir inilti çıkarıyor. Yüce İsa, bu iyi hissettiriyor. Sadece meme uçlarıma yaptıklarından bile boşalabilir miyim diye merak etmeye başlıyorum ama beni planladığından daha fazla kızdırmasından korktuğum için bu küçük bilgiyi kendime saklamaya karar veriyorum.

Başımı sallıyorum, kalbimin göğsümdeki gümbürtüsünden konuşamıyorum.

Yüzünü aydınlatan gülümseme o kadar nefes kesici ki keşke bir fotoğrafını çekip çerçeveletebilseydim. Mutluluk ve şehvetin karışımı benim kalbimdekini yansıtıyor.

Tekrar komodine uzanıyor ve elinde tuttuğu şeyi gördüğümde gözlerim açılıyor.

Sikeyim.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

ACE

T Elimdeki küçük vibratöre bakarken gözlerinin genişlemesi bana bu kadar keyif vermemeli.

Yine de buradayım.

Sikim kotumun fermuarına sıkıştığı için acı çekiyorum, ama kendimi yeniden ayarlamak için hiçbir hareket yapmıyorum.

Henüz değil.

Eğer Mia'yı rahatlamak için bekletiyorsam, o zaman ben de sabırlı . "Benim için bacaklarını aç, şekerim."

Nefes alıyor ve ona verdiğim emri yerine getiriyor. Kalçalarını birbirinden ayırıyor ve mükemmel amına ilk bakışında boğazımdan bir hırıltı yükseliyor. Hay sikeyim. O kadar mükemmel ki.

İç kalçaları ihtiyaçlarıyla kaplanmış ve yüzümü onların arasına gömmek, her zaman saplantım olan kadınla ziyafet çekmek için can atıyorum.

Bakışlarımı onun amından alıp elimdeki vibratöre yöneltiyorum. Bunlardan birini daha önce bir kadın üzerinde hiç kullanmamıştım ama planladığım şey için mükemmel olacak.

Öne doğru eğilip silikon vibratörün ucunu klitorisine bastırıyorum, her hareketimi izlerken gözleri saf şehvetle parlıyor. Uzaktan kumandanın düğmesine tıklıyorum ve vibratör elimde canlanıyor, titreşimler hassas sinir demetine saldırırken Mia'nın boğazından boğuk bir inilti kopuyor.

"Lanet olsun!" diye haykırıyor.

Mia'nın her tepkisini izleyerek birkaç saniye daha orada tutuyorum. Nefesinin kesilmesini. Uyluklarındaki kasların sıkılaşmasını. Alt dudağının dişlerinin arasında kayboluşunu. Onu inkar etmenin benim için ne kadar zor olacağını düşünmemiştim, çünkü onu boşaltmak en sevdiğim eğlencelerden biri haline geldi, ama ikimizin de buna ihtiyacı var ve biraz gecikmiş hazzın kimseye zararı olmaz.

Kenara ulaşamadan vibratörü klitorisinden çekiyorum ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Kıkırdıyorum. "Seni boşaltacağımı mı sandın şekerim?"

"Evet," diye nefes alıyor.

"O güzel küçük amcığının rahatlaması için daha kat etmen gereken çok yol var, Mia."

Şaşkınlıktan ağzı açık kalıyor ve bu sadece gülümsememi genişletiyor.

"Bu sana gelecekte benden kaçmayı aklından bile geçirmemeyi öğretecek." Vibratörün ucunu girişine bastırıyorum ve yavaşça ileri doğru itiyorum, amının silikonun etrafını sarmasını ve benim horozum olmasını özlemle izliyorum.

Henüz değil.

İçine oturduktan sonra, açmak için düğmeye basıyorum ve gözlerinin başının içine dönmesini ve mükemmel dudaklarından bir inilti süzülmesini izliyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, gömleğimin eteğine uzanıp başımın üzerinden çekerken gözlerimi ona kilitliyorum.

Mia'nın alt dudağı dişlerinin arasında kaybolurken gözlerini dövmeli göğsümde gezdiriyor ve ben de kot pantolonumun düğmesini hızla ilikliyorum.

Kotu önümden itiyorum ve sıkım fermuardan dışarı çıktığında rahat bir nefes alıyorum. Daha önce giyindiğimde boxer giyme zahmetine girmemişim ve Mia bana kocaman gözlerle bakarken bu manzara hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

Vibratörün hızını artırıyorum ve ilave basınçla boğazından kaçan çığlğın tadını çıkarıyorum. "Amcığın nasıl, şekerim?"

"Çok iyi," diye sızlanıyor. "Yaklaştın mı, bebeğim?"

Başını sallıyor, kendini sabit tutmak için mücadele ederken gözleri kapanıyor. Ne kadar iyi bir kız.

Köşedeki koltuğa çöküyorum ve göğsünün kabarmasını ve vücudunun kasılmasını izliyorum ve tam düşmek üzere olduğundan emin olduğumda vibratörü kapatıyorum.

Ağlaması, elimle yumruklayıp uzunluğuna birkaç sert pompa yaptığımda sikimi daha da sertleştiriyor gibi görünüyor. Ağzı daha iyi hissettirirdi, ama şu anda onun tekrar tekrar kenara ulaşmasını izlemek istiyorum, ama asla orgazmının uçurumuna düşmesine izin vermiyorum.

"Ace," diye sızlanıyor, ben sikimi pompalarken ilgiyle izliyor. Göğüsleri, onları süsleyen kelepçelerle çok güzel görünüyor ve kalçalarının arasındaki amının görüntüsü mükemmel bir manzara.

"Ben uygun gördüğümde boşalacaksın, şekerim." Vibratörü en yüksek hıza getiriyorum ve eklenen hisle tüm vücudunun kasılmasını izliyorum.

Tekrar tekrar onu sınıra sürüklüyorum ve her seferinde orgazmına ulaşmadan hemen önce ondan koparıyorum, bir yandan da sikimi sürekli olarak kendi elime sokuyorum.

Onu bir an önce sikmeliyim. Daha fazla dayanamayacağım ve onun güzel ağzını sikmeyi çok istesem de, şu anda kendimi tutabileceğimi sanmıyorum. Daha içine girmeden boğazına boşalırdım. Ve bu olmaz.

Vibratörü kapattığımda "Ace," diye ağlıyor ve omuzları sarkıyor. Göğsü ağır pantolonlarla yükselip alçalıyor, sadece sikimi daha sert sıkmamı sağlıyor.

"Evet, şekerim?"

"Lütfen," diye nefes alıyor. "Gelmem gerek. Lütfen."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirliyor ve oturduğum yerden kalkarak, güzel yüzüne gerçekten üflemeden önce sikimi serbest bırakıyorum.

"Benim için çok güzel yalvarıyorsun, Mia."

Vibratör tekrar içinde canlanıyor ve bir inleme ile hıçkırık arasında bir şey çıkarıyor. Orgazmını kaç kez altından çaldığımı düşünürsek, bu noktada amcığı gerçekten çok hassas olmalı, ama boşalmadan önce bir tur daha inkârla başa çıkabilir.

Ona doğru yaklaştım ve önüne çöktüm.

Mia yaklaştıkça nefes alış veriş hızlanıyor ve vücudu kasılmaya başladığı anda kapatmak yerine bu sefer biraz daha ileri gitmesine izin veriyorum.

Nefesinin göğsünde kekelemesini, dilinde serbest bırakılmasının tadını izliyorum ve sonra tam tüm vücudu sertleştiğinde, düşüşüne hazırlanırken, kapatıyorum.

Bana herhangi bir küfür savurmadan önce çenesini kavıyorum ve nefesi yanaklarıma fısıldayana kadar yüzünü öne doğru sürüklüyorum. "Eğer sikimden başka bir yere boşalacağını sanıyorsan, fena halde yanılıyorsun şekerim."

"Lütfen," diye fısıldıyor. "Artık bununla başa çıkamıyorum."

Başka bir şey söylemeden kalçalarının arasına uzandım ve sırılsıklam oynucağı amından çıkardım. Onu aramızda tutuyorum ve Mia'nın gözleri, ikimizin de sayısını unuttuğu kadar çok kez onu uçurumun kenarına getiren nesneyi görünce açılıyor.

Alt dudağına dayanana kadar hareket ettiriyorum ve gözleri belirsizlikle parlıyor. "Em," diye emrediyorum.

Dudaklarını silikon oynucağın etrafına kapatmadan önce sadece bir an tereddüt ediyor ve kendi tadı diline çarptığında inliyor. "İşte benim kirli kızım," diye övüyorum. "Tadın tatlı değil mi şekerim?"

Mia vibratörü emerek temizlerken başını sallıyor ve ben de vibratörü dudaklarından çekiyorum.

O bir şey söyleyemeden dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum, ikinci elden de olsa tadına bakmak için yanıp tutuşuyorum. İkimiz de doğrudan kaynağından tat alamayacağım kadar gerginiz.

Dudakları dudaklarıma yapışıyor ve onun dilinin tadıyla inliyorum. Kahretsin, bu kadın. O her şey. Güneş, ay, lanet olası dünya. O benim gücüm ve zehirim. O her şeyim ve ona asla doyamayacağım.

Öpüşmemize ara vermeden kollarımı ona doluyorum ve ikimizi de yerden kaldırıyorum. Daha fazla bekleyemem. Bir sonraki nefesime ihtiyacım olduğu gibi onun içinde olmaya ihtiyacım var.

Mia onu yatağa taşıırken bacaklarını bana doluyor ve dudaklarımı ısırıp emerken omuzlarıma tutunuyor, benim onun için olduğum kadar o da benim için çaresiz.

Yatağa doğru sürünüyorum ve bizi dikkatlice yatırıyorum, böylece onun başı yastıklara yaslanıyor ve ben de onun üzerinde duruyorum. Öpüşmemiz kesiliyor ve olabildiğince çok hava emmeye çalışırken nefeslerimiz ağırlaşıyor. Ama şu anda nefes almak istediğim tek şey o.

Meme uçlarındaki kelepçelere hafifçe vuruyorum ve yüzüme bir gülümseme getiren bir tıslama çıkarıyor. Sanırım bunlar düzenli olarak görünmek zorunda kalacak ve onlarla çok güzel görünüyor. "Nasıl hissediyorsun şekerim?"

"Çok hassaslar," diye inliyor ben diğerine fiske vururken ve altımda sarsılıyor. "Lütfen, Ace. Artık alay etmek yok. Lütfen sik beni."

"Bu kadar kibarca sormuşken, nasıl hayır diyebilirim ki?"

Baldırları omuzlarıma dayanana kadar onu kaldırıyorum ve kendimi girişine yerleştirmek için hızlıca çalışıyorum.

"Bu hızlı ve sert olacak, şekerim."

Bana gülümsüyor, mavi gözleri bana bakarken parlıyor. "Güzel."

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

MIA

Ace bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakıyor ve ben de ilk kez öyle olduğumu kabul ediyorum.

Bu adam beni aramak için yıllarını harcadı ve beni bulduğu andan itibaren beni güvende tutmak, eski halime dönmemi sağlamak ve beni yeniden bir araya getirmeye yardımcı olmak için yorulmadan çalıştı.

Ona onu sevdiğimi söylemek omuzlarımdan bir yükü kaldırmak gibiydi, beni aşağı çektiğini bile fark etmediğim bir yükü ve bu kelimeleri işlerken onu izlemek hayatımın en huzurlu anlarından biriydi.

İleri doğru bastırıyor ve içime kolayca giriyor. Genellikle çok büyük olduğu için bir gerginlik olur, ama ne kadar yaralandığımla, amım ıslanıyor ve ilk itişte dibe inmesine izin veriyor.

"Siktir," diye homurdanıyor bir an için kendini derinlere çekerken. Bunun benim yararına mı yoksa onun yararına mı olduğundan emin değilim, ama ona bakıyorum, kalçalarımı tadını çıkarıyorum.

Kendini kontrol altına almış gibi görüldüğünde, geri çekiliyor ve tekrar ileri atılıyor ve bu sefer duraklamıyor.

İçime vahşi bir şekilde girip çıkıyor, boğazımdan çığlıkları ve haykırıışları sürüklüyor ve beni saatlerce sallanıyormuşum gibi hissettirdiği sınıra geri çekiyor.

"Ace," diye inliyorum.

"Siktir, Mia." Bakışları benimkilerle buluşmadan önce bir anlığına gözlerini kapatıyor. "Çok mükemmelsin şekerim."

Gözyaşlarım gözlerimde toplanıyor ama üzgün, korkmuş ya da emin olmadığım için değil. Hayır. Bu gözyaşları mutlu. Uğruna savaştığım hayatı kabulleniyorlar. Hayal ettiğim hayatı. Neredeyse vazgeçtiğim hayatı. Gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor ve Ace gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülüp altımda dağılan saçlarıma karışmasını izliyor.

Öne uzanıp yanağımdan bir damla gözyaşını dudaklarına götürmeden önce siliyor ve ben nefesimi tutarak izliyorum. Bu neden bu kadar ateşli? Ama yine de Ace'in yaptığı her şey çok seksi. Bu noktada denediğini bile sanmıyorum.

"Bu güzel gözyaşlarını akıtan ne şekerim?" diye soruyor, buraya geldiğimizden beri sesinin sahip olduğundan daha yumuşak bir sesle, ama itişleri yavaşlamıyor ve bunun için memnunum. Beni sikmeye devam etmesine ihtiyacım var. Bana doğru gelmekte olan serbest bırakmaya ihtiyacım var.

"Seninleyken kendimi ne kadar mükemmel hissediyorum." Boğazımdaki yumruda boğuluyorum. "Yara izleri ve her şey."

Bana gülümsüyor ve yanağımlı avucunun içine alıyor. "Sana söyledim, Mia. Senin her bir parçanı seviyorum ve bunu değiştirecek hiçbir şey yok."

Yastıklara karşı başımı sallıyorum ama o duyularımı ele geçirirken kelimelerim boğazımda düğümleniyor.

"Benim için gelecek misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, çünkü kalbim göğsümde küt küt atarken sesimi daha yüksek çıkarmamın imkânı yok.

Bana gülümsüyor, birkaç dakika önce bana gösterdiği yumuşaklık eriyip gidiyor ve yerini aklını yitirmiş hali alıyor. Eli boğazıma dolanıyor ve nefesim göğsümde kekeliyor. Nasıl oluyor da her zaman tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor?

"Kahretsin, elim boğazındayken çok iyi görünüyorsun," diye gürlerken içime öyle sert giriyor ki acıdan ölüyorum. Ama iyi türden. Sadece onun bana verebileceği türden.

"Lütfen," diye boğuldum. "Lütfen Ace."

Homurdanıyor ve eli, zar zor nefes alabildiğim noktaya kadar sıkışıyor ve bu beni, beni mahvedecek bir orgazm olduğunu bildiğim şeyin sınırına getiren şey. O vibratörle beni o kadar çok uçurumun kenarına getirdi ki, bu serbest bırakma tamamen yeni bir yoğun seviye olacak.

"Benim için gel, şekerim. Dölünle ıslat beni," diye emrediyor diğer eliyle bana doğru uzanırken. Bir an ne yaptığından emin olamadan ona bakıyorum ama meme uçlarımdaki kelepçelere ulaştığında gözlerim açılıyor. O kadar hızlı ki, hareketi zar zor yakalıyorum. Her iki kelepçeyi de çıkarıyor ve bu his o kadar yoğun ki beni uçuruma fırlatıyor. Vücudum kasıldıkça görüşüm bulanıklaşıyor ve nefesim ciğerlerimde kekeliyor. Serbest bırakılmam ve Ace'in hava yolumu daraltmasının birleşimi tüm vücudumu titretiyor ve her şey kenarlarda bulanıklaşıyor.

Ace'in salıverilme kükremesinin belli belirsiz farkındayım ve sonra sıcak döl ipleri içime doluyor, ama çok ileri gitmişim, çok doymuşum.

Yatağa doğru gevşekçe düşüyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Ace boğazımdaki tutuşunu bırakıyor ve nefesimi düzeltmem birkaç dakika alıyor.

Vay anasını.

Ace bacaklarımı dikkatlice iki yanına çekip üzerime çöküyor, ağırlığını bana çok fazla vermemeye dikkat ediyor. Boynuma, çeneme, yanağıma öpücükler konduruyor ve sonunda dudaklarıma gelip, yıpranmış yastıklara en tatlı öpücüklerini konduruyor.

Tüm vücudum canlı bir tel gibi, her dokunuş içimde patlayan milyonlarca voltluk bir şimşek gibi.

"İyi misin şekerim?" diye soruyor, yanaklarımı silerken sesine endişe karışıyor ve ağladığımı fark ediyorum. Ama sadece birkaç damla gözyaşı değil.

Hayır, yanaklarım gözyaşlarımla ıslanıyor ve ben farkına bile varmadan boğazımdan bir hıçkırık boşalıyor.

O kadar hızlı ki, hareketi neredeyse kaçırıyorum, bizi yuvarlıyor, böylece o sırt üstü yatıyor ve ben onun üstüne yayılıyorum, yumuşayan horozu hala içimde ve bağlantıda rahatlık buluyorum.

"Mia, konuş benimle. Seni incittim mi?" Bu düşünce kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır, bana zarar vermedin." Gözlerimi bir süreliğine kapatıyorum, ona neler olduğunu anlatabilecek kadar duygularımı kontrol altına almak için umutsuzca çabalıyorum. "Ben sadece... Kendimi bütün hissediyorum. Ya da en azından benim bütün versiyonum. Tüm kırık parçalarımı bir araya getirmişsin gibi hissediyorum ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez korkmuyorum. Çünkü sen ve dolayısıyla ben her şeye sahibiz."

Ace dudaklarında bir gülümsemeyle bana bakıyor. Uzanıp yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

kalbimi patlatıyor. "Hayatımın geri kalanını seni arayarak geçirebilirdim. Bunun gibi tek bir mükemmel an yaşayacağımız anlamına gelse bile, buna değerdı."

Başımı göğsüne koyuyorum, kalbinin sabit gümbürtüsü beni sadece onun ve benim var olduğumuz rüyasız bir duruma sokuyor ve bu şimdiye kadar hatırlayabildiğim en huzurlu hal.

OceanofPDF.com

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ACE

Alt kattan gelen gürültülü bir ses beni uykumdan koparıyor ve nerede olduğumu anlamam bir anımı alıyor. Şehir merkezindeki boktan dairemde uyumaya o kadar alışmışım ki bazı geceler burada uyandığımda çatı katı, nerede olduğumu unuttum.

Mia uzanmış, kıcını sikime bastırıyor ve bu gerçek beni ilk başta uyandıran şeyden neredeyse uzaklaştırıyor.

Mia'yla kıvrılıp kalmayı tekrar düşünmeden çarşafların arasından eşofman altımı çekiştirmeye başladım. Tüm bu gürültüyü çıkaran her kimse iyi bir nedeni olsa iyi olur çünkü daha azı için insanları öldürdüm ve sabahın köründe beni kadınımdan ayıran herifi öldürmekten büyük zevk alırdım.

Komodine uzanıp silahımı çıkarıyorum ve eşofmanımın arkasına yerleştiriyorum. İhtiyacım olacağından şüpheliyim, çünkü muhtemelen pislik gardiyanlardan biri ya da sabahın üçünün kahve içmek ve sohbet etmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar veren Saint James ailesinin bir üyesidir.

Yavaşça aşağı inerken tüm apartman karanlığa gömülüyor ama gölgelerde saklanan kimseyi görmüyorum.

Sesi hayal mi ettim? Belki de rüyamın bir parçasıydı?

Başımı sallıyorum. Hayır. Ben rüya görmem. Hiç görmedim ve bunun için minnettarım. Görseydim göreceğim kâbusları düşünmek bile istemezdim.

Çıplak ayaklarım en alt basamağa çarpıyor ve burada olmaması gereken biri varsa diye gölgelerin arasına giriyorum.

Tanıdığımız biri olmadığını varsaymaya neredeyse hazırım, çünkü burayı lanet olası bir Noel ağacı gibi aydınlatırlardı.

Bunun Saint James ailesinin bir üyesi olmadığının farkına varmam silahıma uzanmama neden oluyor, ancak elim kabzaya dolanamadan eşofman altımdan kopuyor ve soğuk metal şakağıma bastırıyor.

Gözlerim açılıyor ve kısa bir süreliğine paniğe kapılıyorum. Benim için değil. Ama Mia için. Bu rastgele değil. Bu bina rastgele bir hırsızın soymak için seçebileceği türden değil.

Hayır, buraya girmenizin tek yolu bilgi ve araştırma, yani sadece önceden planlanmış değil, büyük olasılıkla kadınıma zarar vermek için burada olan biri.

"Bay Weber. Uzun oldu." Ses o kadar tanıdık , sanki hayatımın her günü duymuşum gibi. Ama duymadım. On yıldır duymadım ve bunun için minnettarım.

Kyle Clark konuşmak istediğim son kişi. Asla.

"Dilini kedi mi yuttu, evlat?" Sanki bana üstünlüğün kendisinde olduğunu kanıtlamak istercesine namluyu şakağıma daha sert bastırıyor. "Muhtemelen buraya nasıl geldiğimizi anlamaya çalışıyorsun, ama istersen bunu senin için kolayca cevaplayabilirim."

"Buraya nasıl geldiğinin bir önemi var mı?" Tersliyorum.

"Hayır, muhtemelen hayır. Ama yine de sana söylemek istiyorum." Dairenin ortasında durup Mia'ya çıkan merdivenlere bakana kadar beni ileri doğru itiyor. Çok çıplak bir Mia.

Vücudunu görebilecekleri ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağım düşüncesi midemi bulandırıyor. Yatağın yanındaki panik düşmesine basacak kadar çabuk uyanmasını ummak zorundayım.

Burası onlarla dolu ama beni bu şekilde odanın ortasına koyarak onlara erişimimi kesiyor ve böylece beni zaten hissettiğimden daha işe yaramaz hale getiriyor.

Mia'nın dikkatini çekmeden onu uyandırmak için kullanabileceğim bir şey aramak için elimden geldiğince dikkat çekmeden odanın etrafına bakıyorum, ama ulaşabileceğim hiçbir şey yok ve bu muhtemelen tasarım gereği. Ne yazık ki Kyle aptal değil. Fabrika'yı bu noktaya getirmesinin ve hâlâ şehrin dışında faaliyet göstermesinin bir nedeni var.

Bir adam daha beliriyor ve karanlığın bana oyun oynamadığından emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptıştırıyorum. Bu, daha önce Mia ve beni içeri aldığı için neredeyse ellerimle öldürdüğüm pislik güvenlik görevlisi. Hay sikeyim.

"Beni gördüğüne şaşırдын mı?" Sırıtıyor.

"Hayır. Senin bir moron olduğunu zaten anlamıştım, bu yüzden bu tür izler var."

Bana ters ters bakıyor ama yaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor, bunun yerine merdivenlerin yanında kalmayı tercih ediyor. Tam da onu istemediğim yerde.

"Dur tahmin edeyim. Bugün bize teslim ettiğiniz paket, bizimle dalga geçmek için bir hediyeden daha fazlasıydı. Asansörün bu kata ulaşmasının ne kadar sürdüğünü ve güvenlik ekibinin geri kalanının ikinizin gecenin bir yarısı buraya geldiğinizi fark etmemesi için kameraları ne kadar süreyle kesmeniz gerektiğini test etmesine izin vermek için bir kandırmaca mıydı?"

Bugün tam olarak neler olduğunu anlattığımda yüzü düştü. Bu salak, bu işi yaşamak için yaptığımı unutmuş gibi görünüyor. Güvenlik açıklarını buluyorum, böylece bir hedefi izleyebiliyor, inceleyebiliyor ve gerektiğinde ya kendim ya da birlikte çalıştığım biri gizlice içeri girip birini öldürebiliyor.

Bu benim ilk rodeom değil.

"Bunu nereden biliyorsun lan?" diye çıkışıyor ve ben daha bir hamle yapamadan silahı bana doğru daha sert bastırıyor, sanki bana silah zoruyla tutulduğumu ve bundan sonra söyleyeceklerime dikkat etmem gerektiğini hatırlatıyor.

"Bay Weber bizden daha zeki olduğunu düşünüyor. Ama Mia'yı sekiz yıl boyunca ondan sakladığımızı ve ne kadar ararsa arasın onu bulamadığını unutmuş görünüyor."

Kazma doğrudan isabet etti ve onu yere atıp çıplak ellerimle öldürmek için çok istekliyim. Ama şu anda, onlarla kadını arasında duran tek şey benim, yani en iyi şekilde davranmam gerekiyor.

Gardiyan, sanırım Todd, gülüyor, sanki hayatında duyduğu en komik şeymiş gibi başı geriye düşüyor. Bu orospu çocuğu bunun komik olduğunu düşünüyorsa belli ki *The Other Guys*'ı izlememiş.

"Ne istiyorsun, Kyle?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "Bana ait olanı geri almaya geldim."

"Bu dairedaki hiçbir şey senin değil, o yüzden kendin çıkabilirsin."

Kıkırdıyor, kokuşmuş nefesi yanağımda geziniyor. "Mia benim. O her zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacak."

Sakinleştirici bir nefes üflüyorum, umutsuzca soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. "İşte burada kafam karıştı. Başka bir erkeğın kadınıma el sürmesine asla izin vermem. Kesinlikle isteyerek değil. Ama sen Mia'yı *sattın*, hem de birden fazla kez. En son da onunla evlenip çocuklarını ona pompalamayı planlayan bir adama. Yani o ya senin ya da değil. İkisini birden yapamazsın."

Sırtımdaki eller, yere itilmeden önce aldığım tek uyarı, ama yüzüm sert zemine çarpmadan önce kendimi yakalamayı ve sırt üstü yuvarlanmayı başarıyorum. Belli ki bir sinire dokunmuşum.

Kanepenin arkası boyunca uzanan yan sehpanın altındaki panik düğmelerinden birini görüyorum. Çok uzakta değil, sadece birkaç metre, ama o yöne gitmek için bir nedene ihtiyacım var, yoksa çok açık olacak.

Kendimi ayağa kaldırdım, birden keşke bir şey giyseydim diye düşündüm ama gözlerimi açtığım anda bu iki pislikle uğraşmak zorunda kalacağımı tahmin etmemiştim.

"Peki bunu neden yaptın, Kyle?" Alay ediyorum. "Senin için bu kadar önemli olduğu iddia edilen birini neden sattın? Sadece bir kez değil, dört kez?"

Yapacağını bildiğim gibi bana doğru ilerliyor ve ben geri çekiliyorum, ta ki kenarda duran lambanın büyük bir gürültüyle yere çarpmasına neden olacak kadar sert bir şekilde yan sehpaaya çarpına kadar.

, *Mia. Uyan* .

Sanki kendimi yakalıyormuşum gibi parmaklarımı tahtanın altına kaydırıyorum ama ikisi de ne yaptığımı fark edemeden güvenlik sistemini hızla çalıştırıyorum.

"Ve sen." Dikkatimi muhafıza yöneltiyorum. "Saint James ailesine geçmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun? Duyduğuma göre iyi maaş veriyorlarmış ve çalışanlarına sağladıkları avantajların bir parçası olarak aile üyelerine koruma sağlıyorlarmış."

Bu noktada, sadece onları kızdırmaya çalışıyorum. Ne kadar kızgın olurlarsa o kadar çok gürültü çıkaracaklar, bu da bana Mia'yı uyandırıp panik odasına götürmek için en iyi şansı verecek.

Elijah taşındığımız gün bizi gezdirdiğinde, bu kadar güvenli bir binada panik odası olmasının delilik olduğunu düşünmüştüm ama şu anda bunun için minnettarım. Ya da en azından Mia içeride güvende olduğuunda minnettar olacağım.

"Sen neden bilmiyorsun!" Todd bağırıyor.

Kyle' dönüyorum, bana bakarken silahı yanında ve bir an için ne yaptığımı anladığından endişeleniyorum, ama sonra gardiyana dönüp gülüyor.

"Neden ona cevap vermiyorsun?" Beklentiyle gardiyana kaşlarını kaldırıyor.

"İyi ödeme yapsalar bile Fabrika kadar iyi ödeme yapmıyorlar."

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Saint James ailesi Mia'yı bulmadan önce dünyada en sevdiğim insanlar olmayabilir ama kesinlikle lanet bir insan kaçakçılığı çetesi değiller.

"Artı, avantajları daha iyi." Omuz silkiyor ve ben bir an şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bunca yıldan sonra insanlığın iğrenç yanlarına karşı hissizleştiğimi düşünebilirsiniz. Ama her nasılsa bu orospu çocuğu beni suskunlaştırdı. "Ve bugün siktiğin o daracık götü gördükten sonra, Kyle onunla evlenmeden önce bir tur atabilir miyim diye sordum."

Kırmızı görüşümü ve kararımın bilincine varamadan onu yere seriyorum, yumruklarım hemen yüzünü buluyor. "Ona dokunamayacaksın," diye kükrerken yumruğumu ona defalarca indiriyorum. Kyle'ın beni ondan koparması uzun sürmeyecek, bu yüzden vurabildiğim kadar vurmam gerekiyor.

"Yeter!" Kyle bağırıyor ve bir an sonra başımın arkasına ağır bir şey çarpıyor.

Karanlık görüşümü bulandırıyor ve onunla ne kadar mücadele edersem edeyim, uçuruma doğru kayıyorum.

BÖLÜM ELLİ İKİ

MIA

S Biri bağırarak beni seks kaynaklı uykumdan uyandırıyor ve gözlerimi kırpıştırarak yavaşça açıyorum.

Bir esneme göğsümü zorluyor ve başımı çevirdiğimde Ace'in artık yanımda yatmadığını fark ediyorum.

Karanlık odada onu ararken kaşlarım çatılıyor, ama hiçbir yerde bulamıyorum ve hemen telefonuma uzanıyorum, ancak onunkinin benimkinin hemen yanında şarj olduğunu fark ediyorum.

Hangi cehennemde o?

Alt kattan gelen sesler bana ilk başta beni neyin uyandırdığını hatırlatıyor ve midem bu sesle geri tepiyor. Bir şeyin yere düştüğünü duymak için tam zamanında çarşafların arasından ve sanki bana fırlatılmış gibi hemen eğiliyorum.

Kendine gel, kendimi azarlıyorum.

Derin, sakın bir nefes alıyorum ve Ace'in gömleklerinden birine uzanıyorum, onun gibi kokması beni hemen rahatlatıyor.

Telefonumu göğsüme bastırıp kapıya doğru ilerliyorum, gerçekler ortaya çıktıkça midem rahatsız edici bir şekilde çalkalanıyor. Yanlış bir şeyler var. Bu daireye düzenli erişimi olan hiç kimse sabahın üçünde bağırıyor olamaz, bu da tamamen başka biri olduğu anlamına gelir.

Yutkunuyorum ve arayacak birini bulmak için rehberimi arıyorum, ancak yakın olduğum tek kişi Emerson. Tommy Clara uzakta için onların

Birkaç gün önce balayına çıktık, yani şu anda ikisi de pek yardımcı olamayacak.

Seçeneklerimi düşünürken alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum ama alt kattan gelen sesler dikkatimi tekrar aşağıda her ne halt oluyorsa ona çekiyor.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen!" diye bağıyor biri ama sesini tanıyamıyorum.

Kapıyı sessizce çekip açmak üzereydim ki kapı aralığından görebiliyor muyum diye bakayım, ama sonra başka bir ses geldi. Tanıdığım bir ses. Midemin acıyla geri tepmesine neden olan bir ses.

"Neden ona cevap vermiyorsun?" Kyle'ın sesi dairenin içinde yankılanıyor ve hemen kapıyı olabildiğince sessizce tıklatmamı sağlıyor. Soru her ne haltsa cevabını bilmek istemiyorum.

Telefonumu kurcalıyorum, gördüğüm ilk numarayı çeviriyorum ve kulağıma götürüyorum, alt kattan biri uyandığını fark eder diye nefes almaya cesaret edemiyorum.

"Mia?" Everett'in sesi karşıdan geliyor ama yarı uykulu bir sesi yok. Kahretsin, muhtemelen Summer bebekle uyanıktı, onu rahatsız etmemeliydim. "Orada her şey yolunda mı? Panik butonlarından biri aktif hale geldi. Şu anda bir ekip gönderiyoruz."

"Kyle burada," diye kadar sessiz ki beni duyacağından emin değilim.

Küfrediyor ve yanındakine bir şey söylemek için telefonu bir anlığına yüzünden çektiğine eminim ama kendi korkum yüzünden dikkatim çok dağınık. Bu kadar mı? Özgürlüğümün sonu mu? Yaşama şansına sahip olacağımı hiç düşünmediğim hayatımın son anları mı?

Ace'i bir sonraki görüşüm son mu olacak?

Emerson'ın nazik sesini bir daha duyabilecek miyim?

Yoksa kaçmama yardım eden kadınla aynı odada olmak mı?

Sessiz gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor ve umutsuzca onları yutmaya çalışıyorum. Daha sonra dağılmak için zamanım olacak ama zayıflığımı görmelerini istemiyorum.

"Mia?" Everett'in sesi geliyor ve onu beklediğimi neredeyse unutarak sesle irkiliyorum. "Panik odasına girmen gerekiyor. Nerede olduğunu ve nasıl açılacağını hatırlıyor musun?"

Ağır ağır yutkunuyorum ve kendi kendime başımı sallıyorum. "Evet, hatırlıyorum." "Ana yatak odasında mısın?"

"Hayır, diğer odada."

"Tamam, alt katın görüntüsünü aldım. Şu anda dikkatleri dağınık, o yüzden kapıyı açıp sahanlıktan geçerek ana yatak odasına doğru sürünürsen seni fark edeceklerini sanmıyorum."

Düzensiz kalbimi ve nefes alış verişimi düzene sokmak için derin bir nefes alıyorum ama bu içimde kök salan paniği yatıştırmaya yetmiyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Evet, yapabilirsin Mia. Bunu yapabilirsin." Sözleri yumuşak ama nefes almayı daha da zorlaştıran bir aciliyet var.

"Ace iyi mi?" Kendimi kapıya doğru itip dikkatlice açarken soruyorum.

"Onların dikkatini dağıtıyor. Bir tahminde bulunmam gerekirse, onların dikkatini dağıtmaya çalıştığını söyleyebilirim. sizi uyandıracak ve tehlikeye karşı uyaracaktır."

Yaşam alanlarına bakan sahanlığa sürünerek çıkarken yanaklarıma değen gözyaşları sıcak ve silemeyeceğim kadar hızlı akıyor.

Duvara olabildiğince yakın duruyorum, umutsuzca onların görüş alanından uzak durmaya çalışıyorum ve Ace'i kontrol etmek istesem de kendimi bunu yapmamaya zorluyorum. Benim yüzümden incinmesi fikrinden nefret ediyorum, midemi bulandırıyor ama onu kurtarmak için aşağı inersem beni asla affetmeyeceğini tüm ruhumla biliyorum ve bunu ona bir daha yapamam. Yapmayacağım.

Everett, omzumla kulağım arasında garip bir şekilde dengelediğim telefondan, "Harika gidiyorsun Mia," diyor.

"Yeter!" Kyle bağırıyor ve bir an sonra, beni yolumda durduran yüksek bir gümbürtü duyuyorum.

"Devam et, Mia. Sakın durma. Ace iyi olacak. Ekibimiz birkaç dakika uzaklıkta. Hemen panik odasına gir." Ses tonundaki aciliyet bana her şeyin yolunda olmadığını düşündürüyor ama ilerlemeye devam ediyorum.

Paniğe rağmen hareket etmeye devam etmek için harcadığım çabadan dolayı nefeslerim kesiliyor, ama Ace'i kontrol etmek için duraklamadan uyuduğum yatak odasına ulaşıyorum, kalbim tam olarak bunu yapmam için ağrıyor olsa da.

Kapıyı sessizce itip açıyorum ve içeri girip sessiz bir tıkırtıyla kapatıyorum.

"Artık görüş alanımdan çıktın Mia. Yatak odalarında kamera yok ama panik odasının nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

Yutkunuyorum. "Dolapta."

"Aynen öyle. İçeri girer girmez kapıyı arkanızdan kapatın ve şifonyeri kapının önüne çekin. Yukarı gelirlerse bu onları yavaşlatacaktır."

"Yukarı mı geliyorlar?" Boğuluyorum.

Duraklıyor ve bir nefes veriyor. "Sanırım yapmak üzereler, bu yüzden benim için hareket etmeye devam etmeni istiyorum. Korktuğunu biliyorum ama seni güvende tutacağız, söz veriyorum."

Ayağa kalkıp dolaba doğru ilerlemeden önce ciğerlerime derin ve sakin bir nefes çekiyorum. Çok fazla kıyafetim yok, bu yüzden burası oldukça seyrekleşiyor, ama en azından hareket etmeyi kolaylaştırıyor.

Dolabın kapısını yine sessiz bir tıkırtıyla kapatıyorum, merdivenlerden ayak sesleri biraz daha hızlı hareket etmemi sağlıyor.

"İyi misin, Mia?"

"Evet," diye fısıldadım. "Şifonyerin yerini değiştirmek için telefonu bir saniyeliğine bırakıyorum."

"Tamam. Sen bunu yaparken ben de senin için panik odasını açacağım."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim çünkü bana bu şeyi nasıl kullanacağımı gösterdikleri anı aklımın bir köşesinde olsa da, şu anda etrafta dönen paniğin içinde kaybolmuştu, bu yüzden şansımı sevmedim.

Telefonu şifonyerin üstüne koyuyorum ve elimden geldiğince sessiz bir şekilde kapının önüne doğru itiyorum. Panik odasının kapısının kayarak açılma sesi dikkatimi bir saniyeliğine elimdeki işten uzaklaştırıyor, hala evlerinde böyle şeyler bulunduran insanlar olduğu için aklım başımdan gitmiş durumda. Şifonyer masif ahşap ve çok ağır, üstelik günde bir ya da iki kereden fazla yemek yemeye yeni başlamış biri olarak gücüm de yetersiz.

"Everett, bunu yapabileceğimi sanmıyorum," diyorum telefonu açarken.

"Sorun değil, Mia. Benim için panik odasına girmeni istiyorum." O Sesini sakın tutmaya çalışıyor ama tek yaptığı yaklaştıklarını doğrulamak.

"Everett?" Ebeveyn yatak odasıyla spor salonu arasında yer alan küçük odaya yaklaşırken fısıldıyorum.

"Mia, şimdi."

Bir saniye bile kaybetmeden, küçük kapıdan sürünerek geçmeden önce hızla eğildim. Buraya ilk girdiğimde olduğu gibi alan beni şaşırttı. Düşündüğünüzden çok daha geniş, tam boy bir yatak ve bir kanepe var. Bir duvarda bir televizyon, diğerinde ise alt kattaki alanı gösteren birkaç ekran var.

Sürüne sürüne içeri giriyorum, kapıdan uzaklaşır uzaklaşmaz duvara yaslanmak için duruyorum. "Ben varım."

"İyi iş Mia. Şimdi kapıyı kapatıyorum. İçeri girmenin tek yolu ya senin ya da benim geçersiz kılma düğmesine basmamız olacak. Güvende olduğunuzdan emin değilseniz bunu yapmayın. Ben temiz diyene kadar orada kalmanı tercih ederim."

"Tamam," diye fısıldıyorum ve kapının yavaşça kapanışını izliyorum.

Yatak odasının kapısının çarparak açılma sesi nefesimin kesilmesine neden oluyor ve ayak sesleri yaklaştıkça donup .

"Everett."

"Ne oldu Mia? oluyor?" "Yatak odasındalar."

Dolabın kapısı da benzer bir kaderi paylaşıyor ve ben daha nefes alamadan her şeyi başlatan adamla yüz yüze geliyorum.

"İşte buradasın. Ben de seni arıyordum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

ACE

L Daha önce de olduğu gibi, uyandığımda nerede olduğumu anlamam biraz zaman alıyor, ancak bu sefer vücudumda delici bir ağrı var.

Başımı kaldırıyorum ve hemen yatmadığımın farkına varıyorum.

Gözlerimi zorla açıyorum ve karanlık dairenin etrafına bakıyorum. Ne oldu böyle?

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum, ta ki yan sehpanın yanındaki kırık lambada durana kadar ve her şey geri geliyor.

. Kyle ve aptal güvenlik görevlisi. Tabancayla vurulmak. Gözlerimin önünde bir film oynuyor gibi ama daha çok bir kabus gibi geliyor.

Gözlerim merdivenlere yöneliyor ve iki yatak odası arasında gidip geliyor. Lütfen panik odasında ol, Mia. Tanrım, umarım uyanmış ve yardım çağırmıştır. Saint James ailesinden herhangi biri onu panik odasına sokmak için koçluk yapardı ve onun güvende olduğundan emin olmak dışında hiçbir şey umurumda değil.

Oturduğum sandalyeye bakıp iç geçiriyorum. Pahalı yemek sandalyelerinden birine bağlıyım ve bu lanet şeyden kurtulmamın tek yolu onu kırmak. Umarım Snow buradaki mobilyalara çok bağlı değildir.

Kan donduran bir çığlık duvarları çınlatıyor ve midem . Mia.

Yatak odasının kapısına bakarken göğsümde panik alevleniyor. Panik odasına doğru gitti, bundan eminim, ama başaramadı. Eğer çılgılığı bir şey ifade etmiyorsa.

Bileklerimdeki ipi çekiştiriyorum, eskiden gittiğim kulüpteki Domların denizaltılara düğüm atmayı nasıl öğrettiklerini hatırlamaya çalışıyorum. Tabii ki o Shibari ipiyleydi, beni bağladıkları hırdavatı bokuyla değil, ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir.

İp bileklerimi kesiyor ama acı hissetmiyorum. Düşünebildiğim tek şey, hissedebildiğim tek şey, Mia'yla birlikte bu daireden ıkmadıklarından emin olmak.

İlkinden birkaç dakika sonra bir çığlık daha geliyor ve ardından bir denizcinin yüzünü kızartacak küfürler sıralanıyor.

İşte benim kızım.

Kırmak için devirmeyi düşünüyorum ama bu şey çok sağlam ve boyuma ve yapıma rağmen parçalanma şansımı beğenmiyorum.

Üst katta bir hareketlilik görüyorum ve bir sonraki hamlemi düşünerek duraklıyorum. Hâlâ baygınmışım gibi mi davranmalıyım? Uyanık olduğumu anlarsa beni tekrar bayıltabilirler. Ama o zaman da onu benden almalarını izlememi isteyebilirler. Bu tip pislikler işte ve en azından uyanık olursam, onlara yetişme şansım daha yüksek olur.

Todd'un Mia'yı sanki hayatı buna bağlıymış gibi tekmeleyerek ve çığlık atarak sahanlığa taşımasını izliyorum. Bir ay önce asla böyle dövüşmezdi ama artık uğruna yaşayacağı bir şeyi var. Arkadaşları var, bir hayatı var, ben varım. Ve elde etmek için çok çalıştığı bu hayatı korumak için dişiyle tırnağıyla mücadele edecek.

"ek ellerini üzerimden!" diye bağırıyor, attığı her adımda yumruklarını adamın sırtına vuruyor ama bu hareket sadece nefesimi tutmama neden oluyor. Yanlış bir adım atarsa onu düşürebilir. Eğer yanlış yönde hareket ederse, doğrudan uçurumdan düşebilir ve ben de onun gözlerimin önünde ölmesini izlemek zorunda kalabilirim.

Bu düşünce boğazıma safra kaçmasına neden oluyor. Hayır. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Ve onu benden alamayacakları da kesin. Cesedimi iğnemedem.

"Güzelsen, uyanmışsın." Kyle merdivenlerden inerken Cheshire Kedisi gibi sırtıyor. "Onu senden almamızı kaçırmanı istemem... yine."

Yutkunmadan önce boğazımdan bir hırıltı kaçıyor, bedenim sahip olduğum tüm güçle bağlara karşı savaşıyor.

Onu götürmüyor.

Yine mi?

İkimiz de yeniden yaşamaya başlarken olmaz.

Parmaklarımın arasından kayıp gitmesinin suçluluğuyla yaşayamayacağım, bu kadarını biliyorum. Onu kurtarmam için bana bir şans daha vermeyecekler. Kyle onu hayatının geri kalanında saklı tutacak, ki önceki eşlerine bakılırsa bu çok da uzun sürmeyecek.

Mia'nın artık nefes almadığı fikri beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor ama şu anda buna odaklanamam. Hâlâ bir şans varken olmaz.

Merdivenlerin dibine ulaşıyorlar ve Todd Mia'yı önüme bırakıyor, Mia'nın bedeni acı dolu bir çığlıkla yere yığılıyor.

Kyle onun yanına çömeliyor, parmakları çenesini sarıyor ve gözlerini kendisiyle buluşturmaya zorluyor. "Görünüşe göre küçük tatilin sırasında eğitimini unutmuşsun," diye düşünüyor, gözlerinde dönen karanlığa rağmen sesi hafif. "Ama seni tekrar yola getireceğiz." O kadar hızlı hareket ediyor ki diğer elini kaldırıp yumruğunu Mia'nın yüzüne indirdiğini neredeyse kaçırıyorum. Ama ikimizin de bunu durdurmak için yapabileceği bir şey yok.

Ağır gümbürtü midemin bana karşı isyan etmesine neden oluyor ve neredeyse içindekileri kaybediyorum ama zayıf görünmeyi reddediyorum.

Mia yanaklarından süzülen gözyaşlarına rağmen sesini çıkarmıyor.

Benim cesur kızım.

"Bunu yapmak istemezsin Kyle," diye homurdandım. "Saint James ailesiyle bu savaşı başlatmak istemezsin."

"O pislikler umurumda bile değil." Gülüyor, dikkati Mia'dan çekiliyor ve bir anlığına nefes almama izin veriyor. "Fabrika merkezini taşıyor, bu yüzden Chicago'da yapabileceğimiz tüm işler bitti."

Cevap vermek için ağzımı açtım, ama şerefsizin kendisi tarafından hemen kesildim.

"Illinois'de uzun süredir devam eden kiracılığımızı göz önünde bulundurarak neden böyle bir şey yapmayı seçtiğimizi merak ediyor olabilirsiniz, ancak bu, Saint James ailesinin Loudner Karteli'ndeki bağlantımızı ortadan kaldırmasından kısa bir süre sonra uygulamaya koyduğumuz bir şey. Mia'yı aynı anda geri almam ve onu hiçbirinizin bulamayacağı bir yere saklayabilmem sadece mutlu bir tesadüf."

Yere bakarken ağzının kenarından kan damlıyor ama kalbimi kıran onun sessiz gözyaşları oluyor.

Onu yine hayal kırıklığına uğrattım ve bu sefer onu neyin beklediğini biliyor. Belki de bu, ilk kaçırıldığında hayalinde canlandığı şeyden daha iyi, belki de daha kötü. Ama her iki durumda da bana karşı hissedeceği kızgınlık için onu suçlamayacağım. Onu güvende tutacağıma söz verdim ve başarısız oldum. Hepsi bu kadar.

"Eminim yolda olduklarını biliyorsunuzdur," diyorum onlara, sesime elimden geldiğince güven katmaya çalışarak. "Asansöre adınızı attığınız anda buraya gelmekte olduğunuzu anlardı."

Todd gülüyor. "O kadar aptal olduğumuzu mu sanıyorsun? Diğer muhafızları öldürdükten hemen sonra asansörün içindeki kamera yayını kestik."

Ona sırtıyorum, aslında hissetmek istediğim ukalalık yüzeye çıkıyor. Hayatım boyunca bu rolü oynadım ve bu en önemli anım olabilir, o yüzden bunu iyi değerlendirmeliyim. "Bu dairenin tamamı kameralarla, panik düğmeleriyle dolu - güvenlik önlemi ne dersiniz deyin, var. Sence Rayne ve Storm Saint James, kız kardeşlerinin, mümkün olan her türlü arıza emniyetine sahip son teknoloji bir güvenlik sistemi olmayan bir yerde yaşamasına izin verir miydi? Eğer öyleyse, evet, aptal olduğunuzu düşünüyorum."

Todd'un gözleri, hiçbir şey olmamış gibi omuz silkip geçen Kyle'a kayar. Onları burada tutmalıyım. Bu onları kışkırtmak anlamına gelse bile. Onları bu dairede ne kadar uzun süre tutabilirsem, birilerinin yardıma gelme şansı o kadar artar.

"Öyle olabilir ama buraya çıkamayacaklar. Merdiven boşluğunda ve binanın tüm çıkışlarında adamlarımız var. İtibarlarını zedelemekten buraya girmeleri mümkün değil, ki ikimiz de biliyoruz ki kendileriyle hiçbir bağlantısı olmayan iki kişi için bunu yapmazlar."

Bedenimi hareketsiz kalmaya, bakışlarımı onunkilere kilitlemeye zorluyorum ama söylediklerinde bir gerçeklik payı var. Bana ya da Mia'ya hiçbir şey borçlu değiller. Biz aileden değiliz. Onlar için çalışmıyoruz. Ve bir ay öncesine kadar muhtemelen beni düşmanları olarak görüyorlardı.

Peki neden Mia'yı kurtarmak için her şeyi feda etsinler ki?

BÖLÜM ELLİ DÖRT

MIA

I Ace'in ne yaptığını biliyor.

Bize zaman kazandırmaya çalışıyor.

Kyle'ı nasıl kazandığıyla övünerek burada tutmaya devam ettikçe, Saint James ailesinin bizi kurtarmaya gelme ihtimali de o kadar artacak.

Ama Kyle haklı.

Neden yapsınlar
ki?

Chicago'daki herkes onların neye bulaştığını biliyor. Polis onların cebinde ve şehirdeki medya şirketlerinin çoğuna sahipler, bu yüzden onlar hakkında söylenenlerin çoğunu kontrol ediyorlar, ancak bu, Ace ve benim için her şeyi riske atmaya istekli oldukları anlamına gelmiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve yemek sandalyelerinden birine bağlı olan Ace'e bakıyorum. İyi görünüyor, ama gözlerinin sık sık kapanması ve ellerinden damlayan kan bana durumun muhtemelen böyle olmadığını söylüyor.

Yüz hatlarını içime çekiyorum, bunun muhtemelen onu rüyalarım dışında son görüşüm olduğunu biliyorum ve en küçük ayrıntıyı bile hatırlamak için yanıp tutuşuyorum.

Her dövme.

Her çil.

Her tonlanmış kas.

Kaçınılmaz olarak ihtiyaç duyacağım zamanlar için aklımın bir köşesinde saklıyorum, çünkü ayrı kaldığımız zamanlarda bile Ace her zaman yol gösterici ışığım oldu.

Boğazımın arkasından yükselen hıçkırığı yutuyorum, sanki zayıflık göstermemek Ace için bunu bir şekilde kolaylaştıracakmış gibi, ama iyi olmayacağımı bildiğim gibi, onun da olmayacağını biliyorum. Çünkü o benim diğer yarım, aynı şekilde ben de onun diğer yarısıyım ve şu anda teselli bulabileceğim tek şey birlikte hiç düşünmediğim kadar zaman geçirmiş olmamız.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, yeşilin ardındaki kararlılık benim için ne kadar ileri gidebileceğini kanıtlıyor. Beni kurtarmak için dünyanın öbür ucuna bile gidebilir. Ne yazık ki ben kurtuluşun ötesindeyim.

"onu, buradan gitme zamanı. Jet bekliyor olacak."

Bilmediğim bir yere giden bir uçağa bindirilme fikri tüm bedenimi kaskatı kesiyor ama gevşemeye zorluyorum. Gergin olursam canımı daha çok yakacak ve bu sefer neyle karşı karşıya olduğumu bildiğim için gereksiz acıyı sınırlamak istiyorum.

Bugün panik atağımı tetikleyen gardiyan beni omzunun üzerinden hiçbir ağırlığım yokmuş gibi atıyor ama yine de çarpmanın etkisiyle irkiliyorum. İnsanların beni tekrar tartaklamasına, bana insanmışım gibi değil de fırlatıp atacakları bir nesneymişim gibi davranmalarına alışmam gerekiyor.

Başımı kaldırıp Ace'in panik içindeki bakışlarıyla karşılaşıyorum ama kalbimi boğazıma düğümleyen onun gözleri değil. Yanaklarına düşen gözyaşları. Ace'i hiç ağlarken görmemiştim. Ne koruyucu ailemiz ona zarar verdiğinde, ne birbirimizi bir daha göreceğimizden emin değildik gibi veda ettiği gece, ne de beni bulduğundan beri defalarca gitmeye çalıştığım da.

Ama beni tekrar kaybetme fikri onun için çok fazla.

Bakışlarıyla bir kez buluşmadan önce kendi gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi sıkıyorum. Söylemek istediğim milyonlarca şey var ama hiçbirisi yeterli gelmiyor, benim için her şeyi yapmışken değil. Beni birden fazla şekilde kurtarmışken değil. Beni kaybetmenin onu öldüreceğini bildiğim halde değil. Ama doğru hissettiren ve birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca daha fazla söylemiş olmayı dilediğim tek kelimeyi zorla söylüyorum. "Seni seviyorum." Boğuk bir fısıltıyla çıkıyorlar ama Kyle ve serserisinin duyması umurumda değil. Şu andan beni öldüreceği zamana kadar geçen sürede bana ne yaparsa yapsın, onun hakkında asla böyle hissetmeyeceğimi bilmek ona iyi gelecektir. "Beni arama, Ace. Yaşa. Yaşamayı istiyorum. Benim için."

Ondan uzaklaştığımız her adım, zaten paramparça olan kalbimde bir çatlak daha açıyor. Sanki dışarıdan içeriye doğru parçalanıyorum ve tutmak için çok uğraştığım gözyaşlarım dökülüyor.

Ace sandalyeye karşı öyle bir mücadele veriyor ki, bacakları parkelere defalarca çarpıyor ama bir anlamı yok. Artık çok geç. "Mia," diye sesleniyor ama asansöre varmak üzereyiz, bu da zamanımızın dolduğu anlamına geliyor.

"Ciddiyim, Ace. Benim için gelme. Birimizin yaşamasına ihtiyacım var. Gerçekten yaşamak için. Lütfen." Şimdi yalvarıyorum, birimizin çocukken hayal ettiğimiz hayata sahip olması için ona yalvarıyorum. Ama bu ben olmayacağım. Kaderimde asla ben olmak yoktu.

"Yapamam," diye boğuluyor. "Sensiz olmaz."

Kapıların açıldığını duyuyorum ve Ace'e son bir kez bakarken kalbim boğazıma düğümleniyor. Hayatımın sonuna kadar sürecektir son bir bakış.

Asansöre adım atıyoruz ama kapılar kapanırken son saniyeye kadar Ace'in bakışlarını tutuyorum.

Ve sonra o gitti. Son nefesime kadar tutunacağım bir anı olarak kaldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ BEŞ

ACE

W Asansörün kapılarının kapanması ve Mia'nın gözden kaybolması hayatımda hissettiğim her şeyden daha acı verici. Parmaklarımın arasından kayıp gittiği ilk seferde canımın yandığını sanmışım ama yanılmışım.

Hiçbir şey onu ikinci kez hayal kırıklığına uğratmak kadar acı veremezdi.

Onları kovalamak, yakından takip etmek ve gecenin içinde kaybolmadıklarından emin olmak için umutsuzca ağırlığımı veriyorum, ama önce bu bağlardan kurtulmam gerekiyor.

Sandalye sert zemine çarpıyor ve temas yüzünden omzum ağrıyor ama umurumda değil. Mia'nın sefalet dolu bir hayat yaşamak zorunda kalmamasını sağlamaktan başka hiçbir şey umurumda değil.

İpleri çekiştiriyorum, sırtımdaki tahtanın yerle ağırlığım arasında yol vereceğini umuyorum, ama çok şanslı olmalıyım.

Lanet olası Saint James ailesinin kaliteli malları var. Neredeyse başka herhangi bir sandalye kırılırdı, ama tabii ki bu değil.

Peki bu pislikler hangi cehennemde? Şimdiye kadar burada olmalıydılar.

Masama doğru ilerlemeye çalışıyorum. Belki bilgisayarıma ulaşabilirsem onları takip edebilirim. Ellerimi kullanmadan kolay olmayacak ama daha azıyla da çalıştım.

Masaya geldiğimde nefes nefese kalıyorum ve çıplak göğsümden ter damlıyor. Bu sandalye neden bu kadar ağır olmak zorunda?

Ama zamanım tüküyor. Çok önde başlıyorlar ve bu da damarlarımdaki paniği çok daha belirgin hale getiriyor.

Asansörün sesi geliyor, ama baktığım yönden apartmandan kimin geçtiğini göremiyorum. İşi gelen Kyle'ın adamlarından biri olabilir ama Mia'yı aramaktan asla vazgeçmeyeceğimi bildiği halde beni başarısızlığımın yaşamaya zorlamaktan hastalıklı bir tatmin duyacak birine benziyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve ben kendime rağmen nefesimi tutuyorum. Ölmekten korkmuyorum. Mia'yı tekrar kaybetmek dışında korktuğum hiçbir şey yok. Her şey bunun yanında sönük kalıyor ve dürüst olmak gerekirse, eğer benim yaşamam ve Mia'nın ölmesi söz konusu olsaydı, haftanın her günü onu takip ederdim.

Elijah bileklerimdeki ipleri keserken "Siktir," diye homurdanıyor. "Başka bir yerin acıdı mı?"

Sırt üstü dönüp son birkaç haftadır hor görmemeye başladığım dövmele göte bakıyorum. "Yeterince uzun sürdü."

Gözlerini deviriyor. "Hemen telaşa kapılma. Rayne ve Storm, Everett'in kaçış noktasındayken Mia'nın içine itildiği arabayı takip ediyorlar. Pislikler asansörü devre dışı bıraktı ve Everett'in asansörü uzaktan tekrar çalıştırması bir dakika sürdü."

Kendimi ayağa kaldırırken rahat bir nefes alıyorum. "Onun üzerinde gözleri mi var?"

Başını salladı. "Ön kapıdan çıktıkları andan beri var." Kim bilir nereden bulunduğu bir havluyu bana uzattı. "Temizlen. Arabamda senin kanını istemiyorum."

Alay ediyorum ve bileklerimdeki kanın bir kısmını dikkatlice temizliyorum. O ipler beni gerçekten çok etkiledi ama bugün hissettiğim her acı, Mia'yı geri alamazsak hissedeceklerinin yanında sönük kalıyor.

Yüzümdeki ve bileklerimdeki kanı silmeyi bitirdiğimde Elijah bana yoktan var etmiş gibi görüldüğü iki bandaj ve asansöre doğru topuklarını çevirmeden önce cebinde olduğunu tahmin ettiğim bir kulaklık uzatıyor.

Peşinden gidiyorum ve otoparka vardığımızda her iki bileğimi de sarmış ve kulaklığı yerine yerleştirmiştin.

"Onu yakaladın mı?" Everett soruyor.

"Evet, arabamın her tarafını kanatmak üzere." Elijah siyah bir spor arabanın yanında durdu, ben de içine tırmanmak için kaputu yuvarladım.

"Değilim," diye tersliyorum. "Biri bana Mia hakkında bilgi verebilir mi?"

"Rayne ve Storm takipteler. Arabanın görüş alanlarından çıkmasına izin vermediler ve trafik kameraları aracılığıyla kızın hâlâ arabada olduğunu birkaç kez teyit ettim."

Bir nefes verdim. Bunu birden fazla kez yaptılar. Birini nasıl takip edeceklerini biliyorlar ama Mia'nın içinde olduğu araba benim görüş alanıma girene kadar kendimi daha iyi hissetmeyeceğim.

"Nereye gidiyorlar?" Elijah soruyor.

Everett bize "Havaalanında olduğunu düşünüyoruz ama henüz emin olamıyoruz" diyor. "Bazı yol çalışmalarına denk geldiler, bu da rotalarını değiştirmek zorunda kalmalarına neden oldu ve bu da onları yavaşlattı."

Elijah arabayı çalıştırıp sanki bir yarış arabası sürücüsüymüş gibi otoparktan çıkarken "Tanrı'ya şükür," diye nefes alıyorum. Umarım Mia'yı geri aldığımızda hâlâ hayattayındır, eğer bu pislik böyle araba kullanacaksa.

"Her ihtimale karşı havaalanında bir ekibimiz var. Sen panik düşmesine basar basmaz, onu dışarı çıkarmalarının mümkün olmadığından emin olmak için şehrin çıkış noktalarına yayıldık," diye açıklıyor Everett ve Tanrı'ya yemin ederim ki şu anda olduğum kadar başka insanlara minnettar olmamıştım.

Bize yardım etmek zorunda değillerdi. Rollerimiz tersine dönseydi yardım eder miydim, ondan bile emin değilim ama yıllar önce bu pislikleri kesinlikle yanlış değerlendirmiştim ve bu asla geri alamayacağım bir şey.

"Yoldayız," diyor Elijah, yola çıkmadan önce gözleri sokakta geziniyor ve eğer beni bir korkak gibi göstermeseydi, canımı kurtarmak için tutunmak isterdim.

Geliyoruz, Mia. Benim için dayan.

BÖLÜM ELLİ ALTI

MIA

Arka koltukta sessizce oturuyorum, ellerim etime acı veren bir şekilde bağlanmış, ama fiziksel acıya karşı hissizim çünkü içimde hissettiğim şey çok daha dayanılmaz.

Ace ile geçirdiğimiz hiçbir zaman yeterli olmazdı. Yüz bir yaşına kadar yaşasak ve birbirimizin kollarında ölsek bile bu yeterli olmazdı. Yan yana binlerce hayat yaşayabilirdik ama sonunda birbirimizden koptuğumuz an, hissedebileceğim tüm fiziksel acılardan daha fazla canımı yakardı.

Sessiz gözyaşlarım yanaklarıma düşüyor ama Kyle ve o pislik gardiyan dikkat etmiyor. Telefonda emir yağdırmakla ve her yönlendirildiklerinde küfretmekle meşguller. Eğer daha iyisini bilmeseydim, bunun planlı olduğunu düşünürdüm. Bir şekilde Saint James ailesinin şehirde istedikleri her yere barikat kurabilecek kadar nüfuz sahibi olduğunu düşünürdüm, belki de öyledir ama bu değil. Bunun için yeterince şanslı değilim.

Duruyoruz ve etrafıma bir göz atıp nerede olduğumuza bakıyorum. Hâlâ şehrin göbeğindeyiz ve bu sokaklarda ne kadar uzun kalırsak kaçma şansım o kadar artar.

Kapılara çocuk kilidi taktıklarını izledim, bu yüzden durduğumuzda arabadan çıkamayacağımı biliyorum, ama belki biri beni renkli ön camdan bağlanmış olarak görür.

Parlak yelekli adamlar var ve önümüzde yolda kocaman bir delik olduğunu fark ediyorum. Tamam, Saint James'in çekiciliği olabilir ama kimsenin bu kadar çekiciliği olduğunu sanmıyorum.

"Tanrı aşkına," diye homurdanıyor Kyle. "Bu şehirden defolup gitmemiz gerek."

"Deniyorum," diye tersliyor gardiyan. Neden bu adamın adını bilmiyorum ki? "Onu öldürmeliydik, böylece peşimizden gelemezdi."

"Bunda hiç eğlence yok. Asıl eğlence onu değerli şekerı olmadan yaşatmak. Öyle değil mi Mia?" Omzunun üzerinden bana bakıyor ama ben yıllar önce bana öğrettiği uslu kız gibi bağılı ellerime bakıyorum bile.

"Evet efendim," diyorum sessizce, yıllardır oynadığım role geri dönüyorum, sanki hiçbir şey kaçırmamışım gibi.

Arabanın önüne dönmeden önce itaatimi görünce memnun bir ses çıkardı. "Arkanı dön, başka bir yoldan gidelim."

Gardiyan iç geçiriyor ama söyleneni yapıyor ve benim bir anlık özgürlüğüm geride kalıyor. Bir kez şansım yaver gitti ve bir daha asla o kadar şanslı olamayacağımı herkesten çok biliyorum. Lombardi ailesinden kaçtığım için cezalandırılacağımı tahmin ediyorum ama kaçışa karıştığımı düşünmeme ihtimalleri de var, bu durumda güvende olabilirim. Bundan sonra işlerin nasıl gelişeceğini göreceğiz.

"Biliyorsun, Mia. Şimdiye kadar çoktan benim olmalıydın." Kyle arkasını dönüyor ve ben hemen bakışlarımı tekrar yere indiriyorum. Başımı eğmeye alışmak biraz zaman alacak ama ilk birkaç darbeden sonra bunu çok çabuk öğreneceğime eminim. "Bana bakabilirsin."

Nefesimi bırakıp bana söyleneni yapıyorum, onun karanlık gözleriyle buluşuyorum ve vücudumda bir ürperti dolaşıyor. Bu gözler kaç gece uykuya dalmamı izlemişti? Kaç gün bedenimin dövölmesini ve incinmesini izlediler? Neredeyse ona itaatsizlik edip başka bir yere bakabilmeyi ve onun ruhsuz gözlerinden başka bir yere bakabilmeyi diliyorum.

"Florida'daki o aptallara asla satılmamalıydın." Kızgınlıkla başını sallıyor ve benim kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Anlaşmayı ben yapmadım. Bazılarımız kendilerine biraz daha fazla zaman ayırabilirsin diye Fabrika'da eğittiğimiz bir adamdı. Her zaman böyle bir durumda olmanın ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsiniz."

Uzun bir süre ona bakıyorum, benimle, kurbanıyla, işinin ne kadar zor olduğu, kadınları eğittiği hakkında konuştuğu fikriyle başım dönüyor,

Tıpkı benim gibi. Ama o ciddi ve dudaklarımdan alaycı bir yanıt dökülmeden önce ağzımı kapatıyorum.

"Her neyse, biraz izin almak ve evimi senin için hazırlamak amacıyla seni güvendiğimiz bazı adamlarımıza emanet ettim. Cyrus'tan sonra sen hep benim olacaktın. O hasta herifin sana yaptıklarını atlatman için sana biraz zaman vermek istedim, böylece seni eve getirdiğimde yepyeni olacaktın."

Bu adam hayal görüyor. Sanki gerçekten inanıyormuş gibi saçmalamaya devam ettiği için varabildiğim tek sonuç bu.

"İşe döndüğümde adamlarımız sana dokunarak bize ihanet etmişti ve sen Lombardi'ye satılmıştın. Eminim onun sözleşmeyi bozacak türden bir adam olmadığını anlamışsınızdır."

İnsanları satma fikri bana hala vahşi gelse de başımı sallıyorum. Hayatımda birçok kez satıldığımı düşünürsek öyle olmamalı, ama bu onu iyi yapmıyor ya da mantıklı kılmıyor.

"Olabilecek en iyi şey, psikopat Tommy'nin aşık olduğu kadınla aynı anda çıkarılmış olmanızdı. Çocuğun aşık olabileceğini sanmıyordum, bizim gibi erkekler aşık olmaz. Ama sanırım karasevda olabilir. Belki de sadece altın gibi bir amcığı vardır."

"Tommy sana hiç benzemiyor," diye çıkışıyorum kendimi durduramadan. Arkadan konuşulmayacağını iyi biliyorum ama yine de kaçmadan önce kelimeleri durduramıyorum.

Gözleri kararıyor ve ben irkilmeyi düşünmeden yumruğu bana doğru uçuyor, ama yüzüme temas etmeden önce eğilmeyi başarıyorum.

"Gel buraya, seni küçük orospu," diye homurdanıyor ve iri bedenini koltukların arasına iterek bana ulaşmaya çalışıyor.

"Ne oluyor Kyle?" Bekçi arabayı savuruyor ve fark ediyorum ki, SUV büyük olsa da, bir kazaya neden olmadan arabanın etrafında beni kovalayabileceği kadar büyük değil.

Kyle bana doğru ilerlemeye devam ediyor ve ben de hızla arabanın diğer tarafına dalıp bana ulaşmasını engellemek için elimden geldiğince kendimi cama doğru tutuyorum. Eğer bu işe yararsa, yüzüme yediğim bir yumruktan çok daha büyük sorunlarım olacak ama buna değecek.

Kyle'in dizi korumaya çarpınca araba tekrar savruluyor ve ileride kırmızı ışığa doğru gittiğimizi görüyorum. Gecenin bir yarısı, ama bu saatte dışarıda polis olma ihtimali var. Bu kadar büyük bir şehirde, buralarda en azından bir devriye olmalı. Umarım vardır.

"Kaçtığın için cezalandırılacağını biliyorsun," diye .

İkisinin de dikkatini dağıtmak umuduyla ona tekme atarak gardın içine doğru itiyorum ama o bileğimden tutup beni kendisine doğru sürüklüyor.

"Bundan daha iyisini biliyorsun Mia. Ne kadar çok direnirsen o kadar çok canının yanacağını biliyorsun."

Diğer ayağımla kendimi cama doğru iterken, "Umurumda değil," diye bağıriyorum. Kırmızı ışık yaklaşıyor ve araba yoldan çıktıkça emniyet kemerimin takılı olmasını daha çok istiyorum ama ölüm, Kyle'la evlenip kaçınılmaz olarak öldürülmekten çok daha iyi bir kader olurdu. Onun gibi bir adam aynı kadını uzun süre yanında tutamaz.

Soğuk, ölü gözlerindeki öfke beni korkutmalı ama korkutmuyor. Artık korkutmuyor. Cyrus'tan kurtulduktan sonra, bana ondan daha kötü yapabileceği pek bir şey yok.

Bakışlarımı ön cama kaydırıyorum ve tam geçerken kırmızı ışığı görüyorum, ama fark etmediğim şey aynı kavşaktan hızla geçen araba.

Darbe anında geldi; bağlı ellerimle umutsuzca tutunacak bir şey bulmaya çalışırken vücudumun sarsıldığını hissediyorum. Gıcırdayan metal sesi ve , hemen ardından arabanın kontrolden çıkması.

Kyle'ın arka koltuğa fırlatılışını, vücudunun doğal olmaktan uzak bir çıtırtı sesi çıkarışını iri gözlerle izliyorum ama kendimi ondan olabildiğince uzak tutuyorum. Her ihtimale karşı.

Etrafımızdaki camlar kırılıyor ve kafatasımdaki acının kırılan camların doğrudan bir sonucu olduğunu anlamam bir anımı alıyor.

İki elimle uzanıp en çok acıtan noktaya dokunduğumda irkiliyorum ve ellerimi tekrar önüme getirdiğimde parmaklarımın kanla kaplandığını görüyorum.

Araba nihayet durdu ve ben nefesimi tuttum. Cam kırılırsa, uzanıp kapıyı açabilirim, hatta pencereden sürünerek çıkabilirim. Kaçabilirim.

Dikkatimi tekrar önümdeki adamlara çevirdiğimde, Kyle'ın öfkeli bakışlarına bakıyorum ve nefesim göğsümde kekeliyor.

"Buna pişman olacaksın."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ACE

E Lijah ölmek istiyormuş gibi araba kullanıyor.

Attığı her viraj bir öncekinden daha keskin ve Mia'ya sağ salım varabilecek miyiz diye merak etmeye başladım.

Everett bize düzenli olarak bilgi veriyor, bu da beni biraz olsun sakinleştiriyor, ancak kadınıma tekrar kollarıma alana kadar kendimi rahat hissetmeyeceğim. Tüm bunlar olup bittikten sonra, onu gözümün önünden nasıl ayırabileceğimi bilmiyorum. Daha önce mücadele ediyordum. Ama şimdi? Ben oradayken, bağlanmış ve işe yaramaz hale getirilmişken benden alındığına göre? Bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

"Ne halt ediyorlar bunlar?" Rayne söylüyor ve beni düşüncelerimden uyandırıyor.

"Oluyor?" Ben soruyorum.

"Son yol kapanışında geri döndükleri anda yolun her tarafına savrulmaya başladılar."

Karnım belirsizlikle gurulduyor. "Daha fazla yaklaşabilir misiniz?" "Şüpheleri üzerimize çekmeden olmaz," diyor Storm.

Beni görememelerine rağmen başımı sallıyorum. Anlıyorum. Bilgisayarlarım bana ihtiyacım olan cevapları veremediğinde kendi payıma düşen gözetleme işini yaptım ama Mia ve onun güvenliğiyle ilgili endişelerimi gidermek için hiçbir şey yapmıyor.

"Everett, şuradaki ışığı yeşile çevirebilir misin?" Rayne'in sesi gergin. Söylemediği bir şey var.

"Onları istemiyor muyuz?" Elijah soruyor.

"Var. Ama yavaşlamıyorlar. O arabada her ne oluyorsa sürücünün dikkatini dağıtıyor ve bence doğrudan geçip gidecekler," diye açıklıyor Storm.

"Siktir," diye mırıldanıyor Everett ve ben klavyenin rahatlatıcı tıkırtılarını duyuyorum. Sahada olmak bana göre değil. Tüm durumu görebildiğim bir ekranın arkasında çok daha iyiyim. Ama şu anda, olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

"Everett?" Storm daha acil bir şekilde soruyor ve midem panikle dibe vuruyor.

"Değiştir şu lanet ışığı," diye tersliyor Elijah. "Birkaç blok ötedeyiz ve buradan lanet olası yeşil ışığı görebiliyorum."

"Deniyorum. Ama ne gariptir ki, şehrin sunucularını hacklemek öyle kolay bir iş değil."

Ellerimi yüzüme sürüyorum ve bileklerimdeki bandajların arasından sızan kanı fark ediyorum. Elijah'ın görmesine izin vermesem iyi olur, yoksa başka bir şeye kızacak.

"Hızlanıyorlar. Arabada neler olduğunu bilmiyorum ama iyi bir şey olduğunu sanmıyorum," diyor Rayne.

Hay sikeyim. Neredeyse güncelleme vermeyi bırakmalarını dileyeceğim çünkü her biri beni öfke sınırına daha da yaklaştırıyor.

"Tamam, şimdi değişiyor." Everett rahat bir nefes ve ben de onunla birlikte rahat bir nefes aldım.

Hayatımda hiç tatile çıkmadım ama bundan sonra sanırım bir tanesine ihtiyacım olacak.

İki kavşak önümüzde yanan ışığın sarıya dönmesini nefesimi tutarak izliyorum ve neredeyse vücudumun rahatlamasına izin veriyorum ama sonra kavşağa doğru hızla gelen arabayı görüyorum. Kırmızı ışıktan kaçınmak için kesinlikle hız sınırını aşmayan arabayı.

Mia'nın içinde bulunduğu cipin önümüzdeki araçla aynı anda kavşaktan hızla geçişini izlerken her şey ağır çekimde ilerliyor ve sonra kontrolden çıkıyor ve kalbim göğsümden fırlıyor.

Lütfen tüm bunların bir hiç uğruna olmasına izin verme. Lütfen iyi olmasına izin ver.

Lütfen yaşadığımız onca şeyden sonra onu kaybetmeme neden olma.

Bir mucize olması için inanmadığım bir tanrıya dua ediyorum çünkü onu kaybetmekten kurtulamayacağımı biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

MIA

I Yerimde donup kaldım. Hareket etmem lazım. Bir şeyler yapmam gerekiyor. Ama özgürlüğümü elimden alan adamın gözlerinin içine bakıp kaldım.

Bunu tekrar yapmak için her türlü niyeti var.

Bekçi ön koltukta inliyor, ama hepimiz arasında emniyet kemeri takan tek kişi o, bu yüzden onun Kyle kadar yaralandığını düşünemiyorum.

Kyle'in omzu yerinde değil, kafası kaza sırasında vurduğu yerden kanıyor ve gözleri ağır, sanki bana bakan öfkeye rağmen onları açık tutmak için mücadele ediyor.

Bana zarar verecek durumda değil ve bu da bana nefes almam için bir an veriyor. Kyle, "Bizi buradan çıkar," diyor ve nefesim kesiliyor.

Göğsüm.

Sanki kazanın arabayı hurdaya çevirmeyeceği ve beni yine de şehirden çıkarabilecekleri hiç aklıma gelmemiş gibi, kelimelerin kafamda yer etmesi bir an alıyor.

"Direksiyon kolunu vurulmuş, bu arabayla hiçbir yere gidemeyiz."

Elimden geldiğince sakın bir şekilde yanımdaki koltukta duran kırık cam parçasına uzanıyorum. Eğer beni yakalarsa, benim bile hayal edemeyeceğim kadar acı çekeceğimden eminim ama denemek zorundayım. Bunun olmasını engellemek için bir şeyler yapmalıyım.

Kendi hayatımda bir seyirci olarak kalmayı reddediyorum.

Bana zarar vermek isteyen erkeklerin hayatımı yönetmesine izin vermeyi reddediyorum.

Ve beni eğittikleri mükemmel küçük bebek olmaya geri dönmeyi ol. reddediyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve ellerimi bardağın etrafında sabit tutmaya zorluyorum. Bu

Avucumu ısıtıyor ve acı kendimi topraklamamı sağlıyor. Kendime bunu neden yapmam gerektiğini hatırlatıyor. Yaşadığım onca şeyden sonra, yolumu seçmeyi hak ediyorum ve bu yolculuğu benim için başlatan pisliği öldürmekte hiçbir sakınca görmüyorum. Gözümü kırpmadan uyuyacağım.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum ve sonra ağrıyan bedenimi hareket etmeye zorluyorum. Bu kazayı bir süre daha hissedeceğim ama en azından küçük bir odada, yerdeki bir şiltenin üzerinde iyileşmeye çalışmayacağım, tabii bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa.

Kyle hareketimi fark ediyor ve dikkatini bana çeviriyor ama artık çok geç. Daha iyi düşünmeden, o beni durduramadan ve bedenim harekete itiraz edemeden cam parçasını boğazına saplıyorum.

Parça derisini kolaylıkla kesiyor, neredeyse kendi gücümü sorgulayacak kadar ve bunu yaptığımı inanamıyormuş gibi bana bakarken gözleri kocaman açılıyor.

Başka bir cam parçasına uzanıp boynunun diğer tarafına saplıyorum, açtığım yaralardan kan damlamasını izliyorum ve son nefesini verirken gördüğü son kişinin ben olacağımı bilmenin verdiği hastalıklı bir tatmin duygusu var içimde.

Gardiyan emniyet kemerinden kurtulmaya çalışmakla o kadar meşgul ki bize aldırış etmiyor ve Kyle ağzının kenarlarından damlayan kanın içinden nefes almaya çalışarak çırpınıyor olsa da bundan habersiz görünüyor.

Öne doğru eğildim, bileklerim hâlâ içimi acıyla kesen fermuarlarla bağlıydı, ama acı beni sadece körüklüyordu. "Başka bir kadını asla incitemeyeceksin," diyorum sessizce, kalbim göğsümde ne kadar sert atsa da sesim düzgün ve net çıkıyor. "Günahların için, incittiğin her kadın için, sığır gibi sattığın her insan için öleceksin. Kendi kanında boğulacaksın ve ben de bunun her saniyesini izleyip başka kimseye zarar verme şansın olmadığından emin olacağım."

Konuşmaya çalışıyor ama kelimeleri çıkarmaya zorlayamıyor ve bu sadece gülümsememi artırıyor. Belki ben de Tommy ve Ace kadar deliyim ama umurumda değil. Keşke onun acısını dindirebilsem, sefil varlığı boyunca başkalarına çektiydiklerinin bir zerresini ona hissettirebilsem.

"Hey, ne oluyor lan?" Güvenlik görevlisi nihayet bizi fark ediyor ve ben de yüzümdeki gülümsemeyi silme zahmetine girmeden bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum.

Yanımdaki koltuktan bir cam parçası daha alıyorum, avucuma saplanırken ve yaradan kan sızarken irkilmiyorum bile. "Onu kurtarmanın imkânı yok, cam şahdamarına saplanmış, yavaş ve acılı bir şekilde ölmesine izin vermek niyetindeyim. Ama sen aynı kaderi paylaşmak zorunda değilsin." Kelimeler ağzımdan çıkarken bile Ace'in bu olayda oynadığı rol yüzünden onun yaşamasına izin vermeyeceğini biliyorum ama en azından ellerimde onun kanı olmayacak. Kyle'ı öldürdüğüm için suçluluk duymuyorum, tıpkı bana iznim olmadan dokunan her erkeği öldürsem umursamayacağım gibi, ama beni omzunun üzerinden bir apartman dairesinden dışarı atan bir adamın ölümünü vicdanıma yüklememeyi tercih ederim.

Tam da tahmin ettiğim gibi kapının koluna uzanmadan önce, seçeneklerini tartarak benimle Kyle'ın arasına baktı.

Gözlerimi onun geri çekilen formundan ayırıp kan lekeli ellerime bakıyorum. Kıpırmızı tenimde keskin bir kontrast oluşturuyor ama Kyle'ın öldüğünden emin olmam gerekirken kendimi kaybetmeme izin vermiyorum.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gömleğinin önünü boyayan kan karşısında dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Kan artık gerçekten akıyor ve gözlerinden hayat akmaya başlıyor.

"Eğittiğin kızlardan birinin hayatına son vereceğini hiç düşünmüş müydün?" Öne uzanıp gömleğini yırtarak açarken düşünüyorum. Düğmeler harap olmuş arabanın üzerinde uçuşuyor ama umursamayacak kadar elimdeki işe odaklanmış durumdayım.

Çıplak göğsü ortaya çıkıyor ve bir sonraki adımda ne yapacağımı anlamaya çalışırken beni dikkatle izliyor.

Bir kahkaha boğazımı tırmalıyor ve bir an için sonunda aklımı kaybettiğim fikrini düşünmek için duraklıyorum ve cehennem, durum pekala böyle olabilir, ama gerçekten umurumda değil.

"Bir yanım bu yaralarla yaşamak zorunda kalmanı istiyor ama bu geceden sonra bir daha asla başka bir kadınla aynı havayı solumayacağın için mutluyum. Yaşamayı hak etmiyorsun. Bir nefes daha almayı hak etmiyorsun."

Ciğerlerime hava girmesi ve ellerimin cam parçasının etrafında sabit durması için zorluyorum. Kendi kanım onun çıplak göğsüne damlıyor ve onun kanının herhangi bir yarama bulaşmamasına dikkat etmek için aklıma bir not alıyorum çünkü bu pislikten bir şey kapmak istemiyorum.

Bardağı göğsüne doğru götürüyorum ve derisini oymakta tereddüt etmiyorum. Onun çırpınışlarından ve bu çırpınışların onu daha çok kanatmasından zevk alıyorum. I

Hayatının her an benim ellerimde sona ereceğini bilerek. Ama bunların hiçbirinin dikkatimi yaptığım işten uzaklaştırmasına izin vermiyorum.

Derisini tekrar tekrar kesiyorum. Birinin etine bir kelime yazmak şaşırtıcı derecede kolay, bu yüzden neden bir tanesinde durduğuma karar verdim.

Tecavüzcü.

Hasta

herif.

Amcık.

Adam kaçıran.

Kaçakçı.

Kelime kelime yazıyorum ve her biri onun göğsünde belirdikçe bir yanım sonsuz derecede hafifliyor.

Çıglıkları gurultu şeklinde çıkıyor ama ona aldırmiyorum. Kan kaybı ve acı arasında bu kadar uzun süre dayanmasına bile şaşırdım ama iyi ki dayanmış.

Onun cehenneme sürüklenmesini, acı içinde tekmelenmesini ve çıgık atmasını istiyorum çünkü o huzuru hak etmiyor. Tüm yaptıklarından sonra olmaz.

Arkama yaslanıp yaptığım işe bakıyorum. Ellerim önümde bağlıyken başardıklarımın çok etkilendim ama artık buna bir son vermenin zamanı geldi.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da Kyle, gitmem gereken yerler var. Senin gibi meşgul bir adamın bunu anlayacağına eminim." Daha önceki düşüncesini tekrarlardım. "Cehennem çukurlarına yaptığın yolculuğun tadını çıkar."

Boynundaki bardağa uzanıp ikisini de boğazından çekerken gözleri açılıyor, çıplak göğsünden aşağı ve etine kazıdığım kelimelerin üzerinden kan fışkırmasını izliyor.

Gözlerindeki hayat soluyor ama öldüğünden emin olana kadar kıpırdamıyorum. Öldüğünden ve onu geri getirebilecek hiçbir şey olmadığından emin olana kadar, hayatımın unutmak istediğim bir bölümünü kapatıp, hayatım boyunca özlemini çektiğim bir bölümünü açıyorum.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ACE

T Kendimi arabadan dışarı attığımda araba ancak durmuştu, Mia'ya ulaşma ihtiyacım kendi güvenlik duygumdan daha güçlüydü. Kapıyı arkamdan çarparak kapattığımda Elijah'ın alay ettiğini duyuyorum ve arabaya doğru ilerliyorum.

kavşağın ortasında.

Rayne ve Storm ciplerinden inerken ben de diğer sürücüyü tamamen görmezden gelerek kaza mahalline doğru koşuyorum. Hız yaptığı ve nefes alma nedenimi öldürmüş olabileceği gerçeği dışında çoğunlukla haklı, ama onu umursayacak zamanım yok.

Mia'nın içinde bulunduğu arabaya yaklaştıkça korku bedenimi sarıyor ve zorlukla nefes alana kadar beni boğazımdan kavırıyor.

Ya yaralanırsa? Ya da daha kötüsü?

Ya ona yeterince çabuk ulaşamadıysam? Ya arabada değilse?

Aklımdan milyonlarca keşke geçiyor ve hepsinde de üzerime çöken bir tedirginlik var.

Şoför kapısı açılıyor ve Rayne, işinde defalarca kullandığından emin olduğum eğitimli bir hassasiyetle silahını çekiyor, ama şu anda bunun için minnettarım.

Mia'nın oturmadığından emin olduğum tek bir koltuk var, o da az önce açılan kapı.

Todd arabadan iner, elleri teslimiyet işaretiyle havadadır. "Silahlı değilim."

Rayne kıkırdar. "Öyle olsan bile umurumda olmazdı." Daha cümlesini bitirmemişti ki göğsüne iki el ateş etti.

Normalde tüm bu olaylarda oynadığı rol yüzünden ona işkence edilmesini isterdim ama şu anda tek umursadığım Mia'ya ulaşmak. Geri kalan her şey zaman kaybı.

Elijah'ın torpido gözünden aldığım silahı çekmeye hazır bir şekilde hemen geri çekiliyorum ama Mia'nın tepeden tırnağa kana bulanmış bir şekilde arabadan çıktığını görüyorum.

Elleri önünde bir fermuarla bağlı ve çok sıkı görünüyor, ama kanın kaynağını bulduktan sonra bununla başa çıkabilirim.

Ona doğru ve sarılmanın onu incitebileceğini düşünmeden onu kollarımla sarıyorum. Sadece onun iyi olduğunu ve ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi hatırlatmam gerekiyor.

Boğazından sessiz bir hıçkırık kopuyor ve bu sadece onu kendime daha sıkı sarmamı sağlıyor. Bileklerini serbest bırakmalıyım. Yaralarını kontrol etmeliyim ama yapamam. Tüm dünyam yeniden kollarımdayken kıpırdayamıyorum.

Göz ucuyla Rayne ve Storm'un arabanın etrafında yürüdüklerini, Kyle ve kaçmak için kullanmayı planladığı her neyse onunla yüz yüze gelmeye hazırlanırken kendi silahlarını çektiklerini fark ediyorum ama ben kızıma odaklanmış durumdayım.

"Yaralandın mı?" Sessizce sordum.

"Hayır, pek sayılmaz. Kazada başımı çarptım ve avucumda bir kesik var," diye fısıldıyor.

"O zaman bu kan nereden geliyor şekerim?"

Cevap vermek için ağzını açtığında ona bakıyorum, ama sonra Rayne'in kahkahası de dikkatini dağıtıyor. Kafası arabanın diğer tarafında beliriyor ve taksiye doğru başını sallıyor. "Bunu görmelisin. Senin kızın sadist bir çizgisi var, görmek isteyeceksin."

Onunla arabanın arasına bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor ama dudaklarının kenarında beliren sırıtış ikimizi de arabaya doğru sürüklüyor.

Gözlerim arka koltuğa yayılmış, boynu iki yerden delinmiş, göğsü ve karnı lanet bir fener gibi oyulmuş Kyle'a kilitlendiği anda afallıyorum.

Neye baktığımı ve hayatı boyunca gölgesinden korkan bu uysal kadının bir adamı öldürmekle kalmayıp bundan zevk aldığı gerçeğini idrak etmem uzun zaman alıyor.

Mia'ya bakıyorum ve yaptığı işi incelerken dudaklarında küçük bir gülümseme görüyorum.

Bu kadını aşkın var olduğunu bildiğimden beri seviyorum, ama şu anda, düşmanımızın kanının sıçraması tenini kaplarken mavi gözlerine bakarken, onu hiç bu kadar sevmemiştim. Gücünü geri aldı. Ona akıl almaz acılar çektiren adamı öldürdü. Kendi hayatını yaşamasına izin vermek için bir hayatı sona erdirdi. Ve onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Rayne arabanın etrafında dönüyor, Mia'yı ürkütmemek için yaklaşmasını yavaşlatıyor. Ona doğru yürürken bir kez irkildiğine yemin edebilirim ve o zamandan beri yavaşlaması gerektiğini biliyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan onu kollarımdan çekip alıyor ve kendi kollarına sarıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum, evlat. Emerson'a yaptıklarını göstermek için sabırsızlanıyorum. O da gurur duyacak."

"Bir adam öldürdüğümü mü?" Yarı güler.

"İşkencecini öldürdüğünü ve kendini özgür bıraktığını."

Başımı sallıyorum ve onu geri çalıyorum. Kendi karısını sürekli takip ettiğini gördüğüm biri dışında başka biri olsaydı belki kıskanabilirdim ama Rayne'in Mia'ya karşı en azından bu şekilde bir ilgisi yok.

Mia başını sallıyor ama gözleri zerre kadar pişmanlık duymadan arka koltuktaki cesede kayıyor.

Elijah arka koltuğa bakar ve bir ısıklık çalar. "Kızın yetenekleri var.

Onu Tommy ile çalışmaya göndermek zorunda kalabilirim." "Hiç sanmıyorum," diye çıkıştım.

Kıkırdıyor. "Doktor bu hafta çalışmıyor mu?"

Storm başını sallıyor ve telefonunda bir şeyler yazar. "Yedek doktorumuzun sizinle çatı katında buluşmasını ayarlıyorum." Duraklıyor ve bize bakıyor. "Oraya geri dönmek için iyi misin?"

Soru benim için değildi ve Mia'ya bakıp yanıtını bekliyorum. "Ben iyiyim, gerçekten."

Onu kendime doğru çekip sıkıca sarılıyorum, kollarımdaki hissinin tadını çıkarıyorum. Yakın zamanda kucağımdan inmesine nasıl izin vereceğimi bilmiyorum, bu kucağımda otururken çalışmam anlamına gelse bile. Bununla yaşayabilirim, umarım onu da yanıma alabilirim.

"Gidelim, şekerim." Onu Elijah'ın arabasına doğru yönlendiriyorum ve Elijah'ın arabasının kanla kaplı olduğu için küfrettiğini duyuyorum. Ama adamın Tanrı'dan daha çok parası var, lanet arabasına bakım yaptırabilir. İçine bulaşan ilk ya da son kan damlası olmayacağına adım gibi eminim.

Tek umursadığım kadınımı eve götürmek ve intikamının kanıtlarıyla kaplı çok güzel görünse bile o pisliğin kanını teninden temizlemek.

OceanofPDF.com

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

MIA

A Rayne ve Storm'un cesetlerle ilgileneceklerini söylediği kaza yerinden ayrıldığımızdan beri ce beni bir kol boyu bile uzaklaştırmadı. ve araba.

İçinde bulunduğum duruma karşı hissizleşip hissizleşmediğimden ya da birini öldürdüğüm için gerçekten pişmanlık duyup duymadığımdan hala tam olarak emin değilim, ama her iki durumda da zihnim yıllardır olmadığı kadar sessiz.

Hissettiğim sürekli korku, bunca yıldır peşimi bırakmayan dehşet, o hayata geri dönmek zorunda kalacağımı düşündüğümde yaşadığım üzüntü ve dehşet.

Hepsi gitti ve huzur umduğumdan çok daha iyi.

Ace beni yatak odamdaki banyoya götürüyor ve duşu açıyor, dikkatini tekrar bana vermeden önce sıcaklıktan memnun olana kadar suyu test ediyor.

Bana doğru uzanıyor ve kanlı gömleğini vücudumdan çekip çıkarırken onu durdurmuyorum. Bu çile sırasında en azından üzerimde daha fazla kıyafet olmasını isterdim ama sanırım daha kötü durumlarda daha az kıyafet giymiştim.

Çömelip külotumu dikkatlice bacaklarımdan aşağı iterken ve dikkatlice çıkarmama yardım ederken hiç duraksamıyor. Bana gösterdiği şefkat, dünyanın geri kalanına gösterdiği erkekle o kadar çelişiyor ki, kalbim ona karşı sevgiyle dolup taşıyor.

Ace'e ve bana gösterdiği ilgiye her zaman minnettar olmuşumdur ama şu anda çok daha fazlasını hissediyorum.

Kendi kıyafetlerini çabucak çıkarıyor, eşofmanını bacaklarından aşağı itiyor ve arkasına uzanıp tek bir akıcı hareketle tişörtünü çıkarıyor, mükemmel, dövmeli vücudunu bana sergiliyor.

"Bana öyle bakma şekerim." Sırıttıyor.

"Ne gibi?" Masumca soruyorum, döktüğüm gözyaşları yüzünden sesim kısılmış. "Beni becermek istediğin tüm yolları düşünüyormuşsun gibi."

Başımı sallıyorum ama dudaklarımdaki gülümseme beni ele veriyor. Ben de tam olarak bunu düşünüyordum.

Ace beni ılık spreyin içine yönlendiriyor ve su Kyle'ın kanını vücudumdan temizlerken hemen iç çekiyorum. Ayaklarımızın dibindeki beyaz fayanslar kıpkırmızı oluyor ve ben de akıp gidişini izliyor, bir türlü gelmeyen suçluluk duygusunu arıyorum.

"Öldürdüğüm ilk kişi Fabrika'daki bir gardiyandı," diyor Ace süngere ve duş jeline uzanırken, gözleri elindeki işe odaklanmış bir halde. "Oradan ayrılmanızın üzerinden çok geçmemişti ve Tommy'yle önce düşük seviyedeki adamları öldürüp sonra da yukarı doğru ilerleyerek örgütü parça parça dağıtmak gibi bir planımız vardı. Tommy kısa süre önce Saint James ailesi için çalışmaya başlamıştı ve onlar da benim Chicago'daki işimi yeni devralmışlardı, bu yüzden o sırada onunla konuşmuyordum. Ayrıldıktan sonra birbirimizden uzaklaştık ama hedeflerimizi asla gözden kaçırmadık.

"Günlerce bu adamın peşinden koştum ama onu yalnız yakalayıp sefil varlığına son vermem o kadar uzun sürdü ki. Ama zamanı geldiğinde tereddüt ettiğimi hatırlıyorum. Ruhumun o parçasını asla geri alamayacaktım, biliyor musun?" Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve ben de anlayışla başımı sallıyorum. Birini öldürdüğünüzde bir parçanız değişiyor, bunu hak etseler bile. "Hayatı için yalvardı, yeni bir sayfa açacağına yemin etti, bilirsiniz, korkakların yaratıcısıyla buluşmak üzereyken söyledikleri o bilindik saçmalıklar. Ama sonra bunu neden yaptığımı hatırladım ve tereddütlerim yok oldu.

"İlk başta, yaptığım şey için suçluluk duymamın ne kadar süreceğini merak ettim. Bir anneyi, neden ölmesi gerektiği hakkında hiçbir fikri yokken oğlunun cenazesini planlaması için yalnız bırakmışım ama yapılması gereken doğru şey buyken nasıl suçluluk duyabilirdim? O kadar çok insana zarar veren bir örgütü alaşağı ederken. O sırada farkında olmasam bile, bunun sonunda sana da zarar verecektim." Süngeri vücudumda nazikçe gezdirirken duraklıyor, onun cüssesinde bir adamın gösterebileceğinden çok daha fazla özen gösteriyor. Ama dünyanın geri kalanı onun acımasız tarafını görse de o benim için her zaman nazik bir dev oldu.

"Çok fazla insan öldürdüm Mia ve sana yalan söyleyip bunun beni değiştirmediyini söylemeyeceğim, çünkü değiştirdi. Ama benim elimden çıkan her ölümün bir amacı vardı."

Başımı sallıyorum, dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor. Sadece birkaç saat önce bu daireden tekme tokat ve çılgılık çılgılığa sürüklendikten sonra şu anda gülümsemek saçma geliyor. Kaçırıldıktan ve o kazada ölebilecekken. Bir adamı Cadılar Bayramı'nda balkabağı keser gibi kesip içini oyduktan sonra. Ama Ace'in aklımdan geçenleri bilmesi, beni kafamın nerede olduğunu bilecek kadar iyi tanınması, birlikte ne kadar mükemmel olduğumuzu kanıtlıyor. Öyle olacağımızı hep biliyordum, ama görünüşe göre onun berbatlığıyla benimki birbirine çok yaklaşıyor.

"Onu öldürdüğüm için rahatlamaktan başka bir şey hissetmiyorum," diyorum sessizce ve bunu ilk kez yüksek sesle dile getiriyorum.

Ace süngeri kolumda gezdirirken başını sallıyor ve yaralardaki kiri temizlemek için bileklerime ve avuç içlerime ekstra özen gösteriyor. "Eminim Emerson bu konuda daha fazla şey biliyordur, ama istismarcılarını öldüren çoğu insan için durumun böyle olduğunu tahmin ediyorum. Kendini özgür bıraktın şekerim ve bunun için asla suçlu hissetmene ya da özür dilemene gerek yok."

"Yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldıyorum. "Bundan daha iyi nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Seninle güvende olduğumu bildiğim zamanlarda bile, omzumda asılı durup bana zamanımın sınırlı olduğunu, aç bırakılmaya, dövülmeye ve kullanılmaya geri dönmemin uzun sürmeyeceğini söylüyordu. Ve şimdi... şimdi her zaman hayalini kurduğum, yanımda senin olduğun bir hayat gibi. Bu bir gerçek ve bunu benden çalmak için kenarda bekleyen kimse yok."

Ace bir elini yanağıma götürürken bana gülümsüyor. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum şekerim, çünkü seni Florida'da bulduğum gün ben de böyle hissetmişim."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor ve düşmelerini engellemek için hiçbir şey yapmıyorum. Bunlar mutluluk gözyaşları. Rahatlama gözyaşları ve artık onları saklamak zorunda değilim.

Ace süngeri köşeye fırlatıyor ve beni kollarıyla sarıyor, sanki bana burada, onun yanında, onun kollarında güvende olduğumu hatırlatıyormuş gibi kocaman bedeniyle beni sarıyor. "Geleceğimizin neye benzediğini bilmiyorum şekerim ama mutlu olduğumuzu biliyorum. Her sabah kollarımda seninle uyanacağımı ve her gece sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bilerek uykuya dalacağımı biliyorum."

Çıplak göğsüne karşı gülümsüyorum çünkü sekiz yıldır ilk kez hayal kurmama izin verebiliyorum. "Geleceği görebilseydik bile bunu istemezdim," diyorum sessizce. "Sadece seninle anı yaşamak istiyorum."

OceanofPDF.com

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ACE

T Doktor gelip gidiyor ve ben onu Doktor'dan bile daha az seviyorum ki bu da gerçekten önemli bir şey. Umarım o pislik yakında işine geri döner, çünkü hastalığım konusunda güvenebileceğim tek kişi o.

Kadın.

Mia'nın elleri iyice yıkanıp dezenfekte edildikten sonra bandajlarla sarıldı ve her iki bileğimize ve başımızdaki yaralara müdahale edildi. Neyse ki ikisi de ciddi değil.

Rayne ve Elijah dairenin çeşitli yerlerinde gezinirken, Mia'yı mutfaktan izliyorum; kucağına bir battaniye çekmiş, Emerson ve Snow'la heyecanla sohbet ediyor.

Kyle ve gardiyan güvenlik sistemini hackleyip güvenlik odasındaki gardiyanı öldürdükten sonra güvenlik sisteminin çalışır durumda olduğundan emin olmak için gelmişler ama aslında kadınlarına göz kulak olmak için buradalar.

Emerson Mia'yı yakından izliyor; onu buraya çağırmamın tek nedeni de bu. Onu herkesten daha iyi okuyabildiğimi düşünmek hoşuma gidiyor, ama bugün yaşadıkları travmatikti ve gülümsemekten ve gülmekten başka bir şey yapmasa da, duygularını gömmediğinden emin olmak istiyorum çünkü her zaman daha sonra ortaya çıkma eğilimleri vardır.

Elijah bana yaklaşıyor, bakışları Snow'un Mia'nın yanına kıvrılmış, dizinde bir fincan çayla durduğu yere kayıyor. "Güvenlik tekrar devrede ve çalışıyor. Everett her ihtimale karşı fazladan bir güvenlik önlemi alıyor ama ikinizin peşinden başka birinin geleceğini sanmıyorum."

"Teşekkürler." Saat sabahın dokuzu olmasına rağmen bir bardak viskiyi ona doğru itiyorum. Şimdiden hayatımın en uzun günü gibi geliyor. "Seninle ve Snow'la burayı satın almak hakkında konuşmak istedim. Mia en azından şimdilik buraya yerleşmiş gibi görünüyor ve onu tekrar yerinden etmek istemiyorum. Ayrıca, son teknoloji ürünü güvenlik sistemi geceleri daha rahat uyumamı sağlıyor."

Başını sallıyor. "Snow ve ben buraya gelirken bu konuyu konuşuyorduk. Ortalık yatıştıktan sonra her şeyi ."

Geleceğimizin en azından bir kısmının şimdilik karara bağlanmış olmasından dolayı derin bir nefes alıyorum. Bizi neyin beklediğini bilmeme fikri hoşuma gidiyor ama Mia'nın kendini yeniden bulabileceği güvenli bir yer olduğundan da emin olmak istiyorum.

"Everett, Cyrus'un yerini bulmuş olabileceğimizi size bildirmemi istedi. Kontrol etmek için birkaç adamımız Yunanistan'a gidiyor. Eğer o ise ne yapmamızı istersiniz?" diye sorar.

Bakışlarımı kanepedeki Mia'ya çeviriyorum ve gülümsüyorum. "Onu Chicago'ya geri getir. Kyle'ın ölümünde hiçbir rol oynamadığım için onun için planlarım var."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

"Tüm yardımlarınız için teşekkür ederim," diyorum ve dudaklarımdan dökülürken kelimelere kızmayı beklesem de kolayca döküldüklerini fark ediyorum. Bizim için çok şey yaptılar ve belki de bir bütün olarak aileye duyduğum nefretin bir kısmı uçup gitti.

İçkisini bir dikişte bitirirken bana bir bakış fırlatıyor. "Ben böyle duygusal şeyler yapmam, o yüzden bunu bir kez söyleyeceğim ve sonra bir daha bu konu hakkında konuşmayacağız." Şişeye uzanmak için duraklıyor, ben de şişeyi ona yaklaşıtıyorum. "Saint James ailesi yakın bir birimdir. Aileleri olacak insanları seçerler ve onları şiddetle korurlar. Clara tehlikedeyken nasıl bir araya geldiklerini gördün. Mia'yı kurtardığımızda, daha önce onlarla hiç göz göze gelmemiş olsanız bile ikiniz o kulübe girdiniz." Bir kadeh viski daha içiyor. "İşte bu yüzden sana bir iş teklif edecekler. Kabul edersin ya da etmezsin, ne halt etmek istiyorsan onu yaparsın ama Everett'in artık Summer'ı olduğu ve yirmi dört-yedi saat müsait olmadığı için yardıma ihtiyacı var ve onlar için çalışmak genellikle senin alışık olduğun dünyanın pisliklerinden daha iyidir."

"Eskiden ailen için çok iş yaptığımı biliyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Dediğim gibi, lanet olası dünyanın pisliği."

"Bunu dűűüneceęim."

Başını sallıyor. "Seeneklerinizi deęerlendirmek isteyeceęinizi dűűündűm, bu yűzden onlar sormadan űnce size haber veriyorum."

"Her űey için teűekkűrler dostum."

"Lafı bile olmaz." Bir elini sırtıma vuruyor ve Snow'a doęru yűneliyor. Dıűarıdan bakanlar için bu adamların eűleriyle etkileűimlerini izlemek zorbalık gibi gűrűnebilir, ama belki de karűılarındaki kiűi olmadan nefes alamayacakları kadar derin bir aűkı hiç hissetmemiűlerdir.

Bu tűr bir sevgiyi hissettim ve kaybettim, bu yűzden hayatımızın geri kalan her gűnűnű Mia'nın onun için yapamayacaęım hiçbir űey olmadıęını bilmesini saęlayarak geçireceęim.

OceanofPDF.com

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

MIA

T Kyle'ın eve girip beni kendine saklamak amacıyla kaçırmasından bu yana geçen iki hafta, sanırım altı yaşımdayken annemle babamın ölümünden bu yana yaşadığım en sakin dönemdi.

Beni arayan kimse yok, bana zarar vermeye niyetli kimse yok, omzumun üzerinden bakmak için bir neden yok ve bu güzel. Gerçekten çok güzel.

Ellerim ve bileklerim iyileşti, Snow'un ısrarla solmalarına yardımcı olacağını söylediği çılgın nemlendirme rutiniyle yaralar solmaya başladı. Ama bana anlattıklarına bakılırsa, tecrübeli biri ve ben de onun söylediklerine inanmaya hazırım.

Ace bu sabah uyandığımızdan beri sersem gibiydi, ki bu onu tanımlamak için sıklıkla kullandığım bir kelime değildir. Kalkıp dışarı çıkmamız için ısrar etti, ki bu benim tuhaf bir şeyler olduğuna dair ilk işaretimdi çünkü genellikle asansöre adım atmamdan korkar, Kyle'ı öldürdüğümünden beri katıldığım iki terapi seansında da bu açıkça görülüyordu.

Biriyle konuşmanın, normal bir hayat sürebilmem için yardım almanın zamanı gelmişti ve şu ana kadar, bu kadar kısa bir sürede bile benim için harikalar yarattı.

Ace, apartmanın aşağısındaki lokantada karşımda oturuyor. Görünüşe göre burası Chicago'daki en iyi kreplere sahip ve ilk ısırdıktan itibaren durumun kesinlikle böyle olduğunu doğrulayabilirim.

Ama ben yemek yerken Ace'in bacağı sallanıyor, gözleri bir şey bekliyormuş gibi pencereden dışarı fırlıyor.

Bir hafta önce, bunun bir tehdit aradığı için olduğunu düşünürdüm ama Everett ona evden dışarı her adım attığımda yanımda iki koruma olduğunu hatırlattığından beri biraz sakinleşti. Gereksiz bir önlem, ama tutsaklığıma karışan herkesi ortadan kaldırına kadar devam edecek bir önlem.

Ace'e bunu yapmanın gereksiz olduğunu, Kyle öldüğüne göre artık hiçbirinin peşimden gelmeyeceğini söylemeye çalıştım ama o bana zarar veren insanların yaşamasına izin veremeyeceği konusunda ısrarcıydı. Ve ben kimim ki benim için öldürmek isteyen bir adamla tartışayım?

"Ace, sana ne oldu böyle?" Son krep parçasını dudaklarımın arasına iterken soruyorum. Yemekle olan ilişkim, geri dönme tehdidi masadan kalkar kalkmaz düzelmeye başladı. Her gün iyi olduğunu söylemiyorum, çünkü durum kesinlikle böyle değil, ama bu hafta şimdiye kadar günde iki öğün yemek yiyebildim.

"Bir sürprizim var," diye parlıyor, sanki apartmandan çıktığımızdan beri bu sözleri içinde tutuyormuş gibi.

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve apartmandan çıkarılırken üzerime geçirdiğim yoga pantolonuma ve kazağıma bakıyorum. Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp kemiriyorum ve kendime, eğer sürpriz her neyse ona uygun giyinmemiş Ace'in bana üstümü değiştirmemi söyleyeceğini anlatmaya çalışıyorum.

"Mükemmel görünüyorsun Mia," diyor ve başımı kaldırdığımda gözlerinin içine bakıyorum.

Masaya birkaç banknot atıyor ve beni lokantadan çıkarırken elimden tutuyor, o kadar hızlı ki garsona bir teşekkür bile edemiyorum. Soğuk sokağa girdiğimizde beni kolunun altına alıyor ve apartmana doğru yürümeye başlıyoruz.

"Sürpriz seks değil, değil mi?" Çatı katına çıkan özel asansöre adımımızı atarken alay ediyorum.

"Öyle olsaydı çok mu kötü olurdu?" Gözlerinde muziplikle bana bakıyor.

"Yani, hayır. Ama öyle olsaydı, bu hafta üç gece beni bir sürprizle uyandırdın." Gülüyorum ve bu ses kulaklarıma neredeyse yabancı geliyor. Bu sesi duymadan o kadar uzun zaman geçirmişim ki, ne kadar özlediğimi hiç fark etmemiştim.

Asansörün kapıları açılırken bana göz kırpmıyor ve apartmanın ortasında parlak gülümsemelerle duran grubu görüyorum

ve ellerinde bir içki. Üstlerinde kaşlarını şaşkınlıkla birbirine yaklaştıran bir pankart var.

Evine hoş geldin.

Beni asansörden çıkarıp oturma odasında duran herkese doğru götürürken Ace'e bakıyorum. Tommy ve Clara'nın en önde durduğunu görüyorum; Tommy'nin kolu Clara'nın beline sımsıkı sarılmış, Clara'nın gülümsemesi ise neredeyse birini kör edecek kadar kocaman.

Emerson ve Rayne de benzer bir pozisyonda yanlarındalar ve arkalarında Snow ve Wynter bebek Summer'ın üzerine titrerken, Everett ve Elijah bakışlarını bizimle onlar arasında gezdiriyor. Saint James'ten eksik olan tek kişi Storm, ama bu beni hiç şaşırtmadı. Ya da en azından o ve Ayvah mutfaktan ikişer kadeh şampanyayla çıkıp birini Ace ve bana verene kadar.

"Neler oluyor?" Ayvah'tan bardağı alırken sessizce soruyorum ve ona sessizce teşekkür ediyorum.

Storm onun yerine "Yeni eve taşınma partisi veriyoruz," diye cevap veriyor ve kaşlarını şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Burada bir şey kaçırıyorum.

Ace beni kendine çekiyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Daireyi Snow'dan bizim için satın aldım. Burası resmen bizim evimiz."

Kutlamaya gelen insanlara bakmadan önce az önce söylediği sözleri düşünürken iri gözlerle ona bakıyorum. "Bizim için bir daire mi aldın?"

Başını sallıyor, yosun yeşiline şüphe karışıyor. "Burada kendini zaten güvende hissettiğine göre, buranın birlikte hayatımıza başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündüm, eğer-"

Cümlesini kollarımı ona doluyorum.

Bana bir daire aldı. Bir eve ihtiyacımız vardı ve o bunu gerçekleştirdi.

"Teşekkür Ace," diye fısıldıyorum ona karşı. "Beni sürekli hayallerimi gerçekleştiriyor."

Beni sıkıca kendine doğru çekiyor, başımın tepesine bir öpücük daha kondururken kolunu belime doluyor. "Telafi etmem gereken çok yıl var ama bu sadece başlangıç."

Anlamıyor mu? Bana zaten umduğum her şeyi verdi.

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

ACE

T Sürprizi, yeni eve taşınma partisinden çok daha çılgınca ama bence o da bundan çok keyif alacak.

Mia kollarını kendine daha sıkı sararken bakışları etrafta geziniyor. Şehrin altından geçen tüneller her zaman soğuk ve nemlidir ama onları ilk kez görmenin ürkütücü olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Beni buraya öldürmek için , değil mi?" diye soruyor gergin bir kıkırdamayla, ama şimdiye kadar ona zarar verecek bir şey yapmayacağımı bilmesi gerekirdi.

Başımı sallıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Onun burada olmasından hoşlanmıyorum. Burası lanet bir lağım çukuru ve Tommy'nin bunca yıldır burayı ölüm alanı olarak kullanmasının nedeni de bu.

Onu tünellerden geçiriyorum, geçtiğimiz her köşeyi dikkatle izliyorum. Bırakın tünellere nasıl girileceğini, buranın varlığını bile bilen pek fazla insan yok ama Mia'yı riske atmak istemiyorum.

Derinlerden bir yerden bir çığlık geliyor ve Mia olduğu yerde duruyor, korku bakışlarını ele geçiriyor. "Ace, burada olmamam gerektiğini düşünüyorum."

Ona dönüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Benimle güvende olduğunu biliyorsun şekerim. Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Nefes alıp başını sallıyor ama etrafımızdaki nemli tuğlaların üzerinde gezinen gözlerinde hâlâ dehşet var. Onu buraya ilk ve son kez getiriyorum.

Elini tutup onu tünellerin derinliklerine götürüyorum. O çığlık muhtemelen Tommy'nin işkence odasından geliyordu ama bugün oraya gitmiyoruz.

Saint James kardeşlerin kendi pis işlerini yaparken kullandıkları boş odalardan birine gidiyoruz.

Zorlukla kontrol altına alınmış bir enerjiyle titriyorum. Mia'nın bu sürprize nasıl tepki vereceği ya da kapıdan girer girmez gitmek isteyip istemeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama ne olursa olsun ona seçenek sunuyorum.

Her çığlık duyduğunda eli elimde sıkılaşıyor ama yine duraksamıyor, onu sesin geldiği yere yaklaştırmama izin veriyor.

"Bu bir tür tuhaf seks olayı mı?" diye soruyor, sesindeki gerginlik şakayı boşa çıkarıyor, ama yine de kıkırdıyorum.

"Eğer istersen olabilir." Ona sırtıyım ve dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. Ona spor yapar gibi giyinmesini söylediğimde, yatak odasından hayatımda gördüğüm en dar yoga pantolonuyla, uzun siyah bir gömlekle ve bir sonraki nefesimi almak istediğim kadar kötü bir şekilde vücudundan koparmak istediğim bir şişme yelekle çıkmasına hazır değildim.

Ayrılmadan önce denedim ve asansöre doğru yürürken ellerimi savuşturdu, onu götürdüğüm sürprize hazırdı.

Kapıya vardığımızda bizi durduruyorum, onu yüzüme çeviriyorum ve ellerimi kalçalarına koyarak onu yerinde tutuyorum. "Eğer içeri girersen ve bunu yapmak istemezsen, bunu söyleyebilirsin. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Ağzı açık kalıyor ve kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Anlamıyorum-"

Başımı sallıyorum ve arkamdan kapıya uzanıyorum, yavaşça açıyorum ve bakışları küçük odada gezinirken yüz ifadesini dikkatle izliyorum, sonra gözleri ona takılıyor ve kararıyor.

İşte benim kızım.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MIA

C Lanet olası Kemp.

Yıllarını bana eziyet ederek geçirdi. Yıllar beni kendi ölümüne daha da yaklaştırdı. Beni öldürebileceğini hiç sanmıyorum, Beni kırarken çok eğleniyordu ama muhtemelen eninde sonunda ilişkimizi bitirecektim. Bir insanın dayanamayacağı kadar çok şey vardır ve onunla geçirdiğim her gün bu sınıra bir adım daha yaklaşmamı sağladı.

Onu bir sandalyeye bağlı, yüzü kanlar içinde ve gözleri çökmüş bir halde görmek beni bu kadar rahatlatmamalı ama yine de beni incittiği gibi başkasını incitmediği düşüncesi biraz daha rahat nefes almamı sağlıyor.

Ace'e bakıyorum ve onun bana endişeyle baktığını görüyorum, ama ona biraz huzur vereceğini umarak etrafından dolaşıp odaya giriyorum.

İtiraf etmeliyim ki Ace beni boş bir arazinin ortasındaki tuhaf bir merdiven boşluğuna götürdüğünde nereye ve neden gittiğimiz konusunda biraz endişelenmiştim. Ama bu mantıklı. Dünyanın en zengin adamlarından birini şehrin ortasında bağlı bir şekilde bırakıp adamlarının onu aramasını bekleyemezsiniz.

Gözlerim Cyrus'tan birkaç adım ötede kurulmuş masanın üzerinde geziniyor, bir dizi alet özenle yerleştirilmiş. Sıra sıra bıçaklar, tornavidalar ve hatta biraz mutfak pürmüzüne benzeyen şey. Oldukça geniş bir alet koleksiyonu ve kendimi omzumun üzerinden Ace'e bakarken buluyorum.

Kapının yanında duruyor, gözleri her zaman yaptığı gibi her hareketimi izliyor, ama ekstra bir aciliyet duygusu var ve kendimi onu rahatlatmak isterken buluyorum.

"Ne zamandır burada?" Eşit bir şekilde soruyorum. Yanımda bağlı olan adama karşı nefretten başka bir şey hissetmiyorum ve onun gibi bir pislik gibi bağlı olduğu için kesinlikle kötü hissetmiyorum.

"Elijah ve Tommy dün gece onu buraya getirdiler ve susturmak için yeterince hırpaladılar," diyor Ace ve ben başımı sallıyorum, parmaklarım önümdeki aletlerin üzerinde geziniyor.

Parlak titreme bıçakları dikkatimi o kadar dağıtıyor ki Ace'in odanın öbür ucuna doğru ilerlediğini fark edemiyorum, ta ki o beni döndürüp yüzüne bakana kadar, alnında endişeli bir ifade belirene kadar. "Sana gücünü geri vermek için onu öldürme seçeneği sunmak istedim ama eğer istemiyorsan, buna mecbur değilsin. Sana yaptığı her şey için bu pisliğin sefil varlığına son vermekten çok mutlu olurum."

Başımı sallıyorum. Özellikle kana susamış biri olduğumu hiç sanmıyorum ve eminim ki Fabrika tarafından ele geçirilmeden önce asla birini öldürmek istemezdim, ama şimdi? Şimdi bana zarar veren pisliklerin son nefeslerini verirken gördükleri son kişi olmak istiyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Omuzları hafifçe düşüyor, bakışlarını Cyrus'a çevirdiğinde yüzündeki rahatlama belli oluyor. Uyanık ama zar zor. Bana yaptığı gibi onu da doğramaya başladığımda bu durumun değişeceğinden eminim. Bana verdiği acının her zerresini hissetmesini istiyorum. "Gitmemi ister misin?"

"Hayır. Lütfen kal."

Başını sallayıp köşedeki sandalyeyi çeviriyor, oturması için hazırlıyor ama oturmadan önce fark etmediğim bir kovayı alıp Cyrus'un kafasına boşaltıyor, buzlu su üzerine dökülürken göt herif domuz gibi ciyaklıyor. Yani, onu uyandırmanın bir yolu da bu.

"Böylesi daha iyi," diye mırıldanıyor Ace, köşedeki koltuğa doğru ilerleyip bacağına koltuğun üzerine atarak ön tarafını arkalığa dayıyor ve çenesini koltuğa yaslıyor.

Bunu yaparken çok seksi görünüyor, dövmeli kolları bana bilmiş bir bakış atana kadar bir an için kendimi kaybetmeme neden oluyor. "Bana böyle bakmaya devam edersen şekerim, Cyrus'a bir gösteri yapmamız gerekebilir."

Paniğin üzerime çökmesini beklerken nefesim göğsümde tekliyor. Ama asla gelmiyor. Ace şaka yapıyor. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorum ve olmasa bile

Cyrus'un arkadaşlarının beni incitmesine izin verdiği gibi kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğini biliyorum.

Başımı iki yana sallayıp masaya dönüyorum ve sakinleşmek için birkaç dakika veriyorum. Geceleri uyanık yatarken, onun benim için gelmesini beklerken bu anı birçok kez hayal ettim. Yemek yerken ayaklarının dibinde diz çöktüğümde bıçağını masadan alıp göğsüne saplamayı düşündüm.

Beni üzerine yatmaya zorlarken silahını çalmayı ve bana yaptığı her şeyin cezası olarak onu sikinden vurmayı düşündüm. Eğer birini öldürmenin bir yolu varsa, muhtemelen Cyrus'u da böyle öldürmeyi düşünmüşümdür. Ama şimdi seçim bana kalmışken, hangisinin ona daha çok acı vereceğine karar veremiyorum.

Bana tarifsiz acılar çektiren adama dönüyorum. Sarı saçları terden geriye doğru kaymış, kara gözleri hatırladığım kadar soğuk. Elleri bağlı ve merhametime kalmış olsa da çok zalim görünüyor. "Uzun zaman oldu," diye düşünüyorum, masaya rahatça yaslanarak.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, tatlım. Beni arayan insanlar olacağını biliyorsun. Yeni arkadaşların için sorun yaratmak mı istiyorsun?" Sesi kısık ve gecenin büyük bir kısmını yardım çığlıkları atarak geçirdiğini tahmin ediyorum.

"Seni ben öldürmezsem, onlar öldürecek." Omuz silkiyorum. "Ve acıtmak konusunda benden çok daha ustalar... tıpkı senin bana yaptığın gibi."

Gözlerinde korkuya benzer bir şey parlıyor, ama onun gibi bir adamın böyle bir duygu hissedebileceğini düşünmekten daha iyisini biliyorum. O kalpsiz. İçi ölü. Dünyayı namuslu bir vatandaş olduğuna inandırırken yaptığı şeyleri yapmış olmak için öyle olmalı.

Masadan küçük bir bıçak alıp yüzümü ona dönüyorum ve çıplak vücudunu inceliyorum. Hiç de çirkin bir adam değil ama onunki kadar siyah bir ruha sahip olmak herkesi çirkinleştirebilir. Karın kasları hatırladığım gibi ve o egzersiz yaparken köşede sert betonun üzerinde diz çökmeye zorlandığım anılar üzerimden akıp gidiyor.

Sikeyim.

Gözlerimi kapatıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. Güvendeyim.

Hiçbir şey bana zarar veremez.

Ace sadece birkaç metre uzaktayken olmaz.

"Biliyor musun, eskiden hep seni öldürmeyi hayal ederdim. Muhtemelen kendimi öldürmeyi düşündüğüm kadar. Sayamayacağım kadar çok kez ölmeyi diledim." Yarı gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Ve şimdi sana ölümü dilediğimi." "

Göğsündeki ilk kesik neredeyse çok tatmin ediciydi. Kyle'a zaman ayıramadım. Aceleye geldi. Dağınıktı. Çaresiz. Ama bütün günüm var. Eminim onu hayatta tutmak isteseydim, Ace günde bir kez Doktor'un gelip yaptığım pisliği temizlemesini ve enfeksiyon kapmamasını sağlayabilirdi, böylece ertesi gün her şeyi yeniden yapabilirdim.

Beni dikkatle izleyen Ace'e bakıyorum, kaşları endişe ve tam olarak anlamlandıramadığım başka bir şeyin karışımıyla birbirine çarpıyor.

Bunu uzatmak istemiyorum.

Ace'le birlikte eve gidip ona bu hediye için ne kadar minnettar olduğumu göstermek istiyorum. Bu odaya girip işkencecimi bağlı ve merhametimle görene kadar ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir hediye.

Bıçak derisinde kolayca ilerliyor ve açtığım her yaradan kan damlamasını izliyorum. Bağımlılık yapıyor ve bir an için Tommy'nin Frost Industries'deki rolü için yardıma ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum.

Sonra her gün suçlularla çevrili olduğumu bilmenin Ace'e kalp krizi geçirtip geçirtmeyeceğini düşündüm ve buna karşı karar verdim.

Cyrus tepki vermemeye çalışıyor ve dürüst olmak gerekirse bu konuda iyi iş çıkarıyor. Belki de bu onun vaaz ettiği şeyi uygulamasının bir örneğidir çünkü eskiden benden her bir dayağı gözümü kırpmadan, vücuduma yaptıklarını kabullenerek atlatmamı beklerdi.

Göğsünü Kyle'a yaptığım gibi oyarken dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ama kelimeler farklı. Cesedinin bulunmasını istiyorum. Dünyanın en prestijli bankalar zincirinin liderinin boş zamanlarında ne yaptığını tüm dünyanın bilmesini istiyorum.

Tecavü

zcü.

İstisma

rcı.

Esir

alan.

Sahip.

Amcık.

Sadece karnının alt kısmına yaklaştığımda vücudu titremeye başlıyor. Ya acı onu daha iyi hale getiriyor ya da değerli penisine zarar vereceğimden endişeleniyor. Ve bu tamamen ihtimal dışı değil, ama ben

Ace'in başka bir adamın sikine dokunmamı isteyeceğini sanmıyorum ve o iğrenç uzantının bir daha asla yanımda olmamasını tercih ederim.

Cyrus her hareketimi izlerken pantolonunu indiriyor ve gözlerindeki korkudan zevk almama engel olamıyorum. Bu beni de onun kadar hasta mı yapıyor? Yoksa bu gücümü geri almanın bir parçası mı?

"Eğleniyor musun şekerim?" Ace'in sesi eğleniyor ve ona döndüğümde gözleri aç bir şekilde üzerimde geziniyor. Ellerime ve kollarıma bakıyorum, kurbanımın kanı onları kaplamış. "Kahretsin, şu anda çok ateşli görünüyorsun bebeğim. Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

Boğazımdan küçük bir inilti kaçıyor ve yanaklarım kızarıyor. Belki Ace de benim kadar berbat durumdadır.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve masanın üzerinden çok iyi tanıdığım bir alete uzandım. Eğitimim sırasında üzerimde defalarca kullanılmış bir alet. Bir sığır sopası. Ve Cyrus'un gözlerinin korkuyla parlamışından zevk alıyorum.

Sikeyim. Sarhoş edici.

"Bahse girerim beni kıldığını düşünüyorsundur," diye düşünürken cihazı gidebileceği yüksek seviyeye getirip hemen böğrüne saplıyorum.

Odayı dolduran ıııık dudaklarıma bir gülümseme getiriyor ve bunun beni ne kadar berbat yaptığını analiz etmeye bile çalışmıyorum.

"Bana yaptığın onca şey yüzünden seksten asla zevk alamayacağımı düşündüm." Başımı sallıyorum ve onu tekrar zaplıyorum. "Ama tek gereken beni seven bir adamdı ve ben bedenimi ve zihnimi geri aldım."

"Sen delisin!" diye bağıyor.

Gülüyorum, başım geriye düşüyor. "Bunu senden duymak çok güzel. Şimdiye kadar senin bana yapmadığın hiçbir şeyi yapmadım. Peki hangimiz deliyiz?" Meydan okurcasına kaşlarını kaldırıyorum. "Eskiden benim acımdan zevk alırdın. Bundan zevk alırdın. Peki ben gelmeden önce kaç kadın vardı?" Soruyorum. Eğer başkaları da varsa ve hâlâ hayattalarsa, bilmem gerek. Ace ve diğerlerinin bana yardım ettiği gibi ben de onlara yardım etmeliyim.

"Fark eder mi?" diye meydan okuyor. "Hepsi tamir edilemeyecek kadar bozuk."

Sopayı kaburgalarına doğru bastırıyorum ve elektrik şimşekleri vücuduna doğru ilerlerken ve ıııklaı duvarlarda yankılanırken uzun saniyeler boyunca orada tutuyorum. "Tamir edilemeyecek kadar kırılmışım gibi mi?" Tersledim. "Mesele şu ki, kesinlikle kırılmışım. Bana yaptıklarından sonra mahvoldum. Ama beni tekrar bir araya getirecek tek şey doğru kişiydi."

Kolları belimi sarıyor ve beni sert bedenine doğru çekiyor. Kollarına girdiğim anda vücudumdaki gerilim azalıyor ve elimdeki sıgır sopasını masanın üzerine bırakıyorum. "Şu anda ne kadar seksi olduğunu bilmiyorsun şekerim," diye hırılıyor Ace kulağımın kabuğuna doğru ve ben de onun uyarılmışlığının kanıtını kıcımda hissediyorum.

Cyrus bize bakarken izliyorum, gözleri o kadar soğuk ki sanki çoktan ölmüş gibi görünüyor. Yakında ölecek ve o zaman masum kadınları incitecek bir pislik daha eksilecek.

"Kullanılmış amcık nasıl?" Cyrus Ace'e meydan okuyor ve onun arkamda sertleştiğini hissediyorum. Ölümün daha çabuk geleceğini düşündüğü için onu kışkırtmaya çalışıyor. Ama son nefesini er ya da geç vereceğini bilmesine gerek yok. "Benimleyken pek sevişmezdi ama çok iyi sakso çekerdi."

Boğazımda bir kahkaha fokurduyor ama yutkunamıyorum çünkü boşa kürek çekiyor. Onu çabucak öldürmemiz için elinden gelen her şeyi yapıyor ama işleri sadece kendisi için daha da kötüleştirecek.

Ace'in vücudu benimkinin arkasında hafifçe gevşiyor, benim eğlenme sesim onu bir nebze olsun rahatlatıyor olmalı.

"Sen içinde olmadığında dünya daha iyi bir yer olacak, Cyrus." Masanın üzerindeki bıçağa uzanıp boğazına dayıyorum ve soğuk, ölü gözlerinin ardındaki korkunun alevlenmesini keyifle izliyorum. "Cehennemin tadını çıkar."

O daha tek kelime edemedi boğazını kesiyorum, yaradan kan akarken ve gözleri panikle parlarken nefesimi tutarak izliyorum. Muhafızlarından birini bana biraz fazla bakarken yakaladıktan sonra birini öldürmenin en etkili yolunun bu olduğunu söylediği zamanı neden hatırladığımı bilmiyorum ama ironi gözümde kaçmadı.

"Öne eğil şekerim," diye mırıldanıyor Ace kulağıma doğru.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum. Hay sikeyim. "Ace..."

"Sana söyleneni yap, Mia. Bana tekrar sordurtma."

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

ACE

İ ona sahip zorundayım.

Kadınımın onu esir tutan, yıllarca benden uzak tutan adama işkence etmesini izlemenin çok seksi bir yanı var ve ilk bıçağı eline aldığından beri ereksiyon halindeyim.

Gerçekten ikimizin de Tommy kadar berbat olamayacağını düşünüyordum ama deliliğin bizi ıskalamadığı çok açık.

Omzunun üzerinden bakan Mia'nın gözlerinde bir parça endişe var, ama kadınıma taşaklarını sokmadan bir an daha geçirmeyi reddediyorum ve bu pisliğin dünyadaki son anlarının onu ne kadar kırmadığıyla dolu olmasını istiyorum.

Gözlerindeki hayat sönerken onun aldığı zevki görmesini istiyorum.

Mia yavaşça itaat ediyor, sırtı kemerli olana ve Cyrus'tan birkaç metre uzağa gelene kadar öne doğru eğiliyor. Tereddüt etmeden yoga pantolonunu ve külotunu indirip kemerimi hızlıca takıyorum. Onu asla ön sevişme olmadan becermem ve bu alışkanlık haline getirmeyi planladığım bir şey değil, ama şu anda bekleyemem. Sikim onun için ağrırken ve Cyrus gözlerimizin önünde kan kaybından ölürken olmaz.

Kot pantolonum ve boxerım iner inmez, ağrıyan uzunluğumu onun girişine bastırıyorum ve inliyorum. "Çok ıslaksın şekerim. Onu incitmek amını benim için acıttı mı?"

"Evet," diye inliyor, kendini bana doğru itiyor, neredeyse benim onun için olduğum kadar çaresiz.

Bir elimi kalçasına koyarken diğer elimle sikimi tam içine girene kadar yönlendiriyorum, daha içine girmeden amcığı etrafımda titreşiyor. Kahretsin, o mükemmel. Çok mükemmel.

Hiç tereddüt etmeden ileri doğru itip içine dalarak güzel dudaklarından bir çığlık koparıyorum ve Cyrus'un gözlerinin açılmasını izliyorum. Boğazı kendi kanıyla dolarken nefes nefese kalıyor ve gözlerindeki hayatın solduğunu görmek Mia'yı daha sert becermemi sağlıyor.

"Ace!" diye haykırıyor amcığı etrafımda kenetlenirken ve ben bu hisle inliyorum. Onun mükemmel amcığı beni zamanımdan çok önce uçurumun kenarına çekmek üzere.

Kalçalarını, çürükler bırakacağından emin olduğum cezalandırıcı bir tutuşla tutuyorum.

Güzel. Cildinin her yerinde izlerimi görmekten asla bıkmayacağım.

Mia, hiçbir şeye tutunamadan onu becermeme izin verirken bana tüm güvenini veriyor ve bu sadece onu daha sert almamı sağlıyor.

"Ne kadar mükemmel bir amcık," diye .

"Ace, lütfen, boşalmam lazım, lütfen."

Sırıyorum ve ellerimden birini kalçasından indiriyorum, sırtı göğsüme yaslanana ve elim boğazına dolananana kadar onu yukarı çekmek için hızlıca çalışıyorum. "Böyle daha mı iyi?"

"Evet," diye inliyor. "Siktir, Ace."

"Seni yakaladım Mia," diye mırıldanıyorum kulağına karşı ve boğazını sıkıca kavrayarak amının etrafımda inanılmaz bir şekilde gerilmesini sağlıyorum. "Mm, kızım boğulmayı kesinlikle seviyor."

Bana karşı başını sallıyor ve ben de yüzümü omzunun, yeleğinin düşmüş olduğu yerden dışarı fırlayan şeridine bırakıyorum. Eti o kadar sert ısıriyorum ki bakırın tadı damağıma dokunuyor, ama bu aynı zamanda onu sınıra getiren şey, orgazmını geri tutmaya çalışırken amı etrafımda çırpınıyor, izinsiz gelmemesi gerektiğini biliyor.

Benim mükemmel kızım.

"Kendi kanında boğulurken bu pisliğe benim için ne kadar güzel geldiğini göstermeye hazır mısın?"

"Evet, siktir, Ace. Lütfen boşalmama izin ver." Yalvarışı dudaklarından dökülüyor ve gözlerindeki ışığın sönmeye başlamasını izliyorum.

Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Benim için gel, şekerim. Gördüğü son şeyin bu olmasını istiyorum."

Vücudu kollarımda geriliyor ve amı etrafımda titreşiyor, ikimizi de serbest bırakarak becerirken beni de onunla birlikte uçurumun kenarına sürüklüyor. Islaklığı taşaklarımdan ve kalçalarımdan aşağı damlıyor ama umurumda değil. Onun dölünü bir onur nişanı gibi taşıyacağım.

Onu kalın sperm halatlarıyla doldururken boğazımdan çıkan kükreme zar zor insani. Bir parçam kök salmasını, kolundaki implantı yenmesini ve bebeğimle şiştiğini görmeyi umuyor ama henüz buna hazır değiliz. Asla da olamayabiliriz. Hazır değilsek de sorun değil. Mia sekiz yılını hayattan zevk alamadan geçirdi ve eğer çocuk sahibi olmamayı tercih ederse, ona verdiğim hayattan memnun olduğu sürece bu benim mutlu olacağım bir karar.

İkimiz de derin nefesler alıyoruz ama ben geri çekilmek için hiçbir girişimde bulunmuyorum. Asla yapmam. Elimden gelse sikim onun daracık amının içindeyken yaşardım ama ne yazık ki bunun onun kabul edebileceği bir şey olduğunu sanmıyorum.

İkimiz de Cyrus'un savaşını kaybedip gözlerinin kapanmasını ve aynı zamanda vücudunun tamamen hareketsiz kalmasını izlerken tek kelime etmiyoruz ve Mia'nın işkencecisinin gittiğini, öldüğünü ve onu bir daha asla incitemeyeceğini anladığında bana karşı rahatladığını hissediyorum.

"Hadi eve gidelim şekerim," diye fısıldıyorum kulağının kabuğuna, hemen altındaki hassas tene bir öpücük kondurmadan önce.

Ben geri çekilirken başını sallıyor ve hafifçe ırkılıyor. Isınma hareketleri yapılmadan bu kadar sert bir şekilde alındığı için günün geri kalanında ağrıyacak ve bu bana garip bir tatmin duygusu veriyor.

Kendimi pantolonumun içine sokmadan önce yoga pantolonunu bacaklarından yukarı çekmesine yardım ediyorum ve kemerimi takmak için hızlıca çalışıyorum.

Arkasını döndüğünde, ellerini ve kollarını kaplayan kana bakarken gözleri yaşlarla doluyor. Tek kelime edemeden onu köşedeki yedek su kovaasına çekiyorum ve Tommy'nin su işkencesi için burada tuttuğu bir bez parçasıyla o pisliğin izlerini teninden siliyorum.

"İyi misin şekerim?" Yanağını avucumun içine alırken sessizce soruyorum.

Başını sallayıp elime yaslanıyor, yanaklarından birkaç damla yaş süzülüyor. "Bana dünyayı verdiğin için teşekkür ederim."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve onu kollarımın arasına alıp öyle sıkı sarılıyorum ki nefes alabildiğine şaşırıyorum. "Bana umut etmeye cesaret edemediğim her şeyi verenin sen olduğunu bilmiyor musun?"

OceanofPDF.com

EPİLOG

MIA

DÖRT YIL SONRA

El çantamı asansörün yanındaki yan sehpaye bırakıp daireye giriyorum ve topuklu ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum.

Uzun bir gündü.

Gerçekten uzun bir gündü.

Travma danışmanlığı yapmaya karar verdiğimde, bunun zor olacağını biliyordum. Çoğu zaman kalbimi kıracağını da biliyordum. Ama bunu yaptım çünkü beni eve ilk getirdiklerinde Emerson benim için neyse ihtiyacı olan başkaları için de o olmak istedim ve her gün zorlu olduğu kadar ödüllendirici de.

Birkaç ay önce eğitimimi tamamladım ve Emerson ile babasının açtığı ikinci yer olan Chicago Kadın ve Çocuk Merkezi'nde çalışıyorum.

Mutfağa ulaşmadan en sevdiğim yemeğin kokusu burnuma çarpıyor ve Ace'i ocağın yanında, kolunun altında kedimiz Fergus ile makarna sosunu karıştırırken buluyorum.

Cyrus'u öldürdükten ve sonunda geleceğimin nasıl olacağına karar verdikten kısa bir süre sonra benim için yapmayı öğrendi. Uzun bir günün ardından bana akşam yemeği hazırlayabilmek istediğini söyledi ve çoğu gün bunu başarıyor.

Dışarıdan yemekten başka bir şey yemeden geçirdiği onca yıldan sonra bu duvar gibi adamın yemek yapabileceğini kim düşünebilirdi ki?

"Eve geç geldin," diyor ama bana döndüğünde alnında sadece endişe var. Fergus'u bırakıyor ve gri bez bebek doğruca bana koşuyor.

Onu kucağıma alıp içime çekiyorum. Ace'in eve bu kediyle geldiği gün, yemin ederim ona yeniden aşık oldum. Emerson'ın ona hayvanların duygusal destek için iyi olabileceğini söylediğini ve ertesi gün bir yavru kedim olduğunu söyledi.

Kafamı kaldırdığımda Ace beni kollarıyla sarmış, Fergus'u da aramıza sıkıştırmıştı ama artık buna alışmıştı. Bu bizim için oldukça normal bir öğleden sonra.

"Bugün seni özledim şekerim," diye mırıldanıyor.

"Beni her gün özlüyorsun," diye . "Ben de seni hep özlüyorum."

Ace, ben kaçırıldıktan kısa bir süre sonra Frost Industries için çalışmaya başladı ve bizim için daireyi satın aldı. Ama sorun şu ki, çoğu zaman evden çalışıyor ve hala beni gözünün önünden ayırmakta zorlanıyor, ama yaptığı işi seviyor. Bildiği şeyler yüzünden onu öldürebilecek insanlar için çalışmanın getirdiği ek baskı olmadan sevdiği her şeyi yapıyor.

Geri çekilip Fergus'un kafasına hızlıca bir çizik atıyor ve sol yüzük parmağındaki gri titanyumu görünce dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Bir bahar öğleden sonrasında evlendik. Sadece ikimiz, Tommy ve Clara. Bir yanım herkesin bizimle olmasını istiyordu ama bir yanım da yıllar önce bulduğum küçük aileyi özlüyordu, tabii ki Clara'yı da ekleyerek.

Hayatımın en mutlu günüydü.

"Emerson bu öğleden sonra Gale'i getirdi. Çok büyüyor!" Mutfak adasının diğer tarafına otururken ona söyledim.

Ace'in bakışlarında hızla maskeleyiği ve benim birkaç ay öncesine kadar farkında olmadığım bir şey parlıyor. Okulla o kadar meşguldüm ki hayatımızda bir şeylerin eksik olduğunu fark etmemiştim ya da onca şeyden sonra bunun istediğim bir şey olduğunu kabul etmeye hazır değildim. "Çünkü o da Rayne kadar çok yiyor." Kendi şakasına kıkırdıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Eve neden geç kaldığımı bilmek ister misin?"

"Bir bebeği kucakladığın için mi?" diye tahmin ediyor.

Başımı yavaşça sallıyorum, alt dudağım dişlerimin arasında kayboluyor. "Doktor bu öğleden sonra merkeze geldi-"

Bitirmeme izin vermeden adanın etrafına geri dönüyor ve eli doğrudan alnıma düşüyor. "İyi misin? Hasta mısın? Kendini iyi hissetmediğini bana söylemeliydin."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ve güldüm. Bu adam olabildiğince aşırı korumacı ama başka türlüünü de istemezdim. "Ben hasta değilim, kes şunu."

"O zaman o dev pislik neden ziyarete geldi?"

"O bir pislik değil." İç çektim.

"Sana göre değil belki," diye homurdanıyor.

Hırkamı dikkatlice omzumdan itiyorum, kolumdaki acıdan irkiliyorum. Anestezi umduğum kadar uzun sürmemişti.

Ace bandajı hemen fark eder. "Ne oldu böyle? Biri sana zarar mı verdi? Neden beni aramadın?"

"Bitirmeme izin verecek misin?" Tersliyorum. "Doktor kolumdaki implantı çıkarmak için merkeze geldi."

Uzun saniyeler boyunca bana bakıyor, zihni fazla mesai yapıyor ve ben de eğlenerek izliyorum. Bu düşündüğümünden çok daha eğlenceli. "Bir yıl daha değiştirilmeyecekti."

"Biliyorum."

"O zaman neden..." Sözüünü kesiyor ve sonra o kadar parlak bir gülümseme yayılıyor ki, neredeyse beni kör edeceğine yemin edebilirim.

"Bebek sahibi olmayı denemek istiyorum," diyorum sessizce. Geçen hafta bu kararı verdiğimden beri hiç gergin ya da endişeli hissetmemiştim ama şu anda kendimi savunmasız hissediyorum. Ya Ace'i yanlış anladıysam? Ya onun istediği bu değilse?

Bir sonraki nefesimi alamadan beni kucaklıyor ve merdivenlere doğru ilerliyor.

"Nereye gidiyoruz?" "Bebek için denemelere başlamaya."

Gülüyorum, gözlerim doluyor. "Vücudumun implanttan sonra kendini düzeltmesi birkaç ay sürecek."

"Bu pratik yapamayacağımız anlamına gelmez."

Göz kırpmıyor. "Akşam yemeği ne olacak?"

"Yemeğin canı cehenneme." Sadece ocağı kapatacak kadar bir süre için geri dönüyor ve sonra merdivenlerden yukarı çıkıyoruz.

Ebeveyn yatak odasına ulaştığımızda, çoğu gün olduğu gibi onun için çaresizim ve gözleri vücudumda açlıkla dolaşıyor.

Üzerime çıkana kadar yatakta sinsice ilerliyor, sertliği karnımın alt kısmına baskı yapıyor. "Bebeklerimi taşıdığını görmek için sabırsızlanıyorum, şekerim."

"Bebekler mi? Bebek dedim," diye belirtiyorum yüzümdeki gülümsemeyi engellemeye çalışarak.

"Bunu göreceğiz." Karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

Kollarımı omuzlarına doluyorum ve dudakları dudaklarıma sadece bir santim kadar onu aşağı çekiyorum. "Seni seviyorum, Ace. Tüm hayallerimi gerçeğe dönüştürdüğün için teşekkür ederim."

"Tüm hayatımı seni mutlu etmek için harcayacağıma söz verdim şekerim ve bunda ciddiymdim." Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve kendimi onun öpücüklerinde kaybediyorum, sözünü yerine getirmesi için çaresizim, ama aniden geri çekiliyor. "Gitmemiz gerek."

"Ne? Neden?"

"Burası bir bebek için ölüm tuzağı."

Boğazımdan yuvarlanan kahkaha hafif ve eskiden omuzlarımda taşıdığım dünyanın ağırlığından arınmış. Bir daha asla gülemeyeceğimi düşündüğüm, hayatımın ölümü dileyecek kadar karanlık, sefil olduğu bir zaman vardı ve her şeyden çok, kendimin o versiyonuna hayatın ne kadar güzel olabileceğini anlatabilmeyi isterdim.

Keşke ona biraz daha dayanırsa hayallerinin her birinin gerçekleşeceğini söyleyebilseydim. Sevgiyi ve sıcaklığı hissedeceğini, sonunda bir yere ait olacağını.

Ancak geri dönüp ona tüm bunları anlatamayacağıma göre, bunun yerine mücadele edecek kadar cesur olduğu için ona teşekkür ediyorum.

TEŞEKKÜRLER

Paramparça Vaatler'i okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım bu hayatta kalma hikâyesini ve Lekeli Aşk serisinin son kitabını sevmişsinizdir.

Eğer Shattered Promises'ı beğendiyseniz, Amazon, Goodreads, Sosyal Medya, posta güvercini gibi mecralarda yorum yaparsanız benim için dünyalara bedel olur.

Beni [Facebook](#) ve [Instagram'dan](#) ya da [okuyucu grubumdan](#) takip ederek gelecekteki projelerimin çıkış tarihlerini ve gizli parçacıklarını öğrenebilirsiniz!

Bir sonraki kitabım Syndicate of the Legion serisinin ilk kitabı olan In the Shadows [buradan](#) ön siparişe açıldı.

Montana Fyre'dan daha fazla karanlık romantizm mi istiyorsunuz? Çok Satan Karanlık Mafya Serisi Frost Industries'e When it Raynes ile [buradan](#) başlayın! Bir ön gösterim için okumaya devam edin!

OceanofPDF.com

AYRICA MONTANA FYRE TARAFINDAN

FROST INDUSTRIES (KARANLIK MAFYA ROMANTİZMİ)

[WynterÖlüsü](#)

['İşıldadığında in](#)

[Kar Yağar](#)

[Fırtınadan Önce](#)

LEKELİ AŞK (KARANLIK ROMANTİZM)

[Kopan Bağlar Kırılan](#)

[Yeminler Paramparça](#)

[Olan Sözler](#)

LEJYON SENDİKASI (KARANLIK NEDEN ROMANTİZMİ SEÇMELİ)

[In the Shadows te](#) (31 Mayıs 2024'çıkacak)

YASAK ZEVKLER (KARANLIK ROMANTİZM)

[Düşmüşlere Güven](#)

Pray for the Damned (2024 Sonlarında Çıkacak)

FOREST FALLS (KOLEJ HOKEYİ ROMANTİZMİ)

[Bahis](#)

[Uçuş](#)

[Dövüş](#)

[İhanet](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

